SANTA MONTEFIORE

VOL 2

Casa de la malul mării

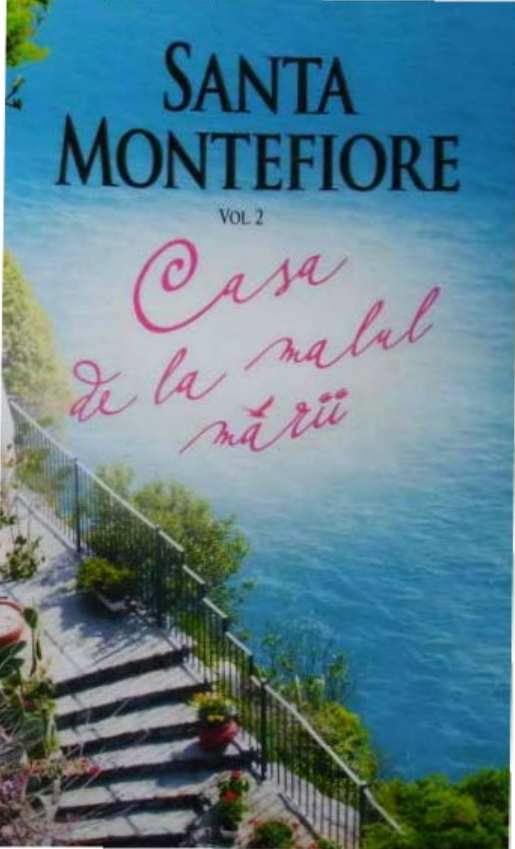

The House by the Sea
Santa Montefiore
Copyright © 2011 Santa Montefiore

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Casa de la malul mării
Santa Montefiore
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONTEFIORE, SANTA
Casa de la malul mării / Santa Montefiore; trad.: Ana Dragomirescu. – Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-600-938-6
Vol. 2 - 978-606-600-937-9
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111-31=135.1

SANTA MONTEFIORE

Casa de la malul mării

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

volumul 2

Lira

capitolul 18

Marina, Jake și Grey stăteau în biroul Marinei. În atmosferă plutea o senzație de inevitabilitate care nu prevestea nimic bun. Doar Jake nu părea deloc afectat.

–Așadar, Charles Reuben vine să ne cerceteze, nu-i așa? a spus Grey, frecându-și bărbia.

Stătea la fereastră și se uitat îngrijorat către mare. Abia dacă îndrăznea să-și privească soția.

Marina era așezată la birou, rozând capătul unui pix.

–Nu e mare lucru. El ne face o ofertă, noi refuzăm.

–Nu e chiar atât de simplu, draga mea.

–Niciodată nu e, a intervenit Jake.

–Adevărul e că pierdem bani, a continuat Grey. Cheltuielile noastre sunt mari. Avem un împrumut uriaș pe care nu cred că îl mai putem susține multă vreme. Dobânda e peste puterile noastre.

–Am putea concedia câțiva oameni, a sugerat Jake.

–Ca de exemplu pe cine? a întrebat Marina.

–Nu știu... a murmurat tânărul. Pe domnul Potter, pentru început.

–Pe domnul Potter?

Marina era indignată.

–Omul ăla a stat în grădinile astea mai mult decât ai stat tu pe Pământ.

–Dar ar fi trebuit să se pensioneze acum ani de zile.

–Nu pleacă nicăieri. Ziua în care o să ne luăm rămas-bun de la el o să fie ziua în care o să-l îngropăm, probabil sub trandafiri, acolo unde îi este inima. Să ne descotorosim de domnul Potter? Niciodată n-am auzit ceva mai crud. După toată munca pe care a depus-o pentru noi...

–Bertha? a încercat Jake, știind că Marina n-o place prea tare.

–Așa n-o să economisim mult. Are salariul minim și, în plus, e un personaj.

–Jake are dreptate, iubito. Dacă nu începem să facem niște bani...

–Ce?

Marina a simțit cum i se strânge stomacul.

–Dacă nu începem să facem niște bani, ce?

–Păi, va trebui să ne regândim opțiunile.

–Ce vrei să spui, Grey?

–Că dacă Charles Reuben ne face o ofertă bună, eu cred că ar trebui s-o luăm în calcul.

–Tata are dreptate, a spus Jake. E doar un hotel.

–E *mai mult* decât un hotel, e casa noastră, a protestat Marina, ignorându-l pe fiul ei vitreg.

–Știu, draga mea. Dar, în fond, e o afacere. Țin la ea la fel de mult ca tine, dar n-o s-o las să ne tragă la fund. Dacă Charles Reuben vrea s-o cumpere și ne oferă o sumă decentă pentru ea, cred că ar trebui să acceptăm. Putem porni ceva mai modest, în altă parte.

Marina era oripilată.

–Mai avem nevoie doar de puțin timp. Dacă am putea pune pe picioare dineurile literare, iar Rafa...

–N-o să devenim brusc profitabili datorită unui tânăr chipeș care îi învață pe oaspeți să picteze. Pur și simplu n-o să se întâmple, a spus Grey. Îmi pare rău.

Marina s-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere.

–Renunți prea ușor, Grey. Dacă omul ăla o să vină în casa noastră, o să ne măsoare ca pe o vacă premiantă și o să aibă impresia că ne poate cumpăra pentru că are găleți de bani de aruncat, atunci n-o să-l primesc. N-o s-o fac!

Grey și-a dat seama că ea începuse să se enerveze.

–Calmează-te, iubito.

—Calmează-te? Îmi spui mie să mă calmez? Asta e casa mea, Grey. Aici e locul meu. Am asudat sânge în fiecare bucăţică de material şi în fiecare mobilă. Am pus dragoste în fiecare centimetru. Nu e doar un cămin, e o persoană. S-a întors către el, cu ochii înotându-i în lacrimi şi, cu o voce slabă, rugătoare, a spus: Nu e doar o persoană, e *copilul* meu.

Şi-a încleştat degetele pe stomac în clipa în care cuvântul de nerostit i-a scăpat în aer. Grey şi Jake se holbau uluiţi, de parcă l-ar fi văzut materializându-se. Multă vreme nimeni n-a mai spus nimic.

Marina a clipit surprinsă în timp ce vorbele îi răsunau în urechi. *Copilul meu... copilul meu... copilul meu.*

S-a şters pe obraji şi s-a întors la scaunul ei.

—*Nu* o să renunţ, a spus ea ferm, aşezându-se.

Şi-a ridicat ochii către soţul ei. Acesta a văzut hotărârea din ei şi a ştiut că bătălia era departe de a se fi încheiat.

—O să cercetez fiecare cale, o să mă uit sub fiecare piatră, o să implor dacă n-o să am încotro. Nu vând locul ăsta. Peste cadavrul meu.

Jake a tuşit, jenat.

—Deci, să vină sau nu?

Grey şi-a privit soţia.

—Lasă-l să vină, a răspuns ea. Lasă-l să ofere toţi banii din lume. Şi uitaţi-vă la mine cum spun „nu", pentru că „nu" e singurul răspuns pe care-l voi da.

Grey şi Jake au ieşit din cameră.

—Am nevoie de o băutură tare după chestia asta, i-a spus Grey fiului său.

—Şi eu. Iisuse, da' emoţională mai e!

—Da, foarte aprigă uneori.

S-au îndreptat către clădirea vechilor grajduri.

—Nu este foarte obositoare? a spus Jake, urmându-l în sufragerie.

–Nu tot timpul. Acum trece printr-un moment greu. După cum vezi, adoră locul ăsta. E copilul pe care nu-l poate avea.

–Asta m-a dat peste cap. Niciodată n-am auzit-o pomenind de faptul că nu are copii.

Grey s-a dus la dulapul cu băuturi și a turnat câte un gin tonic pentru fiecare.

–Niciodată nu vorbește despre asta. E doar ceva care stăruie acolo, clocotind în adâncuri. E o contradicție – pe de-o parte e foarte deschisă și focoasă, pe de-altă parte e foarte secretoasă. Am fost la fel de surprins ca și tine când a spus-o cu voce tare.

–Îmi pare rău pentru ea. Tu ai deja doi copii. Ea nu are nici unul.

Grey i-a întins fiului său un pahar și i-a zâmbit afectuos.

–Apreciez asta, Jake.

–Înțeleg de ce Clemmie e o dezamăgire pentru ea.

–Marina vă iubește pe amândoi. Nu sunteți ai ei, dar v-a văzut crescând. Faptul că ea și Clemmie nu se înțeleg îi provoacă multă suferință.

Jake a luat o înghițitură și a mers să se așeze pe canapea.

–Clemmie e doar confuză.

–Tu l-ai întâlnit pe Joe ăsta?

–Nu.

–Mă întreb dacă e bun de ceva.

–Mă îndoiesc. Nu pare prea atașată de el. Poveștile alea cum că e îndrăgostită sunt niște gogoriță.

–Când o să ajungi la vârsta mea o să-ți dai seama că nu poți trăi viețile oamenilor în locul lor. Dacă n-o să meargă, o să se întoarcă.

–Ba n-o să-o facă. E prea mândră pentru asta. O să-și câștige banii și o s-o tulească înapoi în India cu prima ocazie.

Marina a rămas la biroul ei. Când s-a întins să ia pixul, a văzut că mâna îi tremura. A frecat-o de parcă și-ar

fi îngrijit o rană. Între timp își cântărea opțiunile. N-avea prea multe. Dar exista una. Și-a mușcat buza și a întors privirea către fereastră. Afară, marea era calmă. Cerul era senin. Câțiva pescărușI se roteau ca niște planoare. Dacă era forțată, mai avea un as în mânecă. O persoană la care putea apela pentru ajutor. Dar oare va îndrăzni să se întoarcă și să deschidă ușa pe care o închisese atât de ferm cu ani în urmă? Ochii i s-au umplut de lacrimi, și-a luat capul în mâini; acum își dădea seama că pur și simplu nu exista altă cale.

A doua zi de dimineață, Clementine s-a trezit în țârâitul ascuțit al ceasului deșteptător. La început s-a întrebat unde se află. A dat cu ochii de un interior nefamiliar: draperii bej, pereți albi, tablouri neinteresante atârnate pe ei. Apoi a inspirat mirosul cât se poate de masculin, amintindu-și. Luptându-se cu un val de dor de casă, s-a ridicat și s-a sprijinit în coate. Joe zăcea gemând lângă ea. L-a privit cum își duce un braț peste față pentru a se feri de razele soarelui care pătrundeau prin draperii și n-a simțit altceva decât deznădejde. Nu-l iubea, iar acum, când el se văita ca un câine muribund, îl găsea grozav de enervant.

S-a dat jos din pat și s-a împleticit până la baie. Își simțea picioarele mai grele ca niciodată. S-a spălat pe față, prinzându-și părul în vârful capului. Avea doar douăzeci și trei de ani, dar părea bătrână și obosită. S-a gândit la Rafa și la felul în care îi făcuse vânt. Nu se purtase foarte matur. El își ceruse scuze, iar ea îi arătase foarte limpede că, în ciuda a ceea ce-i spusese, nu-l iertase. Ei bine, va îndrepta lucrurile.

Cuprinsă de entuziasm s-a spălat pe cap, și-a uscat părul cu föhnul, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. S-a machiat cu grijă, mascându-și umbrele de sub ochi cu fard corector și accentuându-și genele cu rimel. „Nu se știe niciodată", și-a zis ea cu speranță. „Ar putea veni să mă caute

la birou." A ales un costum bleumarin Emporio Armani pe care nu-l mai purtase niciodată, în primul rând pentru că se simțea prea matură în el, și o pereche de pantofi cu toc. Lui Rafa o să-i placă ăștia. Dacă va veni s-o caute, era convinsă că va găsi o femeie în locul copilului cu care se ciondănise. Nu s-a obosit să-și sărute iubitul de rămas-bun; el adormise la loc.

Pe drum spre serviciu a dat o fugă până la cafeneaua Black Bean. Stând la coadă și-a amintit de prima ei întâlnire cu Rafa. Și-a amintit aroma lui de santal. Și-a aruncat ochii prin local, sperând că, printr-un miracol, el se hotărâse să-și bea cafeaua de dimineață în oraș. Dar locul era plin doar cu obișnuitele mămici tinere venite împreună cu copii lor și cu oameni de afaceri în drum spre birou. A remarcat că vreo doi bărbați și-au ridicat ochii din ziare și au privit-o admirativ. Se simțea bine în costumul ei.

Amintindu-și că domnul Atwood avea o întâlnire importantă în dimineața aceea, a sosit la firmă încărcată cu brioșe, cafele și o ciocolată caldă pentru Sylvia. Șeful ei stătea în salon împreună cu un cuplu venit în căutarea unei case pe care s-o cumpere. El a văzut-o, apoi s-a mai uitat încă o dată, pierzându-și firul gândurilor și bâlbâindu-se.

Clementine a zâmbit.

—Bună dimineața, domnule Atwood. V-am adus cafea și brioșe.

Le-a așezat pe masă în fața lor.

—Brioșe! Preferatele mele, a spus soțul, luând una și mușcând din ea.

—Foarte eficientă secretara, a continuat soția, privind cu invidie costumul tinerei.

—Le angajez numai pe cele mai bune, a zis domnul Atwood, zăpăcit.

—Mersi pentru ciocolată, a spus Sylvia, observând transformarea. Ador costumul. Ținuta asta chiar te prinde.

–M-am hotărât că nu mai vreau să fiu eu, a declarat Clementine, așezându-se și pornindu-și computerul.

–Ce e în neregulă cu *tine?*

–Totul.

–Nu și acum. Mă bucur să văd o femeie pe tocuri. Arată că vorbești serios.

–Exact asta și fac.

–Să înțeleg că te-ai mutat cu Joe.

–Da.

–Trebuie să fie dragoste.

–Orice ar fi e foarte convenabil.

–Ai probleme acasă, nu-i așa?

–Când n-am avut?

–Joe e băiat bun. O să aibă grijă de tine.

–În dimineața asta era îngropat sub plapumă.

–Nici eu n-am avut chef să mă scol. Când ai o aventură cu un bărbat însurat, problema e că niciodată nu primești o îmbrățișare dimineața.

–Eu n-am primit nici măcar un „bună dimineața".

–Dar cel puțin era acolo. Cred că ar trebui să-l schimb pe Freddie cu un tip singur. Un bărbat care poate să-mi acorde tot timpul și toată atenția lui.

–Chiar, a încuviințat Clementine, fără să asculte cu adevărat.

Mintea îi fugea la hotel. Se întreba dacă Rafa era pe pajiște, dând lecții.

–În seara asta s-ar putea să merg să beau ceva la hotel, a zis Sylvia.

Clementine s-a încruntat.

–Pe bune? De ce?

–Toată lumea vorbește despre argentinianul tău.

–Nu e argentinianul *meu.*

–Bine. Deci drumul e liber, nu?

–Pentru tine?

–Sigur. Bărbaților latini le plac femeile voluptuoase, nu-i așa?

—Nu știu. Nu știu nimic despre ei.

—Ei bine, toți vorbesc despre el. Sugar a fost acolo ieri-seară și acum e îndrăgostită lulea.

—Știu. Am văzut-o. Se fudulea ca o târfă bătrână.

—Nu-i frumos! a certat-o Sylvia. E doar jucăușă.

—Nu mă înțelege greșit. *Lui* i-a plăcut la nebunie.

—Sunt sigură că i-a plăcut. Ea zice că e delicios. O s-o întrebe pe mama ta vitregă dacă pot lua și ele lecții de pictură în weekend. Sylvia a chicotit. Poate că ar trebui și *eu* să învăț să pictez. A ridicat din sprâncene sugestiv. Aș fi foarte fericită să-i pozez goală dacă vrea să mă picteze pe *mine*.

Clementine a încercat să nu fie geloasă. Era inevitabil ca, până la urmă, Rafa să cadă în mâinile poterei parfumate a fetelor din Dawcomb. Cu frumusețea și farmecul lui, era ca un borcan cu miere pentru albine. Își dorea să nu fi iscat o ceartă. Se înțelegeau atât de bine. Acum stricase totul, nu mai erau nici măcar amici.

Domnul Atwood și-a terminat întâlnirea și a chemat-o pe Clementine în biroul lui. I-a dictat câteva scrisori, apoi i-a dat o mapă cu hârtii de îndosariat și o listă cu documente de care avea nevoie în acea după-amiază.

—Frumoasă ținută, a spus el, dând din cap.

—O, mulțumesc, a răspuns ea, privindu-și surprinsă costumul.

—Îmi place ca secretara mea să aibă un aer profesionist.

—Păi, azi mă simt profesionistă. E o noutate. A râs cu voioșie. I-a plăcut soției dumneavoastră brățara?

—Brățara? Soției mele? A, da. Bărbatul a tușit. A fost foarte mulțumită. Da. Bună alegere, Clementine.

Tânăra a zâmbit în vreme ce se îndrepta către fișet. Acum că știa cine îi e amantă, se putea amuza pe seama lui. Dacă n-ar fi fost atât de morocănoasă, i s-ar fi confesat Sylviei. Dar, deocamdată, s-a hotărât să țină informația doar pentru ea.

Pentru că organizase dosarele atât de eficient, a găsit ușor actele cerute. A dactilografiat rapid scrisorile și plicurile, apoi le-a dus în biroul lui.

–A mers repede, a spus el, luând hârtiile și verificându-le pentru a se asigura că sunt cele care îi trebuiau.

A murmurat aprobator. Ea i-a pus scrisorile în față pentru a le semna. Bărbatul a căutat eventuale greșeli, spre surprinderea lui negăsind nici una. S-a semnat cu scrisul lui mărunt în josul fiecăreia.

–Bravo, Clementine. Brusc devii o secretară destul de bună.

–Venind din partea dumneavoastră, asta-i mare laudă, domnule Atwood.

–Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

–Mulțumesc.

–Aș vrea să vii cu mine la întâlnirea din după-amiaza asta. Este vremea să înveți ceva mai multe lucruri despre afacere.

–Sigur.

–Și să vii în costumul ăsta, cred că ești îmbrăcată perfect pentru a ne reprezenta.

–OK. Unde are loc?

–Este o proprietate mare, numită conacul Newcomb Bisset, cam la o jumătate de oră de aici. Dacă totul merge bine, Atwood & Fisher o va scoate pe piață. Soțului îi cam fug ochii după femei. O să te placă. Dacă mai are vreo îndoială în privința noastră, după întâlnirea asta n-o să mai aibă nici una.

Clementine a făcut o grimasă.

–Tot ce trebuie să faci este să zâmbești, a mai spus el ferm.

La Polzanze, Rafa dădea lecții în grădina de legume unui grup de doisprezece oameni. Unii dintre ei pictau cu acuarele, alții în ulei, câțiva desenau în cărbune. Cu toții stăteau în fața serei pitorești, formată din

sticlă şi fier, în care domnul Potter era ocupat cu spălatul cartofilor.

Generalul picta lângă Jane. Avusese grijă să se aşeze în bătaia vântului, astfel încât să-i poată mirosi parfumul. Se simţea bine în compania ei. Femeia avea o fire dulce şi blândă care îi amintea de soţia lui. Cu cât stăteau mai mult de vorbă, cu atât îşi dădea seama că şi ea era amuzantă, făcându-l să râdă. Oricât ar fi iubit-o, nevasta lui nu fusese celebră pentru umorul ei.

Grace, Pat şi Veronica sporovăiau în lumina soarelui. Albine grase bâzâiau printre florile de levănţică şi pe lângă trandafirii roz şi galbeni care se căţărau pe zidul dinspre sud al serei. Păsărelele ciripeau în lămâi, veveriţele neobosite se alergau printre crengi. Atmosfera era leneşă. Rafa se plimba de la un şevalet la altul, dând câte un sfat pe ici, pe colo, uneori luând el însuşi pensula şi arătând cum se face.

Când avea o clipă de răgaz, gândurile îi rătăceau la Clementine. Ea se agăţa de conştiinţa lui ca un rug de trandafir. Rememorase iar şi iar discuţia lor şi, oricât ar fi regretat faptul că spusese ce gândea, nu-i părea rău că încercase s-o ajute. Observase încordarea din umerii Marinei şi felul în care îi zâmbise cu buzele, dar nu şi cu ochii. Se întreba dacă e supărată din pricina mutării lui Clementine. S-a hotărât să meargă în acea după-amiază în oraş şi s-o caute pe fată la serviciu. Poate că vor bea ceaiul împreună şi se vor împăca.

După prânz, şi-a luat o pauză de la pictură şi a condus până în Dawcomb-Devlish. Ştia că ea lucrează pentru o agenţie imobiliară de pe bulevard. Nu avea să fie greu de găsit. A parcat pe faleză. Locul era suprapopulat cu turişti şi cu britanici aflaţi la jumătatea concediului. Copii, aşezaţi pe un zid scund, lingeau îngheţată la cornet şi aşteptau ca un bărbat cu coadă lungă de cal să îi picteze. Mamele lor, îmbrăcate în pulovere viu colorate şi pantaloni scurţi, bârfeau pe trotuar, iar doi câini

stăteau la umbră, așteptând ca stăpânul lor să iasă din magazinul Kitchen Delights. Rafa și-a făcut loc prin mulțimea care se mișca încet de-a lungul drumului și a cercetat vitrinele în căutarea agenției imobiliare. N-a durat mult până să dea peste ea.

Sediul Atwood & Fisher arăta destul de serios, vopsit într-un bleumarin discret, cu geamuri strălucitoare în care erau etalate case frumoase cu vedere la mare, de închiriat sau de vânzare. A tras cu ochiul în interior și a văzut o roșcată drăguță vorbind la telefon, așezată la recepție. Nu era nici urmă de Clementine. Când a deschis ușa, femeia a ridicat privirea. Cu un zâmbet și-a încheiat rapid convorbirea și a pus jos pila de unghii.

– Bună, te pot ajuta cu ceva? l-a întrebat ea.

Rafa s-a apropiat de biroul ei. Ochii verzi ai secretarei îl devorau cu lăcomie.

– Caut o fată pe nume Clementine Turner. Lucrează aici?

– Micuța Clementine? Sigur că da. Tu trebuie să fii artistul casei de la Polzanze.

El i-a zâmbit.

– E chiar atât de evident?

– Da, iubitule. Accentul e de vină, clar *nu* e englezesc.

– E aici?

– Mă tem că nu. E la o întâlnire de afaceri împreună cu domnul Atwood. Nu cred că o să se întoarcă până mai spre seară. Abia au plecat.

El a înjurat în spaniolă.

– Poți să-i transmiți un mesaj din partea mea?

– Bineînțeles.

Sylvia și-a luat stiloul.

– Zi!

– Nu trebuie să scrii nimic. Spune-i doar că am trecut s-o văd.

– În seara asta vin să beau ceva la Polzanze. O s-o iau cu mine.

–OK. Atunci spune-i că ne vedem mai târziu.

–Sigur.

Nerăbdătoare să-l mai reţină, a continuat cu nonşalanţă:

–Şi, cum mai merge pe-acolo?

–Se aglomerează.

–Bag mâna în foc că aşa e. Uşor, uşor faci cunoştinţă cu tot Dawcombul.

El a început să râdă.

–E un oraş grozav.

–Mie îmi place. Lui Clementine nu. E disperată să plece. Dar, la urma urmei, ea e o fată din metropolă. Eu prefer liniştea de la ţară. Sunt o femeie a plăcerilor simple.

Rafa i-a observat machiajul strident şi manichiura, zâm-bind în sinea lui. Nu arăta ca o femeie care pricepe cuvântul „simplu".

–Ar fi cazul să mă întorc la hotel. Am câţiva artişti tare nerăbdători să ia lecţii.

–Mă bucur că vremea ţine cu tine.

–Aşa e.

L-a privit îndreptându-se spre uşă, dorindu-şi să-l fi putut convinge să stea mai mult la taclale.

–Apropo, mă cheamă Sylvia.

–Ne vedem mai târziu, Sylvia.

Ea a făcut un mic semn cu mâna.

–Pa!

Clementine asista la întâlnire în vreme ce clientul domnului Atwood, domnul Rhys-Kerr, îi făcea ochi dulci din cealaltă parte a mesei din sufragerie. Discuţia a durat mai bine de o oră, mare parte din ea neavând nimic de-a face cu afacerile şi foarte multe de-a face cu golful. Se pare că cei doi bărbaţi făceau parte din acelaşi club.

Odată ce au fost puse la punct şi cele mai mici amănunte ale vânzării, proprietarul a insistat să le arate casa. Domnul Atwood deja o văzuse, dar domnul Rhys-Kerr era nerăbdător ca şi Clementine să admire calităţile

acestui uriaș conac de țară. Tânăra și-a dat ochii peste cap la aluziile lui copilăroase: baie „destul de mare pentru doi"; duș „care a văzut multă dragoste"; dormitor, „dacă pereții ar putea vorbi, aș roși până în vârful unghiilor". Era evident că cei doi nu împărtășeau doar același teren de golf, ci și același simț al umorului, pentru că domnul Atwood râdea la tot ce spunea clientul său.

– Ai fost grozavă, Clementine, s-a entuziasmat șeful ei în timp ce conducea mașina pe porțile electrice. Chiar te-a plăcut.

– Costumul trebuie să fie de vină, a răspuns sec tânăra.

– Ești o fată frumușică, nu încape îndoială. O să facem o avere cu casa aia.

– E foarte nasoală.

– Nasoală?

– Da, n-are pic de gust.

– Asta nu contează. Treaba este că sunt 3 650 de metri pătrați cu vedere la mare. Splendid.

– Tot e nasoală.

– Vrei să-mi spui că dacă ai avea bani de aruncat, nu ți-ar plăcea să locuiești acolo?

– Nu mi-ar plăcea deloc să locuiesc acolo. Casa e nouă, fără personalitate sau șarm.

– Dar e mare.

– Și fără suflet.

– Nu te pot înțelege, Clementine.

Ea a oftat și s-a uitat pe geam.

– Nu sunteți singurul, domnule Atwood. Nici eu nu pot.

Când s-au întors la birou, Sylvia vorbea la telefon cu Freddie, desenând inimioare pe carnețelul ei. A așteptat până când domnul Atwood a ieșit din cameră, apoi i-a spus lui Clementine că argentinianul ei venise s-o caute.

– Ce-a zis? a întrebat tânăra, înviorându-se.

– Doar că a trecut să te vadă.

– Aha...

—E superb. Zâmbetul e de vină. Plin de obrăznicie. Iar accentul lui e delicios ca plăcinta cu banane și caramel.

—Bănuiesc că voia să-și ceară scuze.

—Pentru ce?

—Poveste lungă. S-a așezat, dezamăgită că îl ratase. Ce să fac?

—Du-te acasă la Joe. Rafa e un bărbat căruia îi e scris să rupă inima unei fete.

Sylvia știa că trebuia să-i fi spus lui Clementine că el se aștepta s-o vadă în seara aceea la hotel, dar, oricât a încercat, n-a putut rosti cuvintele. Îi stăruiau pe buze, refuzând să se clintească. Știa că nu-i stă în fire să fie geloasă, dar s-a convins singură că prietena ei nu era interesată de Rafa. Pe când se așeza ursuză la birou, Sylvia și-a zis că, oricum, Clementine probabil i-ar fi refuzat invitația.

capitolul 19

În acea seară Sylvia s-a schimbat într-o rochie roșie, și-a reîmprospătat machiajul și a mers cu mașina până la Polzanze, luptându-se cu vinovăția de a nu o fi invitat și pe Clementine să vină cu ea.

A fost întâmpinată la ușă de un portar care a condus-o până la recepție.

–Bună seara, vă pot ajuta cu ceva? a spus Jennifer, zâmbindu-i politicos din spatele biroului.

–Da, am venit să beau ceva împreună cu artistul vostru, Rafa...

A ezitat, neștiindu-i numele de familie.

Jennifer o știa pe roșcata durdulie, dar nu-și putea da seama de unde.

–Sigur, e în salon, mergeți drept prin hol.

A urmărit-o plecând în direcția indicată, cu mișcări lente și sexy, de parcă ar fi mers printr-un bar, într-un film cu cowboy. Apoi și-a amintit unde o mai văzuse: prin fereastra agenției Atwood & Fisher. A respirat adânc, ușurată că-și scosese brățara incriminatoare.

Sylvia l-a găsit pe Rafa stând de vorbă cu un grup de bătrâne și cu un moșneag rumen la față, îmbrăcat într-o haină albastră cu nasturi aurii. Artistul a ridicat privirea în timp ce ea se îndrepta către el și a întâmpinat-o cu un zâmbet. A remarcat că ochii lui rătăceau în spatele ei, așteptându-se s-o vadă pe Clementine. Nu era obișnuită cu așa ceva.

–Mă tem că sunt singură. Clementine este ocupată, a spus ea nepăsătoare când el s-a ridicat s-o salute.

Dezamăgirea a umbrit chipul bărbatului. Nici cu asta nu era obișnuită. De obicei le eclipsa pe celelalte femei ca o lună mare și frumoasă.

–Nu te deranjează să bei ceva cu mine, nu?

–O să fie plăcerea mea. Să mergem afară. N-o să-ți fie frig?

–Am un șal, a răspuns ea, fluturându-i-l prin față. E venit tocmai din India.

–Când ai fost acolo?

–O, eu n-am fost. E un cadou.

–E frumos.

Sylvia a savurat textura ca de piele de căprioară pe care o avea accentul lui străin și l-a urmat prin solariu.

–Ți-aș putea asculta accentul o veșnicie, a oftat ea. Dar cred că toate fetele ți-au spus asta.

–Aha, deci nu mai are nici un rost să încerc să vorbesc ca un englez? a răspuns el râzând.

–A, nu, ar fi o prostie. N-o să mai ai nici o admiratoare dacă o să vorbești ca toți ceilalți.

–Atunci o să-mi folosesc accentul peste măsură.

Terasa era aproape plină. S-au așezat la o măsuță rotundă și s-au uitat unul la altul în lumina lumânării.

–Și, cum e prietenul lui Clementine?

–Eu le-am făcut cunoștință, a răspuns Sylvia cu mândrie. Te superi dacă fumez?

–Deloc.

–Pot să-ți ofer și ție o țigară?

El a scuturat din cap.

–Sunt surprins că o femeie frumoasă ca tine fumează.

Ea și-a scos pachetul din poșetă și l-a lovit ușor cu unghia.

–Am încercat să mă las de-atâtea ori, dar îmi trebuie mai mult decât voință.

–Cum ar fi?

–Dragoste, a spus ea simplu, fixându-l cu ochii ei de felină. Dacă m-aș îndrăgosti până peste cap de un nefumător, aș renunța de dragul lui.

–Cred că ar trebui să renunți de dragul tău.

–Am încercat asta, dar am eșuat lamentabil.

Și-a pus țigara între buzele sângerii și a aprins-o de la una dintre lumânările decorative așezate în pocaluri mov în mijlocul mesei. El a privit-o pufăind de câteva ori, apoi lăsându-se pe spate în vreme ce nicotina o relaxa.

Jake s-a hotărât să le ia personal comanda. O plăcea pe Sylvia, voluptuoasă și feminină, ca o superbă pisică roșcată. Până atunci o mai văzuse pe acolo o dată sau de două ori, dar ea nu-l băgase în seamă altfel decât răspunzându-i la salut cu un „bună" scurt. Acum i-a aruncat un zâmbet în timp ce Rafa comanda un Martini și un pahar de Chardonnay. Apoi și-a fixat din nou ochii ei frumoși asupra argentinianului și a suflat provocator un firișor de fum printre buze.

Jake s-a retras, bolnav de gelozie. Îl ura pe Rafa mai mult ca oricând. Câtă vreme artistul avea să locuiască la hotel, el n-avea nici o șansă. I-a dat comanda ospătarului. Apoi a mai rămas o vreme, privind-o pe Sylvia din solariu, incapabil să se dezlipească de acolo.

–Știi, Clemmie mi-a spus multe despre tine.

Sylvia a luat o înghițitură de vin.

–Așa a făcut?

–Da, a venit într-un suflet după ce te-a cunoscut în cafeneaua Black Bean. Chiar e o copilă. Sunt ca o mamă pentru ea.

–A fost o asemenea coincidență, să ne întâlnim în felul acela.

El a zâmbit amintindu-și, iar Sylvia i-a remarcat sclipirea din ochi.

–Este dificilă, îmi place asta. În Argentina spunem: *un personaje*. Deci, spune-mi, iubitul ei e destul de bun pentru ea?

—Absolut, a răspuns Sylvia cu emfază. Sunt ca sacul şi peticul.

—Mama ei vitregă nu-l place, a mai spus Rafa.

—Asta pentru că ele două nu se înţeleg. Clemmie zice că e o fandosită pentru că-i place să fie în centrul atenţiei. Mie mi se pare că stresul de a-şi dori copii şi de a nu-i putea avea a cam făcut-o s-o ia razna.

—De când o cunoşti pe Marina?

—Nu o *cunosc* în adevăratul sens al cuvântului. Doar prin intermediul lui Clemmie. Problema e că ea provine dintr-o altă clasă socială decât Grey, iar asta o deranjează pe Clemmie. E o caracteristică tare neplăcută a englezilor, obsesia asta pentru clasa socială. Sunt sigură că nu aveţi aşa ceva în Argentina.

—Crede-mă, prejudecăţile există oriunde în lume.

—Ei bine, Clemmie crede că Submarina – vreau să spun Marina – a pus ochii pe Grey pentru că voia să avanseze, social vorbind. Eu cred că pur şi simplu s-au îndrăgostit. La urma urmei, nici nu prea se bat pe burtă cu aristocraţii. Dar nici un copil n-o să-şi iubească vreodată părintele vitreg, oricât s-ar strădui acesta. Sunt sigură că Marina a încercat din răsputeri. Clemmie e foarte încăpăţânată.

În timp ce ea vorbea, Rafa o asculta atent, cu o privire fixă şi pătrunzătoare.

—Chestia asta cu clasa socială se bazează pe familie sau pe educaţie?

—Pe amândouă la un loc. Bănuiesc că familia Marinei face parte din clasa muncitoare sau din pătura de jos a clasei mijlocii. Cu siguranţă n-a fost la o şcoală privată. Îmi dau seama pentru că nici eu n-am fost.

—I-ai cunoscut părinţii?

Sylvia a scuturat din cap.

—Clemmie nu i-a întâlnit niciodată. Cred că Marina îi ţine bine ascunşi, nu ţi se pare?

—Vrei să spui că îi e ruşine cu ei?

–Poate. A râs. Nu cred că au fost la nunta lor. Clemmie mi-a zis odată că Marina și Grey s-au căsătorit la ofițerul stării civile, imediat după pronunțarea divorțului. Pentru doi oameni îndrăgostiți nu e foarte romantic, nu-i așa?

–Unii nu vor să facă mare tărăboi.

–Clemmie zice că Marina adoră tărăboiul, atâta vreme cât ea se află în mijlocul lui. Și-a coborât vocea, conștientă că poate fi auzită. Îmi închipui că n-a vrut ca familia ei să fie acolo și s-o dezamăgească. Pare destul de elegantă, nu-i așa? Vreau să spun, accentul ei e mai degrabă pretențios, nu? De parcă s-ar strădui prea tare.

Se lăsase amurgul. Lumânările străluceau în cupele lor vinețiii, iar păsările aciuate pentru noapte stăteau tăcute în murmurul somnoros al mării. Rafa și-a golit paharul, Sylvia și-a aprins încă o țigară. Bărbatul era îngrijorat pentru Clementine – de fiecare dată când se gândea la ea, simțea cum i se strânge nodul din piept.

–Ai numărul de mobil al Clementinei? a întrebat el.

–Da.

Sylvia s-a fâțâit jenată.

–Dă-mi-l.

Mormăind, ea a scotocit în poșetă după telefon și a căutat numărul. L-a citit cu voce tare și s-a uitat nervoasă cum el îl tastează pe BlackBerry-ul lui.

–O s-o suni?

–De ce nu? Poate fi ocupată și aici.

–Nu cred că lui Joe o să-i placă. E foarte posesiv.

–Atunci o să-i invităm pe amândoi.

–De ce nu-i trimiți un mesaj?

–Crezi că ar fi mai potrivit?

–Absolut, altfel s-ar putea s-o bagi în belele.

C, unde ești? Speram să vii cu Sylvia să bei ceva. Chiar ești prea ocupată? Vreau să-ți spun că-mi pare rău... Rafa.

Clementine a citit mesajul. Stomacul i s-a răsucit ca o clătită. L-a citit din nou, roșind profund. Primul ei gând a fost că Rafa vrea s-o vadă. Al doilea a fost că Sylvia o lăsase pe dinafară intenționat. S-a uitat la Joe care stătea în fotoliul său, uitându-se la sport pe Sky și a știut că nu putea pleca în acel moment. Și-ar fi dorit ca Joe să dispară într-un nor de fum.

Nu pot acum. Poți veni la casa uitată de Dumnezeu mâine-seară, după muncă? C.

BlackBerry-ul lui Rafa a țârâit, anunțând primirea unui mesaj. Sylvia s-a înroșit.

–E Clemmie? Vine?

El a citit SMS-ul și a mijit ochii. Casa uitată de Dumnezeu, oare își va aminti cum ajungă până acolo?

–Deci? Ce zice?

–E ocupată, a răspuns bărbatul.

Umerii Sylviei s-au relaxat.

–Vezi? Ți-am zis eu.

–O să mă văd cu ea mâine. La ce oră terminați serviciul?

–La cinci și jumătate.

–OK.

El a tastat cu degetele mari:

O să trec pe la biroul tău și putem merge împreună.

–Cui îi scrii? a întrebat Joe.

–Lui Jake, a minți Clementine. Mâine o să trec pe la hotel după muncă. Vrea să-mi spună ceva.

–Probabil vrea să te convingă să te muți înapoi.

–Poate.

Singurul lucru care stătea între ea și întoarcerea acasă era mândria ei. Joe și-a reîndreptat atenția către televizor. Ea l-a privit cum bea bere din cutie, cu picioarele ridicate

pe un taburet, cu ochii lipiți de ecran, și s-a gândit cât de necioplit e. Tocmai când se întreba ce Dumnezeu o apucase să se mute cu el, telefonul i-a țârâit cu un alt mesaj. L-a citit nerăbdătoare. Așadar, Rafa o va lua mâine și vor merge cu mașina până la vechea biserică, locul lor secret. Starea de spirit i s-a îmbunătățit pe dată.

Și-a amintit cum coborâseră pe cărăruia ce ducea către plajă, cum el o eliberase dintre rugi, cum rămăseseră doar în lenjeria intimă și fugiseră în mare. Și-a amintit cum râseseră, își împărtășiseră poveștile și reveniseră la Polzanze ca doi școlari care se străduiesc să nu fie prinși încălcând regulile. A zâmbit cu melancolie și a sperat că a doua zi avea să fie la fel de specială.

Sylvia a remarcat că Rafa își arunca ochii la ceas. Simțea când un bărbat nu era interesat de ea și nu avea de gând să se facă de râs. S-a uitat și ea la al ei și a exclamat:

–Doamne, atât s-a făcut ceasul? Ar trebui să plec. Freddie o să se întrebe unde sunt.

–Freddie?

–Iubitul meu. O să vrea să luăm cina.

–Și eu ar trebui să plec.

–Tu ai vreo parteneră la cină?

–O să mă alătur elevilor mei. A zâmbit. Sună ciudat având în vedere că nici unul n-are sub șaptezeci de ani.

Ea s-a uitat în jur.

–Locul ăsta e chiar grozav.

–E un hotel superb.

–Umblă vorba că ar avea probleme.

–Mie nu mi se pare.

–Nu, ai dreptate. S-a schimbat aerul, parcă pare mai vesel. Mă face să-mi doresc să mai rămân și să îl las să mă învăluie.

–Trebuie să mai vii.

–Data viitoare o s-o târăsc pe Clemmie după mine.

–Așa să faci.

Ea s-a întrebat de ce chipul artistului s-a luminat. Clemmie era o ființă ciudată, nu o frumusețe ca *ea*, iar Rafa era clar genul de bărbat care ar fi putut avea orice femeie pe care și-o dorea.

–A fost distractiv. Sunt impertinentă dacă îți mulțumesc pentru băutură?

–Deloc, e plăcerea mea.

A însoțit-o până în hol, aruncând o privire către doamnele lui în vreme ce traversau salonul, mulțumit să vadă că încă erau prinse în discuție. Hohotele zgomotoase ale generalului țâșneau în aer ca focurile de armă, umplând încăperea de voioșie.

–Se distrează, a comentat Sylvia.

–Comesenii mei, a râs el.

–Înseamnă că cina n-o să fie plicticoasă.

–Nici a ta.

–Nu, cu Freddie râzi de nu mai poți.

Dar, pe când ieșea din hotel, Sylvia a simțit deodată junghiul singurătății. N-avea să fie nici o cină cu Freddie; el era acasă, cu familia lui. Pe ea n-o aștepta nimeni.

Jake stătea în salon și o privea traversând aleea cu pietriș către mașina ei. Îi spusese „noapte bună", dar ea îi răspunsese cu un aer trist, fără măcar să-l privească. Era clar că seara ei împreună cu Rafa nu mersese prea bine. Și-ar fi dorit ca Sylvia să se fi oprit și să fi stat de vorbă cu *el*. Era sigur că ar fi putut s-o înveselească.

A doua zi de dimineață, Harvey a oprit în fața hotelului într-un Jaguar sclipitor. Cu capota coborâtă, bătrânul stătea la volan, ținându-și brațul sprijinit lejer pe marginea geamului și purtând un zâmbet strengăresc întipărit pe chipul fericit.

–Du-te și caut-o pe Marina, i-a strigat el lui Tom, care a fluierat îndelung înainte de a pleca s-o cheme.

Shane s-a repezit să admire mașina.

–E o frumusețe, a spus el, topit tot.

–Jaguar XK și are toate dotările.

–Marfă! Al cui e?

–Al nepotului meu. El mi l-a împrumutat. Vreau să văd ce față o să facă Marina când o să mă vadă în el.

–De treabă nepot!

–A ajuns bine.

–Mă iei și pe mine la o tură mai târziu?

–Sigur. N-o să fie suficiente câteva trebușoare ocazionale ca să mă scoată din chestia asta pe ziua de azi.

Marina a pășit pe pietriș, iar gura i s-a deschis într-o exclamație mută când l-a văzut pe Harvey la volanul unui Jaguar verde, bine lustruit.

–Nu-mi vine să cred! a exclamat ea, scuturând din cap cu uimire. Niciodată n-am crezut că o să te văd într-o mașină sport, Harvey. E uluitoare!

–Urcă!

–Mă scoți la o plimbare?

–Mai am ceva timp înainte să-i duc pe Rafa și pe elevii lui la familia Powell pentru prânz. Doamna Powell le pregătește un picnic ca ei să poată picta vechiul porumbar.

–Ce idee bună. Așadar, unde mergem?

–Unde vreți, domniță.

Shane a deschis portiera din dreapta și a privit-o pe Marina cum urcă.

–Ce palpitant! A râs ca o fetișcană care tocmai pleca la o întâlnire. O să fim plecați o vreme, i-a zis ea lui Shane. Spune-i lui Jake să prelu frâiele.

Torcând, mașina s-a strecurat ușor pe alee. Shane și Tom s-au uitat după ea.

–Mi-ar plăcea o mașină ca asta, a spus Tom cu invidie.

–Singura cale să faci rost de una ar fi s-o furi sau să jefuiești o bancă, l-a răspuns Shane.

–Sau să găsesc vreo păsărică bogată care să-mi cumpere una.

–N-o s-o găsești aici, amice. Păsăricile bogate se duc în sudul Franței, nu în Dawcomb-Devlish.

–Ce frumusețe, Harvey. Câtă vreme poți s-o ții? a strigat Marina, acoperind urletul vântului.

–Cât vreau, a răspuns el nepăsător. Nepotul meu n-o să aibă nevoie de ea. Este plecat în străinătate pentru câteva săptămâni.

–Trebuie să fi costat o avere.

–Șaizeci și trei de mii, nouă.

–Glumești!

–Nu. Bine, ăsta-i prețul de magazin, dar asta e la mâna a doua. Totuși, are toate dotările: scaune de piele, sistem de navigare prin satelit cu tauch screen, jante din aliaj. Și se mișcă precum o pisică mare și frumoasă.

–Cu siguranță așa e. Ai face bine s-o ții în garaj câtă vreme hoțul ăla e în libertate.

–Mă îngrijorează mai mult că băieții ar putea fugi cu ea.

–Shane și Tom?

–Da, n-am încredere în ei nici cât negru sub unghie.

El a făcut cu ochiul.

–Când vine vorba de ăia doi, sunt ca doi școlari.

Au mers cu mașina pe lângă câmpuri, în vreme ce soarele le scălda fețele, iar vântul se juca prin părul Marinei. După o vreme au încetat să mai vorbească. Din când în când ea îi zâmbea, și el îi răspundea cu un surâs drăgăstos, iar în acele clipe Marina reușea să uite de Clementine, de hotel, de datoria crescândă și de iminenta sosire a lui Charles Reuben. Când era cu Harvey, simțea cum i se ușurează povara responsabilității, de parcă el ar fi fost acolo s-o care în locul ei.

Clementine era furioasă pe Sylvia că o exclusese deliberat din seara petrecută cu Rafa, dar, o dată în viață, se hotărâse să nu provoace o scenă. Era dezamăgită de colega ei, pe care o crezuse prietenă, dar, în sinea ei, nu era surprinsă. Sylvia umbla după bărbați, iar

când punea ochii pe o nouă cucerire, prietenia lor nu mai conta.

A ajuns la muncă devreme (nu voia să petreacă nici un minut mai mult decât era strict necesar întinsă lângă Joe, care părea să nu aibă nici un motiv pentru a se trezi) și a băut o cafea cu lapte la biroul ei. Avea părul prins și purta costumul bleumarin, dar își împachetase într-o geantă, pentru mai târziu, o rochie de vară Jack Wills, un pulover și sandale. Numai gândul că avea să petreacă seara cu Rafa îi strângea stomacul. Nu avusese poftă de mâncare la micul dejun și abia dacă putea sta locului.

Sylvia a sosit cu un aer vinovat. În loc să se îndrepte încrezătoare către biroul ei, s-a furișat timidă.

–Mă simt îngrozitor, a spus ea, trecând direct la subiect. N-am închis un ochi toată noaptea.

–De ce? a întrebat-o, degajată, Clementine.

–De ce? Pentru că am fost o scorpie, de-asta. Nu-mi place cum m-am purtat seara trecută și vreau neapărat să-mi cer scuze.

–E OK, Sylvia. Înțeleg de ce ai făcut-o.

Femeia a privit-o surprinsă.

–Înțelegi și nu ești supărată pe mine?

–Deloc. Fericirea o făcea pe Clementine să fie neobișnuit de iertătoare. Oricum, am fost cu Joe, așa că n-aș fi putut veni.

–Ei bine, ar fi trebuit să-ți spun. E prietenul *tău*, nu al meu.

–El e prietenul tuturor, Sylvia.

–Nu, cred că pe tine te place mai mult decât pe oricine altcineva. I se luminează fața când vorbește despre tine.

–Pe bune?

–Pe bune.

–Așa se poartă cu toată lumea, nu-ți face iluzii.

Dar și-a permis un *fior* de entuziasm, deși era sigură că Sylvia se înșela.

Domnul Atwood a venit la începutul după-amiezii, după ce avusese o întâlnire în Exeter. Scrisorile pe care le ceruse îl aşteptau pe birou, lângă mai multe mesaje dactilografiate cu grijă. Clementine a intrat cu o cană de cafea. El s-a lăsat pe spătarul scaunului, rozând capătul unui creion, şi a privit-o cu ochii mijiţi.

–Devii o secretară destul de bună, Clementine. Sunt impresionat!

–Mulţumesc, domnule Atwood.

–Dă-mi voie să te întreb, de ce, brusc, ai schimbat foaia?

–Fără nici un motiv. Chiar mă simt bine.

–Bun. Costumul ăla îţi vine grozav.

Clementine a remarcat sclipirea lascivă din privirea lui şi a făcut un pas înapoi.

–Mulţumesc.

–Eşti o fată frumoasă, Clementine.

–Mai e ceva, domnule Atwood? Pentru că dacă nu mai e, aş vrea să mă întorc la birou.

–Da, da. Sigur. Nu mă lăsa să te reţin. A chicotit vesel ca să arate că nu voise să insinueze nimic prin acele complimente. Îmi place o secretară nerăbdătoare să se întoarcă la biroul ei.

La hotel, Bertha stătea la masa din bucătărie împreună cu Heather, ţinând strâns în mâini o cană de cafea.

–Cred că generalul o place pe doamna Meister, a spus Heather. I-am urmărit îndeaproape. Întotdeauna stau împreună, iar el a invitat-o la o plimbare în seara asta. Mi-e ruşine că am tras cu urechea, dar e captivant, nu mă pot abţine.

–Dragostea pluteşte în aer, a fredonat fals Bertha.

–Întotdeauna mi-a părut rău pentru el. Ştii, să vină în fiecare dimineaţă singur la micul dejun. Fără o soţie care să-l aştepte acasă. Acum e tot numai un zâmbet. Cred că e dulce.

–Care-i doamna Meister?

–Aia mică și timidă.

–O, Doamne, oare poate să-i facă față generalului? El e ca o morsă uriașă.

–Soțul ei a murit, sărăcuța, așa că acum e și ea singură. Cred că fac o pereche de milioane.

–Eu am pus ochii pe Rafa.

Bertha a rânjit cu nasul în cană. Heather era îngrozită.

–N-ai de gând să faci ceva în privința asta, nu-i așa?

–Nu vreau să spun că *îmi place* de el. Eu, personal, prefer bărbații mai trecuți și ceva mai solizi. Pe el l-aș zdrobi ca pe-o clătită. Vreau să spun că îl *urmăresc*.

–De ce?

–Cred că are o iubită acasă.

–Chiar așa?

–Da. Când îi făceam curat în cameră, am dat peste un teanc de scrisori de dragoste de la o fată pe nume Costanza. Asta înseamnă Constance, nu-i așa?

–Așa trebuie să fie.

–Deci stau cu ochii pe el în caz că o să calce strâmb.

–Ce-ți pasă ție dacă el calcă strâmb?

–Nu-mi pasă. Vreau doar să mă asigur că sunt prin zonă ca să văd.

–Pe bune, Bertha. Ești teribilă, zău că ești.

–Caut doar puțină distracție. Nu se întâmplă prea des treburi interesante în Devon.

–Eu aș zice că Baffles e interesant.

–Dacă vine pe-aici – ceea ce mă îndoiesc. Nu-s cine știe ce lucruri de valoare de luat din hotel.

A pufnit cu dispreț și a sorbit ultimii stropi de cafea de pe fundul cănii.

–Ai văzut noua mașină a lui Harvey?

–Nu. Bertha părea nedumerită. Ce mașină nouă?

–Nici mai mult, nici mai puțin decât un Jaguar.

–Ce caută el cu un Jaguar?

–Dumnezeu știe, dar dacă n-o să aibă grijă, mâine-dimineață o să descopere că a dispărut și în locul lui n-a mai rămas decât un bilețel pe care scrie „Mulțumesc".

La cinci și jumătate, Clementine nu mai era decât un ghem de nervi. Și-a închis computerul și a dus tava cu documente la fișet. În vreme ce le așeza în dosarele potrivite, toate etichetate cu grijă în ordine alfabetică, a observat că îi tremurau mâinile. L-a auzit pe domnul Atwood la telefon, vorbind cu amanta lui, fără îndoială. Nu-i venea să creadă că el își numea soția „cowgirl". Fiind atentă la vorbele lui grețos de dulci, n-a auzit ușa deschizându-se și nici scâncetul rușinat al colegei sale, care încă stătea la biroul din față.

Rafa a salutat-o pe Sylvia, dar privirea i-a fost atrasă spre partea din spate a încăperii unde o fată suplă, purtând un costum bleumarin bine croit și pantofi cu toc, stătea lângă dulapuri. I-au trebuit câteva clipe ca s-o recunoască, moment în care ea s-a întors.

–Clementine?

Părea surprins. Ea a închis sertarul și s-a apropiat.

–Rafa.

–*Dios mio*, arăți fantastic.

Tânăra s-a îmbujorat, fericită.

–Ținuta pentru muncă. Am ceva mai puțin formal în geantă. Te superi dacă mă aștepți până mă schimb?

El și-a băgat mâinile în buzunare.

–Sigur că nu. Sylvia poate să-mi țină de urât.

Dar nu și-a luat ochii de la Clementine până când aceasta nu a dispărut în toaleta femeilor.

Sylvia a zâmbit jenată, sperând ca el să nu aducă vorba despre seara trecută. Își dorea ca prietena ei să se grăbească. Rafa s-a sprijinit de biroul ei și i-a zâmbit.

–Muncești din greu azi?

Clementine s-a strecurat în rochie, vârându-și picioarele în sandale. Și-a despletit părul și l-a răsfirat cu degetele.

Își amintea, fără să-i vină să creadă, de acea după-amiază în care visase cu ochii deschiși că frumosul argentinian pe care îl întâlnise în cafeneaua Black Bean va intra agale în biroul ei, căutând-o. Acum o făcuse, iar seara se întindea în fața ei, plină de promisiuni.

capitolul 20

Clementine stătea pe locul pasagerului, în mașina închiriată a lui Rafa, minunându-se că, în sfârșit, erau împreună, doar ei doi. A coborât geamul și a lăsat să intre miresmele verii, purtate de briză. La început conversația lor a fost stângace pentru că amândoi vorbeau în același timp, se poticneau în propriile cuvinte, râdeau pentru a-și ascunde nervozitatea. Acum atmosfera se schimbase. Clementine nu știa de ce sau când, dar între ei exista un *fior* care nu mai fusese până atunci.

Rafa, îmbrăcat lejer în blugi și cămașă albă, o privea din când în când și zâmbea. Purta ochelari de soare, iar părul lui des se ridica în bătaia vântului. Întotdeauna îl considerase chipeș, dar acum, cunoscându-l un pic mai bine, vedea că frumusețea lui era mult mai profundă. El avea darul de a vedea ce e mai bun în oameni și o generozitate care îi făcea ochii și zâmbetul să strălucească într-un fel aparte.

Mai presus de toate, Clementine se plăcea pe sine atunci când era cu el, de parcă, în privirea lui, vedea o versiune mai bună a propriei persoane: mai curajoasă, mai isteață, mai frumoasă. S-a uitat la peisajul rural și a remarcat cât de luxuriant era. Verdele strălucitor al frunzelor și albastrul uimitor al cerului îi umpleau sufletul până când era gata-gata să explodeze de fericire.

Au oprit la răspântie, iar Rafa a ocolit mașina pentru a deschide portbagajul.

—Ce ai acolo? l-a întrebat ea, sprijinindu-se de poartă și lăsându-și privirea să-i rătăcească spre casa uitată de Dumnezeu.

—Provizii, a spus el cu un rânjet.

Clementine s-a întors și l-a văzut cum scoate o sacoșă de pânză groasă.

–Ce-i aia?

–Un picnic.

–Cine ți l-a pregătit?

–Heather.

El a tras cu ochiul înăuntru.

–*Qué bueno*, a pus și o sticlă de vin.

Lui Clementine i-a crescut inima.

–Unde o să-l așezăm?

–Pe plajă, zic eu. Nu crezi?

–Bună idee.

Totuși, nu fusese o idee atât de bună să se îmbrace în rochie. Cărarea spre plajă era îngustă și mărginită de rugi. Nu se gândise la aspectul practic când își pregătise ținuta.

–O să te iau în spate, i-a propus Rafa.

–O, nu, sunt mult prea grea, a protestat ea.

–Ba nu ești. Data trecută m-am strâmbat în glumă. Ești micuță. Te-aș putea sălta pe umăr și abia dacă te-aș simți. Ia, du sacoșa. Apoi s-a ghemuit. Urcă-te.

Dorindu-și să fi avut câteva kilograme în minus, Clementine s-a urcat nesigură în spatele lui. Sângele îi ardea obrajii din pricina apropierii intime, dar n-a avut timp să stea prea mult pe gânduri. Rafa s-a ridicat, și-a pus mâinile sub genunchii ei și a pornit-o pe cărare.

–Vezi, abia dacă-mi dau seama că ești acolo.

–Mincinosule, a râs ea.

–Cine a zis asta?

S-a întors, făcându-se că se uită în spate. Ea a râs din nou. Rafa s-a răsucit în partea cealaltă.

–Și asta? Credeam că sunt singur.

–Caraghiosule!

–Cine a zis asta?

–Dacă o să te tot învârți, o să mă apuce amețeala.

–A, *tu* erai.

—Da, eu eram, atât de ușoară încât ai uitat că sunt la tine în spinare.

Rafa a străbătut poteca, atent să-i ferească picioarele goale de spini. În sfârșit, au ajuns la nisip, iar el a lăsat-o ușurel jos.

—Vezi, nici măcar nu mi s-a tăiat răsuflarea.

S-au așezat pe plajă și au privit valurile care se rostogoleau încet la mal. Pescărușii se roteau purtați de briză, cei mai curajoși lăsându-se pe stâncile din apropiere, în speranța că vor căpăta niște resturi de la picnicul lor. Rafa a turnat vinul, iar Clementine a despachetat sendvișurile.

—Pentru prietenia noastră reînnoită, a spus el, ridicându-și paharul. Vreau să spun cât de rău îmi pare că m-am băgat. Relația ta cu Marina nu mă privește. Adevărul e că vă plac pe amândouă și aș vrea ca și voi să vă agreați una pe alta.

Ea și-a ridicat paharul.

—Îți accept scuzele, cu îngăduință de data asta.

—Deci, suntem din nou prieteni?

—Da. Cu siguranță.

Au băut o vreme în liniște. Apoi Clementine a inspirat adânc.

—Ții minte ce mi-ai spus, că ar trebui să mă detașez de trecut ca să nu-mi stric prezentul? Ce-ai vrut să spui mai exact?

El a privit-o îngrijorat.

—Nu vrei cu adevărat să vorbești despre asta, nu-i așa?

—Ba da, vreau.

—Promiți că n-o să mai pleci furioasă?

Ea a început să râdă.

—Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Promit că n-o să mai plec. Oricum, tu ai cheile de la mașină.

—OK, dacă insiști, o să-ți împărtășesc umilele mele gânduri.

–Eu cred că sunt foarte valoroase. A luat o înghiţitură din sendvişul cu carne de curcan. S-ar putea să învăţ ceva.

–Mai întâi trebuie să-mi înţelegi filosofia de viaţă.

–Care este?

–Pornesc de la încrederea în capacitatea noastră de a ne alege destinele. Venim aici, pe pământ, pentru a ne trăi viaţa şi a învăţa să fim fiinţe umane entuziaste şi iubitoare. Cât vieţuim, facem multe alegeri care afectează atât viitorul nostru, cât şi pe cel al fiinţelor din jur. Imaginează-ţi o pietricică aruncată într-un iaz. Ai putea crede că ea se scufundă pur şi simplu, dar te-ai înşela. Pietricica formează unde care se întind până la mal, unde mişcă o frunză aflată pe ţărm. Un bondar se îneacă în apă, dar acum se poate căţăra pe frunză şi se poate salva. Bondarul zboară şi aterizează pe braţul unui copil, care îl priveşte uimit şi astfel îşi dezvoltă dragostea faţă de natură. Părinţii copilului se ceartă, dar mama vede insecta şi intră în panică la gândul că fiul ei ar putea fi înţepat. Amândoi părinţii se reped să ajute copilul şi îşi uită cearta, uniţi în iubirea lor pentru cel mic. Bondarul zboară şi... ei bine, poţi inventa orice poveste vrei. Concluzia e că nimic din ceea ce faci nu e izolat. Aşa că, vezi tu, alegerile tale sunt importante. Dacă alegi să te agăţi de vechile ranchiune, vei crea un viitor nefericit, pentru că fiecare hotărâre pe care o vei lua se va naşte din resentiment. Marina s-a îndrăgostit de tatăl tău şi s-a măritat cu el. Nu mai contează dacă l-a furat de la mama ta sau l-a salvat dintr-o căsnicie nefericită – şi crede-mă, fiecare persoană implicată îşi va avea propria versiune asupra celor întâmplate şi nici una nu va semăna cu cealaltă. Dar tu, Clementine, poţi alege cum să reacţionezi. Eşti un adult acum, cu propriul tău viitor de construit. Dacă te vei detaşa din punct de vedere emoţional, le vei da binecuvântarea ta şi vei încerca să vezi partea bună a Marinei în loc s-o cauţi pe cea negativă, îţi vei croi un prezent mai fericit pentru tine însăţi.

Ea a rămas o vreme pe gânduri, cu ochii spre mare.

–Niciodată nu i-am oferit Marinei o șansă, a spus ea încet. Întotdeauna am urât-o pentru că l-a luat pe tati de lângă mine.

–Tatăl tău încă mai e aici. Poate că *tu* trebuie să fii un om mai bun și să-i întinzi *lui* o mână.

–Faci să pară atât de ușor.

–Uite ce e, nu suntem caricaturi, ci ființe umane complicate, imperfecte. Dragostea este mai mare decât noi toți. Înțelege doar că ei au avut motivele lor, probabil nu acelea la care te gândești tu, și ia o decizie conștientă de a renunța la ele. Ele sunt ca o barjă uriașă pe care o tragi printre valuri. Taie frânghia. Eliberează-te. Te poți ridica la mari înălțimi, în ciuda startului teribil pe care l-ai avut în viață. I-a zâmbit cu înțelegere. Mai probabil, *datorită* lui.

–Ai zis că ar trebui s-o întreb pe Marina despre versiunea ei.

–Poate într-o zi, aici pe plajă, unde veți fi singure și netulburate, ai putea-o ruga să-ți povestească ce s-a întâmplat. Dar numai când vei fi pregătită să asculți fără să judeci. Numai când te vei fi detașat suficient încât să nu revii la starea dinainte.

–Ești foarte înțelept, Rafa.

–Asta spune toată lumea, dar nu sunt. Încă mai învăț, încă mai caut.

–Pari să știi destule deja.

–Cu cât știi mai multe, cu atât îți dai seama câte mai ai de învățat. Și-a turnat încă un pahar de vin. Să-ți mai pun?

Ea a încuviințat din cap.

–Știi, va trebui să mă cari în sus pe potecă.

–Încă vreo câteva pahare și s-ar putea să te car până acasă!

Mareea s-a furișat în vreme ce ei stăteau de vorbă pe nisip. Soarele portocaliu coborâse la orizont, dând

o nuanță vineție norilor de pe cerul albastru pal. Totul era atât de romantic, în ritmul hipnotizant al valurilor și în țipetele melancolice ale pescărușilor, încât Clementine era sigură că el avea să se aplece și s-o sărute. În interiorul ei, inima a început să-i bată mai tare, așteptând. Intensitatea privirii lui, vioiciunea cu care zâmbea, felul jucăuș în care o tachina, toate arătau că era atras de ea. Vinul le ascuțise simțurile și putea simți fiecare vibrație dintre ei de parcă ar fi fost făcuți din curent electric.

În acea clipă, tocmai când credea că el e pe cale să o sărute, s-a auzit lătratul unui câine speriat, venind tocmai din celălalt capăt al plajei, unde marea se izbea de stânci.

Rafa s-a ridicat.

–Tu auzi? A cercetat plaja din priviri. Nu-l văd. Tu-l vezi?

Clementine era ușor iritată că momentul fusese întrerupt, dar panica din acel lătrat i-a atras curând atenția.

–Să mergem și să vedem.

S-au grăbit să parcurgă plaja, lăsând picnicul pe nisip. Lătratul era constant și insistent, iar teroarea din el le-a dat senzația unei urgențe. Începură să alerge. S-au oprit în capătul țărmului și au ascultat. Rafa a privit-o serios.

–Trebuie să fi rămas blocat pe stânci.

Amândoi au cercetat bolovanii, dar n-au văzut nimic.

–Cum putem ajunge la el?

–O să înot de jur împrejur.

–Nu e periculos?

–Sper că nu. Dar un câine e în pericol, iar eu nu rezist în fața unui animal suferind.

S-a dezbrăcat repede, rămânând în chiloți.

–Atunci o să vin cu tine.

A început și ea să se dezbrace.

–Ești foarte curajoasă, Clementine.

–Nesăbuită, vrei să spui.

Dar felul în care o privea i-a dat putere.

S-au aventurat în mare. Apa era rece, dar după o vreme corpurile li s-au obișnuit. Au înotat cot la cot, dar nici unul n-a scos o vorbă, prea ocupați să asculte lătratul și să încerce să ghicească unde se afla câinele. Clementine n-ar fi îndrăznit niciodată să înoate singură atât de departe. Valurile se spărgeau de stânci, iar plaja părea să fi rămas mult în urma lor.

–Uite, o peșteră! a strigat Rafa. Cred de-acolo vine.

Au înotat în jurul golfului, unde apa era mai calmă, și s-au grăbit să urce pe micuța plajă. Mareea se apropia iute; n-avea să mai treacă mult până când peștera avea să se umple cu apă. Câinele i-a simțit venind și a început să chelălăie.

–E OK, băiete. O să fie bine.

Rafa s-a lăsat pe vine și l-a mângâiat. Animalul a dat vesel din coadă.

–Uite, a fost legat de o piatră.

Cu siguranță câinele fusese condamnat la moarte în acea peșteră.

–Nu pot să suport așa ceva!

–Reușești să-l dezlegi?

–Da.

Clementine s-a apucat să desfacă nodul, șocată că cineva ar putea fi atât de crud. Odată ce a terminat, i s-a alăturat lui Rafa pe nisip, pentru a mângâia câinele.

–Ce rasă e?

–Corcitură. Probabil din cauza asta stăpânul lui nu l-a mai vrut.

A început să-i vorbească animalului în spaniolă.

–Cum o să-l ducem pe plajă?

El s-a uitat la gura peșterii.

–Ar fi bine să pornim. În curând o să se întunece, iar fluxul se apropie. Nu vrem să rămânem blocați aici peste noapte.

–Nu cred că am supraviețui peste noapte. Probabil că pe timpul fluxului peștera asta e sub apă.

–OK, băiete, va trebui să vii cu noi.

La început a părut că le va fi imposibil să-l mute. Câinele era atât de agitat și de speriat, încât picioarele lui tremurânde nu voiau cu nici un chip să se clintească. Dacă n-ar fi trebuit să treacă prin apă, Rafa l-ar fi putut duce în brațe, dar n-aveau de ales; pentru a-l salva, câinele trebuia să înoate.

Rafa i-a luat capul în mâini și l-a privit în ochi. Apoi i-a spus calm, dar pe un ton autoritar, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil:

–O să vii cu noi, micuțule prieten. O să avem grijă de tine și o să te ducem într-un loc sigur, dar trebuie să ai încredere în noi.

L-a mângâiat pe urechi, pe bot și, după o vreme, pe când marea se furișa deja în peșteră, animalul s-a liniștit. I-a urmat în apă. Rafa i-a vorbit tot timpul, încurajându-l, îndemnându-l, lăudându-l. Clementine înota de cealaltă parte a câinelui astfel încât acesta să se simtă protejat. Încet, și-au croit drum după colț. Vântul se întețise, iar marea era mai agitată. Făceau eforturi mai mari pentru a înota, dar Clementine a strâns din dinți și a stat cu privirea ațintită asupra plajei. Cățelul înota din toate puterile, cu nasul în sus, cu nările umflate și ochii mari de spaimă. Dar a mers înainte, curajul întrecându-i frica.

În cele din urmă au ajuns pe nisip. Animalul a pășit pe uscat, și-a scuturat apa din blană, apoi a dat din coadă atât de tare încât ai fi zis că fundul o să i se desprindă cu totul. Clementine și Rafa s-au opintit să iasă din valuri și s-au prăbușit în genunchi pentru a-l felicita.

–Isteț câine! au exclamat ei cu răsuflarea tăiată, iar animalul a părut să-i înțeleagă, lingându-le fețele fericit.

–Trebuie să-l ducem acasă. O fi înghețat și deshidratat. Dumnezeu știe de când stătea legat în peștera aia.

–Avem apă în sacoșa de picnic, a sugerat Clementine.

–Bine. Hai, băiete, să te ducem acasă.

Câinele a băut din sticlă și a mâncat resturile de sendvișuri. Într-adevăr, era însetat și înfometat.

–Știi, Marina urăște câinii, a spus Clementine.

–Cum poate cineva să-i urască?

–Nu știu. Pur și simplu așa e.

–O să ne facem griji pentru asta mai târziu. Hai să-l uscăm mai întâi și apoi stăm de vorbă cu ea. Nu-l poți lua cu tine la muncă, așa că va trebui să-l tolereze la hotel.

–O să te pună să-l duci la un adăpost pentru câini.

–Animalul ăsta rămâne cu mine. Este soarta, nu-ți dai seama? Ne-a fost dat să-l găsim. I-a zâmbit jucăuș. E alegerea mea să-l păstrez.

Ea i-a surâs, bucurându-se că aveau ceva ce doar ei doi împărtășeau.

–Atunci e și al meu.

S-au îmbrăcat, uzi fiind, și au tremurat tot drumul până la mașină. Rafa s-a oferit să o care pe Clementine, dar ea a refuzat, explicându-i că animalul are nevoie de atenția lor. Coborâtul dealului cu ea în spate era una, dar urcatul era cu totul altceva și nu-i păsa câți spini i-ar fi sfâșiat pielea, atâta vreme cât era scutită de umilința de a fi lăsată jos la mijlocul drumului pentru că era prea grea.

Au așezat câinele pe bancheta din spate, unde acesta s-a întins ca un mop îmbibat în apă. După o vreme, huruitul motorului l-a adormit.

În ciuda căldurii din mașină, când au ajuns la Polzanze Clementine și Rafa încă mai tremurau amândoi. Frigul le intrase până în măduva oaselor.

–Lasă-mă pe mine să mă ocup de Marina, a propus Rafa în vreme ce mașina parca în fața casei.

–N-o să te contrazic în privința asta, a spus Clementine, mușcându-și buza nervoasă. Sper să-l putem păstra.

–O să-l păstrăm, nu-ți face griji.

–Mă duc să aduc niște prosoape vechi și o pătură.

–Ai cu ce să te schimbi?

–O să împrumut capotul tatei.

Tom a ieșit din hotel. S-a holbat mirat la ei în vreme ce coborau din mașină.

–Tom, vrei să stai tu cu câinele cât mă duc să aduc niște pături? l-a rugat Clementine.

–Câinele?

–Da. Am găsit un câine legat într-o peșteră. Era pe cale să se înece. A trebuit să înotăm ca să-l salvăm. Acum doarme pe bancheta din spate, bietul de el.

Tom a scuturat din cap.

–Ăă, știi ce zice șefa despre câini.

–Acum e altceva. E speriat și nu are pe nimeni care să-l îngrijească.

–Unde e Marina? a întrebat Rafa.

–În seră, cu generalul și cu doamnele tale.

–Bine, mă duc să mă schimb în niște haine uscate și apoi merg să vorbesc cu ea.

–Baftă, i-a spus Clementine.

–O să ai nevoie de mai mult, a adăugat Tom.

Clementine a reapărut puțin mai târziu, înfășurată în capotul și cu papucii lui Grey, înarmată cu un prosop vechi și niște pături. Rafa, într-o pereche de blugi curați și un pulover, ieșea din hotel împreună cu Marina. Se vedea clar pe fața ei că încă nu-i spusese. Clementine și-a aruncat privirea în spatele mașinii. Câinele dormea în continuare. Părea tare dulce, cu blănița lui cafenie încrețită de apa mării, cu trupușorul ridicându-i-se și coborând în ritmul respirației. Cum ar fi putut cineva să respingă o asemenea creatură neajutorată?

–Deci, care e surpriza? a spus Marina, apropiindu-se de mașină.

Cu un aer îngrozit, Tom s-a retras în tăcere, dar a rămas îndeajuns de aproape încât să poată auzi.

–Am salvat un câine, a spus Rafa cu nepăsare. Era legat într-o peșteră și lăsat să se înece. Eu și Clementine a trebuit să înotăm ca să-l salvăm.

Marinei rămas cu gura căscată de oroare.

—Un câine?

—Da, nu-i așa că-i adorabil? Acum doarme. A fost atât de speriat!

Era clar că Rafa încerca să facă apel la compasiunea ei.

Marina a tras cu ochiul înăuntru, frământându-și mâinile cu îngrijorare.

—Știi că nu pot ține câini în hotel, a spus ea, dar Rafa i-a simțit slăbiciunea din voce și a insistat.

—Dar era cât pe-aci să moară. E responsabilitatea noastră să-l îngrijim. E foarte mic, aproape un pui. Nu-l putem da.

Marina s-a uitat țintă la el. Teama din ochii ei i-a luat pe toți prin surprindere. Destul de neașteptat, Clementine a simțit un junghi ascuțit în piept, iar inima i s-a umplut de milă. Marina părea atât de mică, de parcă orice pală de vânt ar fi putut s-o spulbere.

—E OK, Marina, o să-l iau eu, s-a oferit ea. Domnul Atwood va trebui pur și simplu să-l suporte la birou. Poate dormi sub masa mea.

—Nu, nu-l poți duce la serviciu, a spus Rafa.

—O pot întreba pe mama, a propus Tom. Are deja o pisică, dar, nu se știe niciodată, poate o să se înțeleagă.

Marina părea să se lupte cu propria conștiință.

—Nu-l pot da, a murmurat ea. Nu pot. Trebuie să avem grijă de el.

—Îl pot ține în camera mea, a spus Rafa cu blândețe. Mi-ai dat un apartament enorm, Marina; e loc suficient pentru amândoi.

Ea s-a uitat în mașină, la corcitura adormită. Apoi ochii i s-au umplut de lacrimi. Nimeni nu știa ce să spună. Nu se așteptaseră ca ea să reacționeze așa.

—Îmi pare rău, Marina. Nu mi-am dat seama că ți-e frică de câini.

–Nu mi-e frică de ei, a răspuns ea, îndreptându-se și venindu-și în fire. E un scump. Cum o să-i spuneți?

–Nu ne-am gândit, a răspuns Rafa, uitându-se la Clementine pentru ajutor.

–Biscuit, a răspuns ea, zâmbindu-i mamei ei vitrege.

Marina a mustăcit și s-a șters pe obraji.

–Biscuit. A început să râdă. Asta-i un nume bun.

–Mă gândeam eu că o să-ți placă.

–Sigur, a spus Rafa, neștiind gluma pe care o împărtășeau cele două. O să-l duc sus și o să-l bag în pat.

Marina a preluat controlul.

–Tom, du-te și spune-le la bucătărie să-i pregătească ceva de mâncare și du sus un vas cu apă. Clementine, tu mergi cu Rafa și aranjează un pat mic. Sunt sigură că avem un coș pe undeva – mă duc să caut.

S-a îndreptat hotărâtă către clădirea vechilor grajduri.

Au urmărit-o îndepărtându-se.

–Ce-a fost asta? a întrebat Rafa.

Clementine a ridicat din umeri.

–Habar n-am. E un mister. Măcar știm că nu se teme de câini.

–Dacă nu se teme de ei, atunci care e problema?

–Poate că e vorba de blană. E foarte mândră de casa ei.

–Nu, e mai mult de-atât. Aproape că a luat-o razna.

–Mai face asta din când în când. De obicei, Harvey sau tata sunt prin preajmă ca s-o remonteze.

Rafa s-a încruntat.

–De ce?

–Pui prea multe întrebări, Rafa.

Dar el a continuat să privească vechea clădire a grajdurilor, mult după ce Marina dispăruse în interior.

Rafa l-a dus pe Biscuit sus și l-a așezat peste păturile întinse de Clementine pe patul de rezervă. Era atât de somnoros încât abia dacă își mai putea ține ochii deschiși. Tom și-a făcut apariția ceva mai târziu, aducând un vas

cu apă și ceva resturi de pui, iar Marina a găsit un vechi coș de picnic din răchită, ca soluție temporară. A doua zi aveau să meargă și să cumpere cele necesare de la magazinul pentru animale. Se pare că Biscuit urma să rămână.

Clementine a ignorat cele trei apeluri ratate de la Joe și a fost de acord să rămână la cină cât timp hainele ei erau la uscat. S-au retras în clădirea vechilor grajduri și au stat în jurul mesei din bucătărie, mâncând spaghetele cu midii pe care Marina le pregătea mai bine decât orice bucătar. Grey li s-a alăturat, interesat să afle povestea câinelui, dar mai degrabă îngrijorat din pricina soției lui și a reacției acesteia față de noul oaspete. Rafa tânjea s-o întrebe de ce nu-i plăceau câinii, dar intuiția i-a spus că *acel* drum e unul întunecat și plin de pericole.

La ora unsprezece, Rafa s-a ridicat de la masă.

–Ar fi bine să mă duc să văd ce face Biscuit, în caz că se trezește și descoperă că a rămas singur. S-ar putea speria.

–După așa o aventură, îmi închipui că va fi agitat multă vreme de-acum încolo, a spus Grey.

–Ar trebui să plec și eu, a spus Clementine. Tată, poți să mă duci cu mașina? Pe-a mea am lăsat-o în Dawcomb.

–Sigur, a răspuns Grey, ridicându-se.

Marina s-a încruntat. Simțea șovăiala Clementinei și își dorea ca tânăra să aibă curajul de a recunoaște că se înșelase și să se întoarcă acasă.

–Te conduc, a spus Rafa, apoi s-a întors către Marina. Mulțumesc pentru cină. Gătești spaghete mai bine decât un italian.

Marina a zâmbit.

–Mulțumesc. Ăsta da, compliment, având în vedere că vine din partea cuiva pe jumătate italian.

Rafa a însoțit-o pe Clementine pe aleea cu pietriș.

–Ce mai zi! a spus el, băgându-și mâinile în buzunare.

–De ce de fiecare dată când sunt cu tine, ajung să-mi scot hainele și să sar în apă?

– Dacă nu te poți dumiri singură, atunci nu ești atât de isteață pe cât te-am crezut.

Ea a zâmbit.

– Înseamnă că faci eforturi extraordinare ca să dezbraci o fată.

– Cu unele fete e nevoie de mai multe șmecherii.

– Îi dai lui Biscuit un pupic din partea mea?

– O să-i dau mai multe. Vino să-l vezi mâine. La urma urmei, e al amândurora.

– Așa o să fac.

– Te sun dimineață să-ți spun ce mai face.

– Sper să aibă o noapte bună.

– După spaima pe care a tras-o azi, o să doarmă ca un prunc. Rafa a început să râdă. Și eu la fel.

Clementine s-a suit în mașina tatălui ei și au pornit pe alee. L-a văzut pe Rafa în oglinda retrovizoare, urmărind-o, și i-a făcut cu mâna pe geam. El i-a răspuns. Tânăra și-a încleștat degetele în poală și a inspirat adânc, cu un aer satisfăcut.

Grey a lăsat-o chiar în fața locuinței lui Joe, dar în loc să intre, ea l-a așteptat pe tatăl ei se îndepărteze, apoi a plecat să-și ia Mini-ul. Încă nu voia să dea ochii cu iubitul ei. Avea de gând să mai întârzie puțin și să se simtă aproape de Rafa, așa că s-a dus până la casa uitată de Dumnezeu.

Luna era mare și strălucitoare, scăldând peisajul în suficientă lumină încât Clementine să poată vedea pe unde merge în vreme ce traversa câmpul. Nu-i era frică să umble singură. Se simțea bine în bătaia vântului, acoperită de pătura nopții. Era prea întuneric ca să intre în biserică, așa că s-a așezat pe treapta de la intrare și s-a sprijinit de zid, ascultând foșnetul frunzelor și murmurul lin al mării. Razele lunii poleiau crestele valurilor, stropindu-le cu argintiu pe când acestea se înălțau și apoi cădeau. În acea seară, frumusețea n-o mai făcea să se simtă melancolică, ci fericită. Inima îi era plină și caldă ca un cozonac proaspăt

scos din cuptor. Acum știa că Marea Dragoste există și că se poate furișa brusc în sufletul cuiva, aproape înainte să apuce s-o recunoască. Ei bine, ea o recunoscuse și, cu un fior de așteptare, tânjea să o primească înăuntru.

capitolul 21

Toscana, 1971

Floriana stătea întinsă pe plajă, cu privirea pierdută. Se gândea la stele, atât de strălucitoare, de vibrante şi se întreba câte dintre ele arseseră cu multă vreme în urmă, lăsându-şi doar lumina să sclipească în continuare precum o amintire. Aşa îşi imagina ea moartea. Mama ei putea foarte bine să fie moartă, pentru că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Floriana accepta asta acum. Cândva existase o amintire, la fel de strălucitoare ca acele stele, dar şi ea ajunsese la capătul puterilor. Abia dacă îşi mai putea închipui cum arăta mama ei. Cu siguranţă nu-şi mai ţinea minte frăţiorul. Dar se întreba deseori pe unde or fi şi dacă femeia se mai gândea vreodată la ea. Aceste rătăciri ale minţii îi provocaseră durere şi, într-un fel ciudat, disconfortul o bucurase, aşa cum limba caută dintele rănit. Acum inima i se împietrise şi nu mai simţea nimic, nici măcar ură.

Trecuseră aproape cinci ani de la plecarea lui Dante, iar ea se gândea la el în fiecare zi. Avea aproape şaisprezece ani, era o tânără femeie, şi totuşi, în sinea ei, rămăsese aceeaşi fetiţă care trăgea cu ochiul prin porţile domeniului La Magdalena; şi încă îl mai iubea.

După plecarea lui crezuse că lumea ei făcuse implozie şi că voinţa ei de a trăi se prăbuşise. Ce rost mai avea să continue fără Dante în viaţa ei? Căutase alinarea în biserică, pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa decât lui Iisus, iar El îi întinsese o mână şi îi atinsese inima, şoptindu-i blând la ureche astfel încât ceilalţi să nu poată auzi. Îi spusese să aştepte, pentru că va veni cu siguranţă acea

zi în care Dante se va întoarce și o va cere în căsătorie. Așadar, își șterse lacrimile, își îndreptase umerii și se hotărâse să facă exact așa cum îi ceruse El, pentru că Iisus și mama Lui, Maria, o iubeau – iar în caz că atenția Le-ar fi fost distrasă de problemele altcuiva, ea mergea la biserică în fiecare zi ca să aprindă o lumânare pentru Dante și să Le reamintească faptul că rugăciunile ei erau prioritare.

În vara următoare, Costanza a fost invitată la vila La Magdalena pentru a se juca împreună cu Giovanna, cea mai mică dintre copiii Bonfanti. S-a aflat că mama Costanzei o abordase pe Signora Bonfanti la liturghie și îi sugerase să le apropie pe cele două fetițe. Aceasta fusese încântată, îmbrățișând-o pe mama Costanzei ca pe o prietenă de mult pierdută. Contesa Aldorisio nu pomenise nimic de Floriana. Era nerăbdătoare ca fiica ei să-și găsească tovarășe de joacă din aceeași clasă socială ca și ea, acum că începuse să crească. Dar Costanza insistase. Era prea speriată să meargă singură și știa foarte bine că Floriana fusese cea care le câștigase inimile, nu ea. Contesa cedase cu condiția ca, atunci când se va obișnui cu Giovanna, s-o lase pe Floriana în urmă. În plus, odată ce ea și cu Signora Bonfanti reluaseră legăturile, o putea duce personal pe domeniul La Magdalena, așa că nu mai avea nevoie de o escortă.

N-a trecut mult până când Costanza și Giovanna au devenit prietene la toartă. Asemenea micuței Aldorisio, Giovanna era timidă și nesigură. Nu avea nici siguranța de sine a surorii ei, nici farmecul fratelui. Floriana s-a ținut după ele, dar curând s-a plictisit de jocurile lor. Tânjea ca Dante s-o mai plimbe printre copaci, dar el era plecat și nu știa când avea să se întoarcă. Așa că fetița se distra împreună cu Noapte Bună. Câinele era o părticică din Dante de care se putea agăța. L-a învățat să aporteze, să se așeze la comandă și s-o urmeze pe când ea făcea slalom printre copaci. Se jucau de-a v-ați ascunselea și nenumărate alte jocuri pe care le inventase pentru

el, iar uneori pregătea spectacole pentru Giovanna și Costanza, care stăteau una lângă alta în rochițele lor elegante și băteau din palme cu drăgălășenie de parcă ar fi fost la teatru.

Damiana era încântată s-o revadă pe Floriana și o îngrijea ca o mamă, așa cum făcuse cu un an înainte. O lăsa să-i aducă mingiile atunci când juca tenis cu prietenele și o invita în dormitorul ei s-o ajute să-și aleagă rochiile. Dar inima fetiței tânjea după Dante și, cu toată atenția de care se bucura, domeniul La Magdalena părea pustiu fără el.

Dacă n-ar fi fost Signora Bonfanti, mama Costanzei s-ar fi asigurat că Floriana rămâne acasă. Dar femeia aceasta excentrică și visătoare, care avea frumusețea delicată a unei silfide, s-a îndrăgostit de *orfanella*, așa cum o făcuseră și cei doi copii mai mari ai ei. Îi aflase povestea tragică de la Dante și se hotărâse s-o primească pe copilă cu toată dragostea ei maternă, pe care o avea din plin, pentru că tânjise să aibă mai mult de trei copii.

La prima vizită a micuței, a luat-o de mână și a dus-o în grădina ei cu sirene, unde Floriana stătuse împreună cu Dante în prima zi în care pusese piciorul pe domeniul La Magdalena. Au rămas acolo toată după-amiaza, privind fântâna, ascultând păsărelele, făcând schimb de gânduri și de idei. Signora Bonfanti a găsit în Floriana un copil care îi împărtășea dragostea pentru natură și curiozitatea insațiabilă față de lume. Fata a găsit în Signora Bonfanti o mamă blândă, care îi împletea flori în păr sau îi citea poezii și povești. O mamă care se ocupa de ea așa cum propria ei mamă n-o făcuse niciodată.

Puțin câte puțin, micuța Floriana a devenit o figură constantă pe domeniul La Magdalena. La fel de constantă ca pisicile și câinii fără stăpân adoptați de Dante. Și, asemenea pisicilor și câinilor fără stăpân, era mângâiată și tachinată cu afecțiune de toată lumea, cu excepția contesei Aldorisio, care îi detesta prezența acolo, de parcă

i-ar fi amenințat ambițiile secrete pentru fiica ei. N-ar fi trebuit să-și facă probleme, pentru că Giovanna a ajuns s-o considere pe Costanza o soră, iar cele două au păstrat legătura chiar și în lunile de iarnă, când mezina familiei Bonfanti s-a întors la școală în Milano. Floriana vizita La Magdalena în fiecare zi, deși familia plecase de mult, și îl lua pe Noapte Bună în oraș, să fugărească porumbeii din Piazza Laconda. Câinele i-a devenit un tovarăș permanent și cea mai mare bucurie. Spre deosebire de Costanza, care le vorbea de sus angajaților, Floriana se împrietenise cu localnicii care lucrau în casa La Magdalena, iar când nu era la școală sau la liturghie, își pierdea deseori vremea prin grădini, jucându-se cu animalele și stând la taifas cu grădinarii.

Rămasă din nou singură, Costanza a căutat compania vechii ei prietene, iar Floriana a fost bucuroasă s-o primească înapoi. Dar acum erau nevoite să se întâlnească în oraș sau pe plajă, pentru că mama Costanzei făcea tot ce-i stătea în putere să le despartă. Fata ei avea acum treisprezece ani, detesta să i se spună ce să facă și cu cine să se împrietenească, simțind o puternică loialitate față de Floriana. Dar contesa Aldorisio credea cu tărie că, într-un fel sau altul, cele două vor ajunge să se îndepărteze. Era inevitabil, luând în considerare viețile lor și uriașele diferențe de clasă socială. Dacă lucrurile nu aveau să se petreacă pe cale naturală, atunci le va da ea o mână de ajutor.

Încă o vară a înflorit, a doua de la plecarea lui Dante, iar Floriana îi simțea lipsa mai mult ca oricând. Au urmat zile lungi și leneșe pe domeniul La Magdalena, pline cu oameni frumoși, prânzuri fastuoase și după-amiezi în grădina cu sirene, citind poezie. Signora Bonfanti o invita pe Floriana s-o ajute la alcătuirea unui tablou-mozaic și petreceau ore întregi în solariu, tăind pătrățele de hârtie și lipindu-le într-o ramă. Fetiței îi plăcea la nebunie să fie aproape de ea, în vreme ce Noapte Bună sforăia alături.

Prin toată casa erau poze cu Dante și, uneori, prindea frânturi de vești în vreme ce Signora Bonfanti își procesa gândurile cu voce tare, în monologuri fără șir. Se pare că băiatului îi mergea excepțional în America, dar că viitorul lui avea să fie aici, în Italia, unde toată lumea se aștepta ca el să urce pe culmi în compania tatălui său.

Floriana nu-l plăcea pe Signor Beppe. Acesta nu avea nimic din șarmul sau bunăvoința fiului său. Chipul lui era frumos într-un fel aspru, cutele dintre ochi coborau adânc peste privirea întunecată și vicleană, iar gâtul îi era gros ca al unui taur. Gura îi era strâmbă atunci când se relaxa, crudă atunci când zâmbea, iar când râdea, părea superficial, de parcă ar fi făcut-o pentru efect și nu de bucurie. Gândul părea să-i stea mereu numai la muncă și întotdeauna era chemat la telefon sau în biroul lui, unde vorbea cu bărbați în costume negre, fumând trabucuri care răspândeau duhoare în holul de marmură. Signora Bruno spunea că Beppe Bonfanti face parte din mafia locală, ba chiar ordonase uciderea unor oameni, însă, cu toate că ochii lui erau teribil de reci, Floriana își alungase din minte bârfele bătrânei, considerându-le doar un zvon. Nu putea crede că tatăl lui Dante e un criminal. Că era de temut, asta nu încăpea îndoială.

Era în permanență urmat de Zazzetta, un omuleț sinistru, vânos, chel, cu un nas acvilin, care mereu îi șoptea câte ceva la ureche și nota lucruri în carnețelul său cu coperte negre. Signor Beppe îl asculta ca pe nimeni altul și părea să aibă puterea de a-i capta atenția doar ridicând o sprânceană. Bărbatul se baza pe el pentru orice, numindu-l *bracio destro* – mâna lui dreaptă. Floriana nu-l plăcea nici pe Zazzetta.

Signora Bonfanti nu-i stătea în cale soțului ei, iar acesta n-o căuta vreodată. Abia dacă a observat-o pe Floriana, așa cum niciodată nu băga de seamă animalele fără stăpân care rătăceau pe terasă la ora prânzului, dar a remarcat-o pe Costanza. Părea să se bucure de prietenia ei înfloritoare

cu fiica lui cea mică și i-a pus fetei un șir interminabil de întrebări despre ea și despre familia ei. Costanza i-a spus Florianei că Beppe îi invitase pe părinții ei la cină și că acum adulții erau prieteni apropiați. Fetița n-a priceput însemnătatea acestui lucru. Ei îi păsa doar de Dante, de mama și de câinele lui.

Trecuseră cinci ani lungi de când Floriana îl întâlnise pentru prima dată pe Dante, iar acum vara venise din nou. Dar de data aceasta avea să fie mai frumoasă ca oricând, pentru că el urma să vină acasă. Aflase de la Costanza, care la rândul ei primise vestea de la Giovanna. Avea să fie o mare petrecere în cinstea întoarcerii lui. Floriana stătea întinsă pe nisip și simțea fiori de entuziasm încrețindu-i pielea. În sfârșit, Dante va veni acasă. În sfârșit, vor fi din nou împreună. Niciodată nu-i dăduse prin gând că el s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva sau că nu se va îndrăgosti de ea, pentru că aprinsese câte o lumânare în fiecare zi vreme de aproape cinci ani și îi înălțase rugăciuni lui Iisus. Cu o asemenea hărțuire constantă, era de neconceput ca pe El să-l lase inima s-o ignore.

– Deci? Ce zici? Cea albastră sau cea albă? a întrebat-o Costanza în după-amiaza următoare, întinzând rochiile pe pat.

Avuseseră grijă să se furișeze în casă pe când contesa era plecată, iar pozna lor le dădea o acută stare de agitație.

Floriana s-a sprijinit de perne și s-a uitat îndelung la amândouă.

– Păi, aia albastră e drăguță, cea albă este cam ca de mireasă, nu crezi?

– Deci, cea albastră?

– Pune-o pe tine.

Costanza n-a avut nevoie să i se spună de două ori. S-a grăbit s-o îmbrace și s-a așezat în fața oglinzii înalte care atârna pe perete. Acum era mai voluptuoasă, sânii îi erau mai mari, șoldurile mai late deasupra unor coapse

scurte, porcine și a unor picioare mici, ca niște copite. Îi plăcea mâncarea și înghițea cantități copioase de pâine și paste pentru a se consola în vreme ce se lamenta din pricina corpului ei stângaci.

–Par grasă în asta? a întrebat ea, mușcându-și buza de jos și sugându-și burta.

–Bineînțeles că nu, a mințit Floriana. Pari voluptuoasă. Așa trebuie să fie italiencele.

–Tu nu ești.

–Am șolduri și sâni.

–Nu ca ai mei.

–Dar tu ai titlul nobiliar și părinții. Ce preferi?

–Ar trebui să țin regim.

–Atunci ține regim.

–N-o să se schimbe nimic la timp pentru mâine-seară.

–Atunci mănâncă și fii fericită. Albastrul arată adorabil, pe bune că așa e.

–Tu ce o să porți?

–N-am nimic special. Probabil că o să împrumut o rochie de la mătușa Zita. Suntem cam de aceeași statură și ea e foarte cochetă, așa că o să aibă ceva drăguț.

–Poți să împrumuți din bijuteriile mele, s-a oferit Costanza, făcându-i-se brusc milă de ea.

–Chiar așa? a spus Floriana, cu ochii mari.

–Hai să ne uităm.

S-a repezit spre măsuța de toaletă și a deschis cutia cu bijuterii.

–Ăștia au fost ai bunicii mele, a spus ea, scoțând o pereche de cercei cu diamante.

Floriana a rămas fără suflare.

–Sunt superbi.

–Probează-i.

–Nu i-aș putea purta pe ăștia.

–De ce nu?

–Mama ta ar face o criză de nervi.

–N-o să afle decât atunci când va fi prea târziu. Oricum, de ce ți-ar păsa ce crede mama? Ia, pune-i.

Floriana și i-a prins la urechi. A tras scăunelul în fața măsuței de toaletă și s-a așezat, apoi și-a privit cu uimire imaginea din oglindă. Diamantele albe străluceau ca niște țurțuri pe pielea ei arămie.

–Vezi cum îți luminează fața?

–Sunt foarte frumoși, a oftat Floriana, ridicându-și părul de pe gât. Îmi place felul în care captează lumina și strălucesc ca niște stele.

–Atunci împrumută-i.

–O, n-aș putea. Sunt prea valoroși.

–Te rog, mi-ar face plăcere să te văd cu ei.

–Mă simt de parcă aș fi altcineva – un impostor.

–Dar arăți ca o prințesă.

Floriana s-a uitat la reflexia ei și deodată inima i s-a umplut de un dor pentru ceva ce nu va putea fi vreodată.

–Mama are o cutie mare de bijuterii, plină cu pietre prețioase, toate moștenite de la bunica, a continuat Costanza. Într-o zi o să-mi rămână mie moștenire.

–Ești foarte norocoasă.

–Știu. Dar asta e tot ce-o să-mi rămână moștenire. *Papà* a pierdut o avere și încă n-a reușit să o recupereze. Mama speră că o să iau vreun bărbat cu bani, și atunci am fi din nou bogați.

–Sunt sigură că așa o să se întâmple, a spus Floriana vag, privindu-și visătoare diamantele.

Costanza a tresărit când s-a auzit ușa de la intrare trântindu-se la parter. Floriana a ieșit brusc din transă.

–Asta-i mama ta.

–Nu poate fi.

–Ai zis că a plecat pentru toată ziua.

–Așa a făcut.

Floriana și-a scos iute cerceii și i-a pus pe măsuța de toaletă.

–Ei, și ce dacă mă prinde aici? Ce poate să-mi facă? Sigur n-o să mă furișez pe fereastră ca un hoț.

Costanza și-a frământat mâinile îngrijorată.

–Ești prietena mea și cu asta, basta, a spus ea, încercând să fie curajoasă.

Au auzit pași pe scări, apoi vocea familiară a contesei.

–Costanza!

Fata i-a aruncat o privire neajutorată prietenei sale.

–Sunt în dormitor, mamă.

Ușa s-a deschis și contesa a băgat nasul înăuntru. Când a dat cu ochii de Floriana, reacția ei inițială a fost una de oroare, dar și-a venit repede în fire și s-a forțat să zâmbească mieros.

–Bună, Floriana, a spus ea încordată. Ce puneți la cale voi două?

–Probez rochii pentru petrecere.

Mama și-a examinat fiica. Distrasă de ambiția ei, a intrat ca să se uite mai bine.

–Îmi place cum îți vine cea albastră, a spus ea, apucând fusta și trăgând-o în jos. Totuși, e un pic cam strâmtă.

Costanza a oftat.

–Îmi sug burta.

–Nu destul, a răspuns contesa însuflețită. Prea multe paste, draga mea.

–Aș putea-o purta pe cea albă.

–Și să arăți ca o bezea?

Exuberanța Costanzei s-a dezumflat asemenea unui balon.

–Și atunci ce să port?

–O s-o porți pe asta, dar Graziella o să ți-o mai lărgească.

A observat cerceii cu diamante de pe măsuța de toaletă și a ghicit că Floriana îi probase. A tras aer în piept, umflându-și nările.

–Și îi poți pune pe ăștia, a spus ea. Floriana, cerceii, te rog.

Fata a simțit un junghi din pricina dezamăgirii. I-a ridicat cu grijă și i-a lăsat să cadă în mâna întinsă.

–Aveam de gând să-i împrumut Florianei, a exclamat Costanza fără să se gândească.

–Florianei? Pentru ce?

–Pentru petrecere.

Contesa a pufnit ușor.

–Draga mea, Floriana nu merge la petrecere.

Furia tinerei a crescut.

–Ba *merg* la petrecere, a spus ea ferm.

–O, îmi pare rău, greșeala mea. Nu știam că ai primit o invitație.

Floriana s-a înroșit.

–O invitație?

–Da, poți merge la petrecere doar dacă ai o invitație.

–Ai una, nu-i așa? a întrebat-o Costanza, în vreme ce mama ei îi prindea cerceii în urechi.

–Gata, acum e mai bine. Nimic nu e mai potrivit ca diamantele pentru a înnobila o ținută. I-a zâmbit fiicei sale. Chiar arăți adorabil, Costanza. O să fii frumoasa balului.

Florianei i se învârtea capul de rușine.

–Nu, nu am o invitație, a răspuns ea cu voce joasă și, spre mânia ei, lacrimile au început să-i înțepe ochii.

–Poate veni cu noi, nu-i așa? a spus Costanza.

–Aș vrea să poată, draga mea, dar dacă n-a fost invitată formal, ar fi nepoliticos.

–Dar Signora Bonfanti o adoră!

Contesa a ridicat din umeri.

–Îmi pare rău, Floriana. Ce dezamăgire! Totuși, e doar o petrecere.

Costanza și-a mușcat buza. Voia să-și ia prietena în brațe, dar mama ei stătea între ele.

Floriana și-a îndreptat umerii și a ridicat bărbia.

–Aveți dreptate, a spus ea. Este doar o petrecere. Iar tu, Costanza, o să strălucești mai tare decât cea mai luminoasă stea.

A naibii să fie dacă avea să-i permită contesei s-o vadă plângând.

–Ar trebui să plec acum.

O tăcere ciudată s-a lăsat în vreme ce ea se ridica să iasă.

–Nu trebuie, a spus Costanza într-un târziu, sfidându-și curajoasă mama.

Contesa afișa un zâmbet înțelegător, dar golit de orice sentiment adevărat.

–E foarte puternică, a spus ea, când Floriana a închis ușa în urma ei.

–De ce n-au invitat-o?

–Pentru că nu face parte din lumea noastră, draga mea.

–Chiar contează asta atât de mult?

Contesa și-a pus mâinile pe umerii fiicei sale și a fixat-o cu ochii ei reci ca bronzul de tun.

–Ascultă-mă, Costanza. Contează mai mult decât îți poți imagina. Provii dintr-o familie bună, să nu uiți vreodată asta. Banii vin și se duc, dar tu întotdeauna vei fi o Aldorisio. Floriana e un nimic, un nimeni. Se va mărita cu cineva de teapa ei și vei uita că ați fost vreodată prietene. Dar tu, iubita mea, te vei căsători cu cineva de seama *ta* – sau măcar cu un bărbat demn de tine, în ceea ce privește averea. Viața e grea. Te va călca în picioare dacă nu ești destul de abilă încât să preiei controlul.

Costanza a dat din cap, dar ochii i-au alunecat spre ușă.

Mama ei a luat-o de bărbie.

–Uită-te la mine, Costanza, și spune-mi că ai priceput.

–Am priceput, a răspuns ea.

–Bun. Acum, cerceii cu diamante, da, sunt foarte drăguți, dar cred că ne putem descurca mai bine. Vino cu mine, am diamante mult mai frumoase în cutia *mea* cu bijuterii.

A azvârlit cerceii pe măsuța de toaletă.

Floriana a coborât în fugă dealul, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji și cu un hohot de plâns în coșul

pieptului. Abia când a ajuns pe plajă l-a eliberat cu un valet puternic. S-a așezat pe nisip, strângându-și genunchii la piept, legănându-se înainte și înapoi. Cum era cu putință să nu fi primit o invitație? Credea că Signora Bonfanti o place, dar se vede treaba că, până la urmă, și ea era asemenea contesei, o alunga ca pe un câine vagabond. A inspirat adânc și a privit către mare. Undeva la orizont, în ceața din locul în care marea întâlnea cerul, se afla raiul. Acolo locuia Iisus, într-un palat de marmură, prea departe pentru a-i auzi rugăciunile.

Deodată, un nas rece și umed s-a lipit de cotul ei. Era Noapte Bună. Cu un val de afecțiune, ea l-a cuprins în brațe și a plâns în blana lui. Câinele părea s-o înțeleagă și s-a sprijinit de ea, adulmecându-i pielea cu boticul lui țepos. După o vreme s-a simțit un pic mai bine. Cu Noapte Bună alături, dându-i putere, a realizat că, de fapt, nu conta dacă va merge sau nu la petrecere. Până la urmă era vorba doar despre o noapte. Dante urma să rămână acolo toată vara. Va avea numeroase ocazii să-l vadă. Și, oricum, probabil avea să fie prea ocupat să stea de vorbă cu prietenii părinților lui, ca să mai aibă timp și de ea.

—Tot o să mă mărit cu el, i-a spus ea lui Noapte Bună, ștergându-și lacrimile pe urechea lui. Atunci o să fiu, oficial, mama ta.

Contesa și-a pregătit o baie. Graziella închisese obloanele și trăsese draperiile. Ea se dezbrăcase și se strecurase într-un capot de mătase. Era vechi și puțin pătat pe o mânecă, dar nu avea bani să-și cumpere altul. Nu-și putea permite o asemenea extravaganță. Dar, dacă era dibace, Costanza se va mărita bine, iar ea își va putea permite, din nou, tot ce era mai bun.

S-a uitat prin dormitor, la tencuiala care se cojea, la pata de umezeală din colț, unde apa pătrunsese printr-o țiglă spartă, la aerul ponosit al locului. Dacă se apuca

să renoveze vila, nu mai termina. Era nevoie de atâta muncă! Soţul ei câştiga bani, dar nu destui încât să le readucă gloria de pe vremuri. Cel puţin mai păstrau încă *aparenţele* unei măreţii – şi ilustrul lor nume.

S-a îndreptat către scrin. Era o piesă antică, adusă de la Paris în primele zile ale căsniciei lor, care stătuse în dormitorul principal din palatul lor aflat la Roma. A oftat cu gândul la vila de pe Via del Corso. Ce casă prestigioasă fusese aceea şi cât de potrivit fusese să locuiască acolo! O durea teribil amintirea acelei săptămâni în care fuseseră nevoiţi să-şi facă bagajele şi să plece. Într-adevăr întunecate, întunecate zile. A deschis sertarul de sus şi a scos un plic alb, ţeapăn. Cuvintele de pe el fuseseră scrise cu cea mai aleasă caligrafie: „Domnişoarei Floriana".

Nu se simţea prost. Făcuse ce trebuia. Când Signora Bonfanti îi dăduse plicul pentru a i-l transmite Florianei, contesta profitase de ocazie. Aşa era cel mai bine. De ce s-o lase pe fată să guste lumea în care nu avea să trăiască niciodată? Cu siguranţă asta ar fi fost o dovadă de cruzime. N-ar fi făcut decât să-i crească aşteptările. A pus la loc invitaţia şi a închis sertarul. Era spre binele copilului.

capitolul 22

S-au ivit zorii zilei petrecerii. O dimineață perfectă de iunie vestea întoarcerea din America a singurului fiu și moștenitor al lui Beppe, care absolvise una dintre cele mai prestigioase universități ale lumii, își pregătise masteratul și apoi deprinsese tainele afacerilor alături de asociații tatălui său, stabiliți la Chicago. Cerul uimea cu albastrul lui ca de safir, iar soarele își revărsa lumina aurie peste magnifica vilă galbenă, unde o armată eficientă de angajați trebăluia plină de importanță, punând la punct ultimele detalii ale pregătirilor.

Un cort de un albastru întunecat fusese instalat în capătul grădinii formale, unde cei două sute de invitați urmau să stea la mese, să mănânce, să asculte discursuri și să danseze până la răsărit. Era conceput în așa fel încât, după lăsarea întunericului, să se lumineze cu o mie de steluțe sclipitoare. Sub el, mesele erau acoperite cu fețe de masă albastre, vechi tacâmuri din argint și pahare de cristal aduse din pivnițele casei. Aranjamente florale extravagante, alcătuite din orhidee albastre rare, erau așezate în mijlocul fiecărei mese, în caz că cineva s-ar mai fi îndoit de averea și de prestigiul lui Beppe Bonfanti.

Afară, grădinarii finisau arbuștii ornamentali și verificau straturile de flori în căutarea buruienilor trecute cu vederea până atunci. Treptele de piatră care coborau dinspre vilă erau măturate pentru ultima oară, iar pe marginile lor erau așezate lumânări ornamentale, în cupe albastru-închis. Efectul era uluitor. Signora Bonfanti a dat grădinii cea din urmă tușă de magie așezând păunul lângă fântână, în speranța că, după sosirea invitaților, el și-ar putea răsfira coada, uluindu-i pe toți cu frumusețea lui.

Floriana stătea întinsă în pat, ascunzându-şi faţa sub cearşaf. Oricât ar fi încercat să-şi bage în cap ideea că nu-i pasă dacă merge sau nu la petrecere, tot îşi dorea ca totul să se termine, iar ea să-şi uite dezamăgirea. Tatăl ei dormea în camera de alături, după ce băuse prea mult cu o seară înainte. Putea simţi prin perete mirosul de alcool.

Acum bărbatul devenise complet inutil, fiind atât de schilodit de patima lui încât până şi contele îl dăduse afară din serviciu. Dacă n-ar fi fost mătuşa Zita şi banii pe care ea li-i dădea fără prea mare tragere de inimă, ar fi obligaţi să cerşească. Floriana reuşea să mai lucreze pe ici, pe colo, ajutând, după şcoală, în bucătăriile restaurantelor din Piazza Laconda. Toţi ştiau despre situaţia ei şi erau nerăbdători s-o sprijine. Numai părintele ei, Elio, părea să nu-şi dorească s-o ajute şi îi lua toţi banii, fără măcar un cuvânt de mulţumire, de parcă i s-ar fi cuvenit.

Dar Floriana ştia că nu poate sta în pat toată ziua. Ar fi fost o atitudine defetistă, iar ea era orice, mai puţin defetistă. S-a spălat şi s-a îmbrăcat, strecurându-se într-o rochie simplă de bumbac şi prinzându-şi părul în coadă, cu o panglică. Signora Bruno era afară în curte, certându-se cu unul dintre chiriaşi, care îşi udase prea mult muşcatele. Când a văzut chipul deznădăjduit al Florianei, i-a făcut vânt bărbatului şi s-a grăbit s-o întâmpine.

–Ce-i cu faţa asta?

–În seara asta e petrecerea, a spus tânăra, coborând încet scările.

Nu trebuia să spună mai mult. Signora Bruno fusese acolo s-o consoleze după ce contesa îi spusese că nu era invitată.

Bătrâna şi-a dus o mână la şale şi s-a frecat cu hotărâre. Toate o dureau zilele astea.

–Blestemaţi fie toţi, s-a oţărât ea. Eşti prea bună pentru ei.

–*Ei* nu cred asta.

–Ei habar n-au.

–Mă întreb dacă Dante măcar își mai amintește de mine.

–Bineînțeles că își amintește, *amore*. Acum ești o domnișoară și încă una atât de frumoasă încât n-o să-și creadă ochilor când o să te vadă.

–Îl iubesc tot mai mult cu fiecare zi, a spus ea, iar tristețea i s-a risipit în vreme ce se gândea la zâmbetul lui și la felul tandru în care el o privea. Într-o zi o să mă mărit cu el și o să dau o mare petrecere. A zâmbit răutăcios. Totuși, eu o s-o invit pe contesă.

–De ce-ai face una ca asta?

–Ca să-i văd fața și să mă uit la ea cum se zvârcolește de ciudă când o să cobor treptele alea frumoase de piatră, îmbrăcată într-o rochie albă, diafană.

–Atunci ai face bine să te grăbești pentru că vreau să fiu acolo, la capătul scărilor, să te privesc.

–Bineînțeles că veți fi acolo, Signora Bruno. N-ar fi o petrecere adevărată fără dumneavoastră.

Bătrâna a chicotit.

–Nu aștepta prea mult, mă subțiez pe zi ce trece.

–Nu vă *subțiați*, *signora*, a tachinat-o Floriana.

–Ei bine, nu mă subțiez, nu – dar mă topesc.

–Dar n-o să-i spun lui Elio.

–Nu va trebui să te conducă la altar?

Floriana s-a uitat la Signora Bruno cu un aer solemn.

–Ca să mă conducă, ar trebui mai întâi să fiu a lui.

–O, Floriana...

–Nu aparțin nimănui decât lui Dante.

–Sper să te merite.

–Ne merităm unul pe altul, Signora Bruno.

–Deci, ce-o să faci azi?

–O să mă prefac că e doar o zi oarecare. O să mă duc la liturghie și o să-mi aprind lumânarea, în caz că Iisus s-ar hotărî să intre pe frecvență. Pe urmă o să-mi petrec ziua cu mătușa Zita la spălătorie.

–Caraghioasă femeie, zău așa. Niciodată n-a făcut decât strictul necesar pentru tine. Ar trebui să-i fie rușine.

Signora Bruno n-o putea suferi pe Zita.

–Cu cât sunt mai ocupată, cu atât o să treacă vremea mai repede.

–Atunci n-o să te duci să spionezi de pe zid?

–Nu.

–Sau s-o vezi pe micuța prințesă?

–Pe Costanza? Nu. N-aș îndura s-o văd purtând diamantele alea superbe.

Orele s-au scurs încet. Floriana știa că Dante trebuie să fie acasă pentru că Noapte Bună n-a mai venit s-o caute. Îi lipseau figura lui nerăbdătoare și prezența lui blândă, dar era încântată că animalul se afla împreună cu stăpânul lui și entuziasmată la gândul că, în curând, și ea va fi cu el. Și-a petrecut ziua împreună cu mătușa Zita, care nu știa nimic despre petrecere sau despre dragostea nepoatei sale pentru Dante și tot turuia despre neisprăvitul de Elio și despre lipsa lui de responsabilitate. Apoi Floriana a coborât spre plajă să privească apusul.

Costanza s-a îmbrăcat singură în dormitor. Graziella îi lărgise rochia, iar acum îi venea perfect. Încă mai părea grasă, dar sânii distrăgeau atenția de la talia convexă și de la șoldurile late. Mama sa îi împrumutase un colier cu diamante, o brățară și cercei asortați, bijuterii demne de un cap încoronat. Se simțea întru totul ca o prințesă. Cu toate astea, pe când stătea singură în camera ei, încântarea îi era umbrită de gândul la Floriana. Ar fi fost mult mai distractiv să se îmbrace împreună, să-și împartă fardurile și bijuteriile.

Părea de neconceput ca Signora Bonfanti să fi uitat s-o invite pe Floriana. Dar, după ce s-a gândit la asta mai bine, Costanza și-a amintit cum Signor Beppe o ignorase pe prietena ei, tratând-o cu aceeași bunăvoință pe care o arăta față de animalele fără stăpân care rătăceau prin

grădini. Poate că nici pentru mama lui Dante ea nu fusese mai mult decât un animal de casă, o ființă pe care o folosea pentru a-i ține companie și a o distra, dar cu care nu se afișa în public. Mama ei avea dreptate: Floriana nu era cu adevărat acceptată în lumea lor. Pe vremuri acest gând i-ar fi făcut plăcere, dar acum nu simțea decât compasiune și un ciudat sentiment de vinovăție.

Contesa era încântată de aspectul fiicei sale. Diamantele erau impresionante, iar rochia nu i se mai întindea pe talie și pe șolduri. Pe viitor va trebui să-i supravegheze dieta. De acum era prea matură pentru ca silueta ei să mai treacă neobservată.

Contele s-a întors de la muncă. A făcut un duș și s-a îmbrăcat, apoi cei trei au pornit spre La Magdalena, într-o mașină condusă de unul dintre băieții de la birou.

S-au apropiat de porțile mari și negre ale domeniului, în spatele unui șir format din alte mașini luxoase: Alfa Romeo, Ferrari și Lancia. Gărzile de protecție opreau toți șoferii, cerându-le atât invitația, cât și un act de identitate. Nu se știe niciodată, iar Beppe Bonfanti era un om precaut când venea vorba de siguranța lui personală. Așteptarea plutea în aer, iar Costanza privea încântată pe geam. Contesa comenta aspectul magnific al aleii mărginite de lumini strălucitoare și splendoarea conacului galben din capătul ei și, în taină, și-o închipuia pe fiica ei locuind acolo, stăpână peste toate.

Au fost lăsați în față și conduși pe holul de marmură și prin salon, spre terasa unde Beppe și soția lui stăteau unul lângă altul, întâmpinându-l pe fiecare oaspete în parte. S-au așezat la coadă, cu ochii la grădina de jos, cu fântâna ei flamboiantă, și dincolo de ea, unde cortul se înălța, gata de banchet. Costanza l-a recunoscut pe păunul Michelangelo care se plimba fără rost de colo-colo, târându-și coada pe jos și a simțit cum i se strânge stomacul pentru că n-o mai avea pe Floriana după care să se ascundă.

–Violetta, a spus în sfârșit contesa.

Doamna Bonfanti a dat mâna cu ea și i-a zâmbit senină.

–Îmi pare atât de bine să vă văd.

–Ce cort frumos!

–Da, e ca într-un basm. Costanza, draga mea, a zis ea și a luat mâna fetei, zâmbindu-i în același fel absent.

Beppe a strâns viguros mâna contelui.

–Nu fac economii când vine vorba de fiul meu, a spus el, umflându-și pieptul, nerăbdător să se fălească în fața aristocratului cu averea sa.

–Văd, a răspuns contele, găsind că totul era teribil de ostentativ. E magnific.

Beppe și-a întors privirea către Costanza.

–Radiezi, draga mea.

–Vă mulțumesc, Signor Beppe, a spus ea timid.

El a început să râdă.

–Cred că acum mă cunoști suficient de bine încât să-mi spui Beppe. Pentru prieteni sunt Beppe, nu-i așa?

Familia Aldorisio a coborât scara în spirală care ducea spre grădină. Locul începuse să se aglomereze, umplând aerul cu parfum și fum de țigară. Un cvartet cânta muzică clasică, iar oaspeții se salutau și stăteau de vorbă, sorbind șampanie Dom Perignon din pahare înalte de cristal.

Costanza a fost ușurată când Giovanna a găsit-o, iar cele două s-au îmbrățișat cu entuziasm. Mezina Bonfanti era de acum o tânără domnișoară, având aproape optsprezece ani. Trupul ei voluptuos strălucea într-o rochie Dior de culoare verde, iar la gât îi sclipeau mai multe smaralde.

–Am atâtea să-ți povestesc, a spus ea, trăgând-o pe Costanza de mână. Vino, hai să mergem într-un loc liniștit unde putem sta de vorbă.

Contesei i-a crescut inima de mândrie în vreme ce le privea pe cele două fete cum se strecoară prin mulțime, ținându-se de mână. Asta își dorise dintotdeauna. A oftat mulțumită și a cercetat strălucirea care o înconjura.

Aici îi era locul, între oameni de seama ei. Deşi familia Bonfanti şi câţiva dintre prietenii lor erau mai degrabă vulgari, averea lor le scuza orice lipsă de bun-gust. Iar acolo erau destui aristocraţi încât s-o facă să simtă că se află în compania potrivită. I-a zâmbit contelui şi a sorbit din paharul cu şampanie. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă după un lung exil.

–Ne amestecăm printre ei? şi-a întrebat ea soţul.

–Cred că e o idee foarte bună, a încuviinţat el, oferindu-i braţul. Ah, acela nu este contele Edmondo di Montezzemolo...?

În sfârşit, musafirii au făcut linişte. Beppe şi-a luat locul în capul scărilor de piatră. A zâmbit înspre grădina de la picioarele lui, ca un împărat care îşi salută poporul. Apoi şi-a întins braţele şi, cu o voce foarte puternică, a anunţat sosirea fiului său.

–Prieteni, îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint pe fiul meu, Dante Alberto Massimo Bonfanti, care a absolvit cu onoare Harvard, cea mai bună universitate din America.

A urmat un ropot de aplauze, iar Dante a ieşit din casă pentru a-şi îmbrăţişa tatăl. Beppe l-a bătut pe spate cu drag, apoi l-a sărutat pe ambii obraji.

–Fiul meu! a strigat el, iar cei doi bărbaţi au rămas unul lângă altul, ţinându-se de umeri, făcând cu mâna asistenţei.

Floriana se plimba pe plajă, cu pantofii într-o mână, cu picioarele în apă. Şi-a imaginat-o pe Costanza la petrecere şi s-a lăsat pradă resentimentelor. Cât de nedrept era să fie exclusă doar pentru că nu avea părinţi bogaţi sau un titlu nobiliar! De ce un om nu putea fi judecat doar după ce avea în suflet? De ce conta atât de mult de unde provenea? Nu erau cu toţii copiii lui Dumnezeu, egali în ochii Lui? Nu avea şi ea acelaşi drept la viaţă

și la dragoste ca oricine altcineva? S-a uitat la soarele care se topea în mare, dându-i o culoare portocalie. Frumusețea era copleșitoare, iar tânăra, cuprinsă de un sentiment de veneraţie, a privit cum lumina scădea pentru a face loc primei stele. Sub un cer atât de întins se simțea măruntă și totuși, nu erau cu toții mărunți, priviți de la înălțimea lui Dumnezeu? Titlurile și averile păreau atât de neimportante în comparație cu bogățiile naturale create de El. Ce conta era inima, deoarece, cu siguranță, aceasta avea să fie singura pe care o va lua cu ea în ziua morții.

Pe măsură ce ziua se risipea, a simțit cum îi crește determinarea. Depindea de ea să își modeleze destinul, în loc să-i lase pe alții să decidă ce formă va avea. Cu hotărârea reînnoită, și-a pus sandalele și a urcat de-a lungul plajei.

Dante și-a făcut loc prin mulțimea de invitați, strângând mâinile bărbaților, stând drept în vreme ce aceștia îl băteau cu putere pe spate și aplecându-se să le sărute pe femei. Le încânta cu șarmul și isteţimea lui înnăscută. Crescuse, devenind un tânăr uluitor de chipeș. Cu umerii drepți, cu capul sus, cu privirea lui deschisă, limpede și sigură, arăta, din cap până în picioare, ca un prinț moștenitor. Și totuși, pe chipul lui nu se vedea nici urmă de aroganță. Poate că un ușor zâmbet sardonic îi flutura pe buze când se gândea că întregul eveniment părea oarecum absurd, dar era prea politicos și își dădea prea bine seama câte eforturi făcuse mama lui, pentru a lăsa să se vadă asta.

Cei cinci ani petrecuți în America îl învățaseră multe despre lume, dar și despre el însuși. Era inteligent, prindea repede și își făcea prieteni cu ușurință. Fetele îl plăceau – dar el aflase pe propria piele că, oricât ar fi fost de simplu să te atașezi, să te *de*tașezi era o operațiune complexă și dureroasă. Așadar, se bucurase de nenumărate aventuri, acolo unde nu existase pericolul vreunui angajament. În campus întâlnise destule femei care voiau doar

să i se bage în pat, așa că își satisfăcuse poftele, apoi trecuse mai departe.

Își petrecuse vremea cu un grup de băieți pasionați de sport ca și el, învățând să joace fotbal american și baseball, dar și excelând pe terenurile de tenis și squash. Savurase noutatea de a locui într-o altă țară. Totuși, o parte a lui rămăsese mereu nesatisfăcută. O neliniște, asemănătoare dorului de casă, îl cuprindea ori de câte ori era mai vulnerabil, ca de exemplu atunci când se plimba dimineața sau, uneori, când era singur și gânditor. Oricât a încercat, n-a reușit s-o identifice. Știa cu siguranță că n-avea nimic de-a face cu părinții lui și că nu-i era dor de casă. Dar când mintea îi rătăcea către La Magdalena, avea o acută senzație de pierdere. Acum că se afla aici, se întreba dacă acel sentiment i se va mai furișa în suflet sau dacă inima lui era, în sfârșit, mulțumită.

Cina a fost servită sub bolta înstelată a cortului. Dante a stat lângă două tinere care flirtau cu el și ciripeau ca o simpatică pereche de papagali pitici. Contesa a remarcat că fiica ei stătea la o masă aflată în capătul opus lui Dante, cu un grup de tineri de vârsta ei. S-a hotărât să i-o bage în față după cină. Totuși, locul în care era ea așezată o mulțumea foarte mult, pentru că stătea la masa de lângă cea a lui Beppe, având-l de-o parte pe vărul acestuia, iar de cealaltă, o familie de prieteni foarte apropiați. A sorbit din paharul cu vin și a savurat momentul, cu un sentiment cald de apartenență.

După cină, Beppe a ținut un discurs lung și pretențios – încă un semn al lipsei lui de respectabilitate, și-a spus contesa cu un zâmbet trufaș. Nu că ar fi contat. Oaspeții au râs la glumele lui și au bătut cu putere din palme când el a încheiat. Averea poleia defectele, la fel de bine cum diamantele bunicii ei poleiau familia Aldorisio. S-au înălțat paharele, s-au ținut toasturi, Dante s-a ridicat și a rostit un discurs amuzant, autoironic, care l-a făcut pe toți să-l îndrăgească și mai mult. Fetele sperau în taină

să-l cucerească, mamele își planificau strategiile ca niște colonei de armată.

Costanza se gândea la Floriana și la visul ei imposibil. Dacă l-ar putea vedea acum, și-ar da seama cât de ridicolă era cu speranțele ei de a-i câștiga inima. Un bărbat ca Dante nu s-ar uita niciodată la o localnică de teapa ei.

Contesa le-a privit pe celelalte mame de tinere fete cu un ascuțit simț al competiției. Printre ele se aflau câteva puștoaice extrem de drăguțe, mai zvelte și mai frumoase decât Costanza. Va trebui să-i controleze mai strict dieta, dacă voia să aibă vreo șansă de a-și împlini visul. De cum s-a ivit ocazia, contesa și-a luat fiica de mână și aproape că a târât-o în celălalt capăt al grădinii, unde Dante stătea de vorbă cu un mic grup de tineri atrăgători. El a recunoscut-o imediat pe Costanza și s-a îndepărtat de prietenii lui pentru a o saluta.

–Ai crescut, a râs el, sărutând-o pe obraz. Unde e micuța ta prietenă nebunatică?

Contesa a intervenit agresiv:

–Bună Dante, ce petrecere divină!

–Mă bucur că ați putut veni, contesă.

I-a luat mâna și i-a sărutat-o formal.

–Costanza s-a întâlnit deseori cu sora ta Giovanna, a continuat ea. Sunt prietene apropiate, nu-i așa, draga mea? Și-au scris toată iarna, câtă vreme Giovanna a fost la școală în Milano.

–Floriana e aici?

Dante și-a ridicat privirea, rotind-o printre invitații care acum se amestecau în grădina luminată de lumânări.

Costanza a ezitat, știind că mama ei nu și-ar dori ca ea să vorbească despre Floriana.

–Nu, nu este, a rostit ea cu grijă.

Dante a fost surprins de puterea propriei dezamăgiri.

–Nu știu ce mai face zilele astea, a continuat contesa cu un zâmbet. O localnică drăguță. Știi cum stă treaba, toate bune și frumoase să te distrezi cu genul ăsta de oameni

când ești mic, dar acum Costanza e o tânără domnișoară și se cuvine să se amestece printre oamenii de seama ei.

Apoi a pufnit ușor.

– Înțeleg, a spus Dante. Păi, îmi pare bine că ați venit. Sper că vă veți bucura de restul petrecerii.

Și s-a întors la prietenii lui. Totuși, gândurile îi fugeau departe de conversația lui, spre acel loc din zid, pe unde Floriana obișnuia să se cațere și să spioneze.

Venindu-i cea mai trăsnită idee, a intrat în casă pentru a-l lua pe Noapte Bună. Câinele dormea în bucătărie. L-a fluierat, iar animalul, mereu dornic să ia parte la o aventură, a țopăit vesel prin parc alături de el. Se pornise muzica și musafirii începuseră să se îndrepte către ringul de dans. Unii se plimbau prin grădini, alții stăteau la mesele așezate acum pe terasă, bând cafea și stând de vorbă în liniște. Cerul strălucea în lumina stelelor, luna scăldând pământul cu razele ei argintii. Dante se săturase să discute cu nenumărați oameni, se plictisise să joace rolul eroului când simțea că nu făcuse nimic care să nu fi fost deja făcut de mulți alții, de un milion de ori până atunci. Dar tatălui său îi plăcea să facă tărăboi. Adora fanfaronada și savura orice prilej de a se bate cu pumnii în piept și de a le arăta tuturor cât de bogat și de important este. Avea mari așteptări de la fiul său, dar, mai presus de orice, voia să fie un tată mândru, deoarece pentru Beppe, fațada era totul – nu și-o câștigase singur? Fiecare liră?

Pe măsură ce se apropia de zid, stomacul lui Dante a început să se strângă din pricina neliniștii. Fantoma fetiței îi dansa în fața ochilor ca o siluetă în noapte. A simțit un nod în gât și s-a întrebat de ce avea un sentiment așa paralizant de pierdere.

Atras de ceva de pe zid, Noapte Bună s-a repezit într-acolo. Dante a văzut o umbră mișcându-se, ca o pisică ce se ivește o clipă în lumină, apoi sare ușor la pământ. Dar nu era o pisică. Când s-a apropiat, a văzut că era o tânără frumoasă.

–Floriana? Tu eşti?

–Dante, a spus ea, cu o voce joasă.

Noapte Bună s-a repezit vesel către ea. Fata a râs şi l-a mângâiat pe urechi.

Dante a privit mirat cum ea se apleacă pentru a dezmierda câinele, de parcă n-ar fi fost deloc surprinsă că-l vede. Pentru o clipă, a rămas mut de uimire.

–Se bucură să te vadă, a spus el într-un târziu.

–Întotdeauna se bucură să mă vadă. E cel mai bun prieten al meu.

–Aşadar, chiar ai avut grijă de el cât am fost plecat?

–Bineînţeles, am fost aproape nedespărţiţi.

l-a zâmbit, iar el a rămas trăsnit văzând-o cât era de frumoasă în lumina lunii.

–Ştiam că te-ai întors azi pentru că n-a venit să mă vadă.

–Deci o şterge ca să te caute, nu-i aşa?

–E foarte isteţ.

–Pentru că e un vagabond. Are şcoala străzii mai bine decât cei crescuţi în casă.

A privit-o îndeaproape cum se ridică şi îşi netezeşte rochia. Formele ei îşi pierduseră liniaritatea din copilărie şi se transformaseră în curbe delicate. Era surprins să vadă că acum avea sâni şi o talie îngustă. Cei cinci ani transformaseră copila zdrenţăroasă într-o tânără captivantă, iar el a simţit cum i se umple sufletul de uimire.

–Deja te-ai plictisit de petrecerea ta? l-a întrebat fata, iar sclipirea din ochii ei i s-a părut atât de cunoscută.

–Am simţit că suntem spionaţi. Am venit să verific liniile de apărare.

–Atunci ţi-ai amintit de punctul slab al zidului?

–Şi de insurgentul care ştie cum să se caţere pe-acolo.

–Şi ce faci când prinzi un insurgent?

El şi-a frecat bărbia şi s-a gândit la un răspuns.

–O iau prizonieră.

Florianei îi bubuia inima în piept.

–Cred că e mai vicleană decât o crezi.

–Probabil că ai dreptate. Dacă e crescută pe stradă, ca Noapte Bună, atunci cu siguranță poate păcăli un băiat de casă ca mine.

Ea a început să râdă.

–Și dacă insurgentul se hotărăște ca, pentru moment, să facă pace?

–Adică să-și lase jos armele și să înceapă tratativele pentru un armistițiu?

–Da, ceva de genul ăsta. Doar temporar, desigur.

–Cred că se poate aranja. Poate că ar fi mai bine să stăm de vorbă pe teren neutru.

El a sărit pe zid și a întins mâna. Ea a prins-o și l-a lăsat s-o tragă sus. Să-l atingă i s-a părut cel mai firesc lucru din lume, de parcă s-ar fi obișnuit de când lumea unul cu pielea celuilalt, iar Floriana a simțit cum îi crește inima de fericire pentru că, în sfârșit, stăteau din nou împreună, așa cum, clar, era lăsat de la Dumnezeu.

Odată ajunși de cealaltă parte, au început să se plimbe pe cărare, unul lângă altul, cu Noapte Bună pe urmele lor. Exista o intimitate stranie între ei, de parcă s-ar fi cunoscut atât de bine încât nu mai aveau nevoie de cuvinte.

–Ți-a fost dor de mine? a întrebat-o el, simțind, ca și ea, că era purtat de un curent puternic.

–Da, a răspuns Floriana.

Nu avea rost să ascundă adevărul.

–Ție ți-a fost dor de *mine?*

Dante s-a oprit și a luat-o de mână.

–N-am crezut-o, a spus el, surprins de un val de tandrețe, dar acum îmi dau seama că mi-a fost. Nici n-ai idee cât de tare.

capitolul 23

Floriana știa acum că acei cinci ani de așteptare nu fuseseră în van. Nimic nu-i mai putea despărți, pentru că, întotdeauna, forțele superioare ale sorții îi vor readuce împreună, la fel de inevitabile ca și gravitația. Nu mai conta că nu fusese invitată la petrecere, pentru că Dante o căutase în singurul loc unde știa că o va găsi.

S-au plimbat încet pe cărare, ținându-se de mână, astupând prăpastia care se căscase în acei cinci ani. Apoi s-au așezat pe stâncile care dădeau spre ocean, iar luna a luminat o potecă de-a lungul apei, tocmai până sus, în rai. Floriana s-a gândit că noaptea nu fusese nicicând mai frumoasă. Stelele erau mai limpezi ca niciodată, purtând scânteierea unor noi amintiri, iar briza era caldă, îndulcită de mireasma pinilor.

–Nu mă așteptam să găsesc o femeie lângă zid, a mărturisit Dante, privindu-i trăsăturile.

–Ce credeai, după cinci ani?

–Că vei fi aceeași fetiță pierdută, cu păr încâlcit și ochi mari, temători.

–Niciodată n-am fost temătoare, a râs ea, înghiontindu-l în joacă.

–Ba da, ai fost. Doar că știai cum s-o ascunzi.

Floriana a ridicat din umeri.

–Nu-mi pot permite luxul spaimei, Dante.

El și-a pus brațul în jurul ei, lipind-o de trupul lui.

–Niciodată n-am să uit prima clipă în care te-am văzut la poartă. Erai ca o micuță prizonieră, jerpelită și zburlită, privind libertatea printre gratii. Eu obișnuiam să iau grădinile ca pe un lucru de la sine înțeles, până când le-am văzut prin ochii tăi. Totul te impresiona și te minunai

în fața celor mai simple și mai mărunte lucruri, cum ar fi păsările din copaci sau apa care țâșnea din fântână. Iar acum, ești o tânără femeie, o tânără femeie *frumoasă*, dar în sinea ta ai rămas aceeași fetiță pierdută și vreau să am grijă de tine.

I-a cuprins fața în mâini. Își petrecuse ultimii cinci ani plutind în derivă, neștiind motivul neliniștii lui, ca un marinar atât de ocupat să navigheze pe mare încât nu mai poate auzi vocea firavă care îl cheamă acasă. Privind-o în ochi, și-a dat seama că acel glas fusese mereu al Florianei și că, acum când se afla cu ea, ajunsese acasă unde îi era locul.

Încet, și-a aplecat capul și i-a atins buzele cu ale lui. Ea a închis ochii și s-a izolat de lumea exterioară, simțurile fiindu-i conștiente doar de senzația caldă a gurii lui care îi despărțea buzele și o săruta apăsat. Fiecare nerv îi fremăta din pricina noutății atingerii și a intimității pure din sărutul lui, iar ea i s-a oferit cu bucurie. Dante și-a înfășurat brațele în jurul ei și a ținut-o strâns, hotărât să o prețuiască și să o iubească așa cum nimeni nu o mai făcuse vreodată.

Contesa era dezamăgită că Dante le concediase atât de repede. Sperase că el și Costanza vor avea mai multe de vorbit. Dar tânărul o pomenise pe Floriana și din acel moment ceva îi distrăsese atenția și îl suflase de sub nasul lor. Singura ei consolare era să le vadă pe fiica ei și pe Giovanna stând lângă fântână, cu capetele apropiate, chicotind și împărtășindu-și secrete. *Asta* era o prietenie pe care timpul nu va face decât să o întărească. Dacă fata ei nu va reuși să-i cucerească inima lui Dante, îi va câștiga inima altuia pe măsura lui, pentru că, alături de Giovanna, cu siguranță va întâlni tot ce are societatea mai bun de oferit.

Contele s-a uitat la ceas și a văzut că era trecut de ora două. Venise vremea să-și adune familia și să meargă

acasă. Contesa era gata să plece. Vorbise cu toți cei pe care îi considera utili și legase noi prietenii importante.

Costanza nu era pregătită să plece. Tocmai fusese invitată la dans de un băiat timid, cu ochelari și cu un păr bogat, castaniu, iar ea băuse îndeajuns de multă șampanie încât să capete încrederea de a accepta. Fără prea mare tragere de inimă, și-a urmat părinții în fața vilei, unde mașina lor îi aștepta pe aleea cu pietriș, cu tânărul șofer dormind pe scaunul său. Nu erau singurii care plecau. Majoritatea adulților se retrăgeau la bordul vehiculelor mari și strălucitoare, lăsându-i pe cei tineri să danseze până la răsărit.

Costanza se uita pe geam, cu o stranie senzație de melancolie. Noaptea fusese magică, iar acum se terminase. În viața ei nu mai avusese parte de o asemenea seară fermecată și îi părea rău că totul se sfârșise. Sclipitoare în diamantele ei, se simțise mai frumoasă ca oricând. Fără Floriana alături s-o eclipseze, descoperise că își avea propria lumină și încrederea de a o lăsa să strălucească. Giovanna o prezentase tuturor prietenilor săi, iar ea fusese parte a grupului, la fel de bogată și de atrăgătoare; arătase și se simțise exact ca ei.

Mama ei avea dreptate. Floriana nu-și avea locul acolo, iar Costanza știa că, dacă voia să-și asigure viitorul pe care mama ei și-l dorea pentru ea, va trebui să renunțe la prietena ei.

Contesa a observat că fiica ei devenise foarte tăcută.

—Ți-a plăcut petrecerea, draga mea?

—Mi-a plăcut la nebunie, mamă. Mi-aș fi dorit să nu se mai termine.

—Toate lucrurile bune au un sfârșit, a spus tatăl ei.

—Și datorită lui, alte lucruri bune încep. O să vezi, a continuat cu hotărâre mama ei.

—Crezi?

–Bineînțeles, draga mea. Am notat toate numerele de telefon importante. O să mă asigur că vei fi invitată în toate casele bune din Toscana.

–Afară cu cei vechi, să intre cei noi, a spus contele, gândindu-se la noile contacte pe care le stabilise și la oportunitățile de afaceri pe care i le puteau oferi.

–Cred că vara asta va fi una foarte specială, draga mea. Un moment de cotitură pentru tine, acum că ai devenit o domnișoară.

–În seara asta am simțit că aici mi-e locul.

–Și, iubito, aici îți este locul. M-am uitat la tine și la Giovanna și m-am gândit cât de mult semănați cu două surori.

–E cea mai bună prietenă a mea.

–Într-adevăr, este și nu mă pot gândi la o prietenă mai potrivită pentru tine.

Numele Florianei le stătea amândurora pe buze.

Zorii se furișau pe cer când Dante și Noapte Bună au condus-o pe Floriana până la casa ei de pe Via Roma. Stelele începuseră să pălească, luna fiind acum palidă ca o fantomă. Orașul se trezea încet, autobuzul cinci sute, care nu venea regulat, huruia pe pavaj, iar câinii se adunau în ușa unei *panetteria* unde mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor.

–Deci aici locuiești, a spus el, oprindu-se în fața unei *portone* – o poartă mare din lemn care, pe vremuri, se deschidea în fața mașinilor, dar care acum rămânea bine prinsă în piroane.

Floriana a ezitat lângă ușița decupată în ea. Nu voia ca el să intre, să dea cu ochii de apartamentul sărăcăcios și de tatăl ei beat.

–Aici e, a răspuns ea. Signorei Bruno nu-i prea plac vizitatorii.

–Trebuie să te odihnești. El și-a trecut degetul mare peste obrazul fetei. Mă bucur că te-am găsit, Floriana.

A sărutat-o din nou, nevoind să-i dea drumul, beat de iubire.

–Trebuie să plec, a spus ea, conştientă că, în orice clipă, tatăl ei ar fi putut să-şi facă apariţia în lungul străzii, mergând pe trei cărări.

–Vino azi la La Magdalena.

–Poate.

–Noapte Bună o să-şi dorească să te vadă. Şi eu la fel.

–Atunci o să vin împreună cu Costanza.

S-a furişat înăuntru şi a închis uşa în urma ei, sprijinindu-se de ea cu ochii închişi pentru a se mai agăţa un pic de magie.

–Deci până la urmă ai fost la petrecere, a venit o voce groasă dinspre scări. Era Signora Bruno, în capotul ei, cu picioarele mari vârâte într-o pereche de papuci. Arăţi de parcă tocmai ai fi fost sărutată de un prinţ.

–Ce faceţi trează la ora asta?

–Întotdeauna sunt trează. Mi-e greu să dorm pe căldură.

Floriana s-a îndreptat agale către ea, legănându-şi şoldurile jucăuş.

–Am *fost* sărutată de un prinţ, a râs ea.

Signora Bruno a uitat complet de insomnie.

–Diavolul să mă trăsnească, a exclamat ea. Micuţa Floriana, dintre toţi oamenii!

–N-am fost la petrecere. Am spionat de pe zid, iar el m-a găsit.

–Trebuie să te fi căutat.

–Cred că aşa a făcut.

Bătrâna a chicotit.

–Ei bine, asta o să-i înveţe minte.

–Dragostea noastră este prea puternică pentru a fi despărţiţi.

–Deci, povesteşte-mi. Cum arată?

Floriana s-a aşezat pe treapta de jos.

–E înalt, cu pielea albă și ochii de un verde-deschis, culoarea unei mări tropicale.

–Păi, probabil că ești îndrăgostită dacă îi vezi ochii în felul ăsta.

–Dar cel mai mult îmi place gura lui, felul în care se răsucește la colțuri, iar zâmbetul lui e atât de larg, încât i se văd toți dinții.

–Așadar, te-ai bucurat de primul tău sărut.

Floriana s-a înroșit, atingându-și buzele cu vârful degetelor.

–Îmi amintesc primul meu sărut. A fost cel mai frumos pe care l-am primit vreodată. Dacă l-aș fi putut pune într-o cutie și scoate acum, sunt sigură că aș dormi mai bine. Știi, niciodată n-o să mai fie la fel. Inocența, odată pierdută, pierdută rămâne. Bucură-te de ea cât mai poți.

–Sunteți o bătrână cinică.

–Poate, dar o cinică înțeleaptă. După ce o să faceți dragoste, niciodată nu se va mai obosi să te sărute în felul ăsta, ore în șir. Relația se transformă în altceva, iar sărutările nu mai sunt un scop în sine, ci un mijloc de a obține un lucru – iar din experiența mea, bărbații preferă să sară cu totul peste partea asta și să ajungă direct la final, cât mai repede posibil. Ai grijă să te lași greu.

–Mă are deja.

–Nu, nu te are. Nu-i ceda prea ușor. Un bărbat ca ăsta trebuie să aibă impresia că o fată ca tine e ceva ce nu e.

Floriana era oripilată.

–O să fiu fecioară în ziua nunții mele, dacă asta vreți să spuneți.

–Bineînțeles că o să fii. Totuși, ăsta e momentul în care ai nevoie de o mamă care să-ți spună povestea cu barza.

–Dar vă am pe dumneavoastră, Signora Bruno.

–Știam eu că trebuie să am un rost în viață. Dacă nu mi-a fost dat să mă căsătoresc eu însămi cu un prinț, mi-e sortit să mă asigur că tu o faci.

–Când o să mă căsătoresc cu el, o să veniți să locuiți cu mine în La Magdalena.

–O, Doamne. O să mor fericită. S-a ridicat gemând. Ei, se crapă de ziuă. Nu pot sta în capot toată dimineața. Sunt treburi de făcut – și cretinul ăla iar și-a udat prea mult mușcatele.

Femeia a plescăit din limbă.

Floriana stătea întinsă în pat, cu toate hainele pe ea, dar era prea entuziasmată pentru a dormi. Rememora iar și iar evenimentele din acea noapte, stăruind asupra sărutului și închizând ochii pentru a-l retrăi. Dante se întorsese și o iubea; nimic nu mai conta pe lume. Îl auzea pe tatăl ei sforăind în camera alăturată. Ce bărbat inutil și egoist era! Tânjea să aibă un părinte care s-o iubească sincer, căruia să-i poată împărtăși cele mai intime gânduri și dorințe ale ei. Un părinte de care să poată fi mândră. Dar nimic n-avea s-o convingă să i-l prezinte pe Elio lui Dante.

Dante și-a făcut apariția la micul dejun de pe terasă, unde o masă rotundă fusese așezată la umbră. Mama lui sorbea dintr-o cafea, ascunsă sub o pălărie mare de soare, pielea ei albă strălucind din pricina cremei hidratante, iar ochii fiindu-i ascunși în spatele unor ochelari de soare uriași. Giovanna stătea somnoroasă, ciugulind pâine prăjită, în vreme de Damiana bea cafea și mânca dintr-un bol cu fructe. Beppe patrona masa ca un rege, observând urmele petrecerii de la înălțimea impresionantă a terasei.

Echipa se întorsese deja pentru a demonta cortul și a lua mesele și scaunele – împreună cu oaspetele care adormise într-un colț. Până seara grădinile aveau să revină la vechea lor perfecțiune, iar vederea către parc urma să fie, din nou, netulburată.

–A, fiul meu, a exclamat Beppe. Vino, stai lângă mine și spune-mi cum ți s-a părut petrecerea.

Un valet i-a tras scaunul. Dante s-a așezat și a cerut o cafea neagră.

—M-am distrat de minune, *papà*.

Tatăl lui radia de mândrie.

—Bravo. Nimeni nu dă o petrecere ca mine. Vreo fată care să merite menționată?

Dante a ezitat. Singura fată pe care voia s-o menționeze era de nemenționat.

—Multe.

Beppe și-a bătut fiul pe spate.

—Asta-i băiatul meu! Multe.

Valetul i-a turnat lui Dante o ceașcă de cafea, tocmai când micul dejun le-a fost întrerupt de un apel telefonic. Beppe a dispărut să răspundă în biroul lui.

—Deci, fetelor, pentru voi cum a fost? a întrebat Dante.

—A fost magic, a spus Damiana, înviorându-se, acum că tatăl ei plecase.

—A fost cea mai grozavă noapte din viața mea, s-a entuziasmat Giovanna.

—Am văzut că și Costanza a fost aici, a spus Dante cu grijă. A crescut, nu-i așa?

—Dar micuța Floriana n-a venit, a intervenit mama lui cu tristețe. Nu pot spune că n-am fost dezamăgită.

Dante era surprins.

—Ai invitat-o?

—De ce să n-o fi făcut? Zău așa, Dante, ești la fel de rău ca taică-tău. E adorabilă și țin extrem de mult la ea.

—Știi unde locuiește?

—Și ce dacă stă într-o casă modestă din Herba – de ce ar trebui asta să conteze? De fapt, nu știu unde locuiește, așa că i-am transmis invitația prin mama Costanzei.

Lui Dante nu i-a luat mult să-și dea seama ce se întâmplase.

—Mă îndoiesc că femeia aia i-a dat-o.

Violetta și-a scos ochelarii.

–Ce vrei să spui?

–E teribil de snoabă.

–Chiar crezi că ar fi în stare de așa o răutate?

–Absolut.

Chipul Violettei s-a relaxat într-un zâmbet.

–Sper că e vorba de o greșeală, nu de o nepoliteță. Mi s-a părut mie ciudat că Floriana n-a venit.

–I-ar fi plăcut la nebunie să vină, a liniștit-o Damiana. Adoră locul ăsta și te adoră pe tine, mamă. Ești părintele pe care nu l-a avut niciodată.

–Sunt sigură că mama Costanzei n-a făcut-o intenționat, a spus Giovanna. Poate că doar a uitat sau a pierdut-o.

–Poate, a spus Violetta, golindu-și ceașca de cafea. Oricum, n-o s-o întreb nimic. Sunt sigură că e doar o greșeală nevinovată. Dar o să-i spun Florianei că n-a fost exclusă. Dacă n-a primit plicul, va fi rănită că n-a fost invitată. Vine azi împreună cu prietena ei, Costanza?

–Nu știu, a spus Giovanna. Eu am invitat-o pe Costanza și n-a zis nimic de Floriana.

–Sunt sigură că o să vină, a spus Damiana. De obicei vin împreună, nu-i așa?

Dante a rămas tăcut și le-a lăsat pe femei să discute în continuare probabilitatea ca Floriana să apară pentru a înota în piscină, el știind deja că fata va veni. Se întreba ce-ar zice părinții lui despre faptul că el o curta. Mama lui o adora, însă ar fi considerat-o îndeajuns de bună pentru fiul ei?

S-a uitat la ea din cealaltă parte a mesei. Violetta se născuse într-o familie de condiție medie din Veneția. Visătoare și idealistă, era o femeie care, asemenea lui, iubea natura și animalele, considerând că toate ființele sunt egale în ochii lui Dumnezeu. Cât de ciudat era că alesese să se mărite cu Beppe, un bărbat provenit din clasa muncitoare, care își părăsise căminul din Torino pentru

a-şi construi averea la Milano, fabricând ambalaje pentru alimente şi băuturi.

Erau doi oameni complet diferiţi: unul puternic, altul fragil; unul însetat de putere, celălalt nefrământat de ambiţii; unul zgomotos şi pompos, celălalt tăcut şi modest. Pentru Beppe, reputaţia şi statutul social erau cele mai importante; pentru Violetta, inima conta cu adevărat. Era foarte frumos să ai idealuri, să-i accepţi pe oameni pentru adevărata lor natură şi nu pentru puterea lor, dar, dacă ar fi fost pusă la încercare, ar fi putut într-adevăr ea să trăiască după ideile astea? Pentru moment, Floriana trebuia să rămână un secret pe care Dante să-l păstreze pentru sine.

După micul dejun, tânărul a intrat în casă, cu intenţia de a urca la el în cameră, când a dat nas în nas cu Zazzetta, în salon. Omuleţul i-a zâmbit – un zâmbet strâmb, care îi dezvăluia un canin ascuţit, puţin mai lung decât ceilalţi, ca al unui lup.

– Bună dimineaţa, Dante, a spus el, făcând o plecăciune abia simţită.

– Zazzetta, a răspuns el.

Niciodată nu-l plăcuse pe omul bun la toate al tatălui său. Ceva nu mirosea a bine la el.

– Tatăl tău vrea să te vadă.

– Acum?

– Dacă n-ai altceva mai bun de făcut...

Dante s-a zbârlit. Zazzetta ştia că n-are altceva mai bun de făcut. L-a înjurat în barbă şi a intrat în birou, urmat în tăcere de sfătuitorul înveşmântat în negru.

– A, Dante, intră, a spus tatăl lui, punându-şi jos stiloul şi ridicând privirea din documentul pe care tocmai îl semna. Gata, Zazzetta.

Şi-a tamponat semnătura cu o sugativă şi i-a întins hârtia. Bărbatul a pus-o cu grijă în servieta din piele neagră

pe care o purta cu sine și s-a strecurat afară, închizând ușa în urma lui.

–Hai să vorbim despre viitorul tău.

Beppe nu era bărbatul care să piardă vremea făcând conversație.

–Ți-ai terminat studiile, ucenicia, și m-ai făcut mândru, Dante. Mie nu mi s-au oferit niciodată oportunitățile pe care le-ai avut tu.

–Știu și sunt recunoscător, tată.

–Te-ai întrecut pe tine. Și-a privit fiul cu satisfacție. Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată de la un fiu. Ești chipeș, inteligent, sportiv și abil. Ai moștenit tot ce era mai bun de la mine și de la mama ta. Noroc că n-ai moștenit și defectele ei, nu?

–Defectele ei?

–Ce pari așa alarmat? Nimeni nu e perfect. Dacă ai fi avut firea blândă a mamei tale, nu mi-ai fi fost de nici un folos.

–Firea ei blândă e un avantaj pentru o femeie.

–Într-adevăr. Dar pentru un bărbat e un punct slab, iar în lumea afacerilor nu există loc pentru slăbiciuni. Eu nu mi-am făcut milioanele fiind bun și blând, ci viclean și înspăimântător. Așa cum foarte bine spunea Machiavelli: frica e singura cale prin care un om impune respect. Așadar, Dante, mi te vei alătura la Milano pe data de întâi septembrie.

Tânărul n-a fost surprins de planurile tatălui său. De fapt, știuse întotdeauna că se așteaptă de la el să intre în afacerea familiei. Totuși, s-a simțit cuprins de teamă, de parcă o ușă grea cu gratii tocmai s-ar fi închis în calea libertății sale.

–O să fiu mai liniștit știind că fiul și moștenitorul meu o să preia frâiele după retragerea mea. Nu mi-am clădit averea pentru a i-o transmite unui om din afară. Deci, ce zici?

Bărbatul nu se aștepta la un refuz.

—Sunt pregătit, tată, a răspuns Dante cu îndoială.

—Bravo! Acum, ce-ai zice de un meci de tenis, hm? Oi fi tu mai tânăr și mai în formă decât mine, dar eu am șiretenia unei vulpi bătrâne.

Au jucat un set pe zgura grasă a terenului de tenis, asistați de Piero și de Mario, copiii șoferului, care erau niște excelenți băieți de mingi. Pe la jumătatea setului, când Dante era în avantaj și se pregătea să servească, a văzut-o pe Giovanna intrând în grădină, însoțită de Costanza. Inima i-a crescut la gândul că o va întâlni pe Floriana și a avut un serviciu imparabil, evitând reversul tatălui său. Beppe nu prea știa să accepte înfrângerile și a înjurat furios, aruncându-și racheta în aer. Totuși, neatenția l-a făcut pe Dante să joace mai slab, tânărul fiind cu un ochi la grădină, în căutarea Florianei.

—Vezi, încă mă mai țin bine, l-a tachinat Beppe, când Dante a mai aruncat încă o minge în fileu.

Nerăbdător să termine și să-și găsească iubita, el s-a concentrat, s-a adunat și, într-un târziu, și-a bătut tatăl cu 6 la 4. Beppe a pierdut cu eleganță, pentru că scorul nu era unul rușinos. I-a strâns mâna fiului său, bătându-l ferm pe spate.

—Sper că ești la fel de impresionant în sala de consiliu pe cât ești pe terenul de tenis.

—O să dau tot ce pot, l-a asigurat Dante.

—Sunt sigur că așa o să faci.

Apoi Beppe l-a remarcat pe Zazzetta care se furișa printre măslini, îndreptându-se către ei.

—Ce mai e acum, Zazzetta?

Dante l-a lăsat împreună, vorbind în șoaptă și cu capetele apropiate, ca doi conspiratori. Le-a găsit pe fete lângă piscină, dar nici urmă de Floriana.

—Am venit singură, l-a explicat Costanza când el a întrebat-o despre prietena ei.

Dante a remarcat că era mai încrezătoare, se ținea dreaptă, iar privirea îi era mai sigură.

–N-a vrut să vină?

–Nu știu. Nu m-am întâlnit cu ea, a răspuns Costanza nepăsătoare.

Dante s-a încruntat.

–Ei bine, Noapte Bună vrea s-o vadă, a spus el, îndreptându-se spre treptele săpate în stâncă.

Dacă nu avea să vină singură, se va duce el s-o aducă.

capitolul 24

Dante s-a urcat în mașina sa Alfa Romeo Spider, argintie, primită cadou de la tatăl său la întoarcerea din America. Noapte Bună a sărit pe bancheta din spate și s-a așezat, cu limba afară, gata pentru o nouă aventură. Cu capota coborâtă și cu vântul răvășindu-i părul ud, Dante a mers vâjâind printre chiparoși, către poartă. Era îndeajuns de dibaci pentru a remarca o schimbare în aerul din jurul Costanzei. Nu era o coincidență faptul că Floriana nu venise la petrecere și nici nu fusese invitată astăzi să-și însoțească prietena. Era exclusă în mod deliberat. Ei bine, o să le arate el. A strâns de volan cu hotărâre și a condus în josul coastei, către Herba. În doar câteva minute străbătea străzile dintre vechile clădiri, făcându-le cu mâna localnicilor care se holbau uimiți la superba mașină.

A parcat chiar în fața casei de pe Via Roma și a sunat la poartă. Când a văzut că nimeni nu apare, a mai sunat încă o dată. În sfârșit, vocea morocănoasă a unei bătrâne s-a făcut auzită de cealaltă parte a ușii.

– Bine, bine, vin. Ai răbdare.

Poarta s-a deschis, și chipul rotund al unei femei în vârstă, pe care Dante a luat-o drept Signora Bruno, și-a făcut loc prin deschizătură. Când l-a văzut pe tânăr, ea l-a recunoscut numaidecât. Ochii lui chiar aveau culoarea unei mări tropicale. A deschis larg poarta, zâmbindu-i dulce.

– Am venit după Floriana. E aici?

Privirea lui rătăcea prin curte.

– Nu, a plecat cam acum jumătate de oră.

– Știți unde s-a dus?

–Am presupus că a plecat să se vadă cu tine.

Frustrarea i-a întunecat chipul lui Dante.

–Bănuiesc că n-o ia pe șosea.

–Bineînțeles că nu. O ia pe scurtătură, printre maci.

–Mulțumesc, signora, mi-ați fost de mare ajutor.

–Signora Bruno, a spus ea, prezentându-se. Sunt ca o mamă pentru Floriana. Așa am fost decât a dispărut Loretta împreună cu frățiorul copilei.

Dante era uimit.

–Floriana are un frățior?

–Avea un frățior.

–Nu mi-a spus niciodată.

–Păi, nici n-o s-o facă. E prea dureros, iar copiii au un fel de a bloca amintirile urâte. Dumnezeu știe ce s-o fi ales de ei acum.

–E nespus de crud să alegi un copil în detrimentul altuia. Ce soi de femeie poate face așa ceva?

–Una foarte egoistă. Bănuiesc că vânzătorul ei de roșii n-a vrut un copil mai mare. Micuțul Luca era foarte dulce, iar Floriana îl adora.

–Cum îl chema pe vânzătorul de roșii?

Signora Bruno a remarcat sclipirea decisă din ochii lui și i-a pus o mână grăsulie pe piept.

–Nu te băga acolo, Dante. Știu că vrei să repari totul, dar nu vei putea. Sunt plecați de multă vreme. Dacă Loretta ar fi vrut să se întoarcă și s-o caute, ar fi putut oricând s-o facă. Știe unde se află. Dar nu vrea, nu-i așa? Este mai bine ca Floriana să-și uite trecutul și să se concentreze pe viitor. Este o tânără deșteaptă și hotărâtă. Păcat că mama ei n-o poate vedea acum, ar fi fost tare mândră de omul în care s-a transformat fetița ei, în ciuda tuturor obstacolelor.

–E norocoasă că vă are, signora.

–Știu. A alungat complimentul cu o fluturare a mâinii. O să-mi culeg răsplata în rai, fără îndoială.

Dante a urcat iar șoseaua, cu gândul la răutatea Lorettei și a vânzătorului de roșii care o ademenise departe de casă. Ar fi dat orice să-i găsească. Adevărul era că *putea* să dea de ei. Tot ce trebuia să facă era să-i ceară lui Zazzetta, iar treaba era ca și făcută. Nu se îndoia de capacitățile acelui omuleț dubios. Dar poate că Signora Bruno avea dreptate. La ce-ar fi folosit? De ce să zgândărească povestea și s-o facă pe Floriana să se simtă, din nou, respinsă?

În vreme ce conducea către porțile domeniului La Magdalena, Noapte Bună a început să latre. Mai întâi Dante a crezut că animalul se bucură de întoarcerea acasă, dar apoi a văzut silueta cunoscută a Florianei urcând încet coasta dealului, către intrare. Purta o rochiță de vară înflorată și sandale, părul îi flutura pe umeri și ducea cu ea un buchet de maci și o sacoșă micuță din pânză groasă. El a claxonat, iar fata a ridicat privirea, punându-și mâna streașină la ochi.

Noapte Bună a sărit din mașină și a luat-o la goană pe cărare pentru a-i ieși în întâmpinare, mai-mai s-o răstoarne când s-a izbit de picioarele ei.

În clipa următoare, Dante o strângea în brațe și o săruta.

—Unde-ai fost? a întrebat el, îngropându-și fața în gâtul ei.

—Am fost mai întâi pe la Costanza.

—E deja aici.

—M-am gândit eu.

El a privit-o în ochi.

—Nu te-a invitat să mergi cu ea?

—Nu-mi pasă. Uite ce mașină arătoasă ai!

—Vii la o plimbare?

—Mi-ar plăcea la nebunie. Pun pariu că merge foarte repede.

—Dacă ar merge prea repede, Noapte Bună ar putea să cadă din mașină.

–Dragul de Noapte Bună! L-a mângâiat cu afecțiune. A devenit cel mai bun prieten al meu cât timp tu ai fost plecat. Uite, începe să încărunțească în jurul boticului.

–Îmbătrânește.

–Dar încă mai e iute și agil.

Ca și când ar fi vrut să-i arate că are dreptate, câinele a luat-o în pas săltat pe potecă, spre mașină.

Înăuntru mirosea a piele nouă, încălzită de soare. Noapte Bună a sărit din nou pe bancheta din spate, dând din coadă nerăbdător. Floriana s-a strecurat pe scaunul din dreapta, trecându-și degetele peste bordul de lemn.

–E o mașină uimitoare, Dante.

–Tata mi-a cumpărat-o.

–Câtă generozitate din partea lui.

Dante a rânjit cu un aer cinic.

–Generozitate, da. Dar mă vede ca pe o prelungire a lui, așa că e aproape ca și cum și-ar oferi *lui însuși* o mașină nouă.

A pornit motorul. Acesta a urlat ca un leu, apoi vehiculul a început să accelereze pe șosea, lăsând mult în urmă porțile domeniului La Magdalena. Noapte Bună s-a pitit pe bancheta din spate în vreme ce mașina zbura. Floriana râdea acoperind huruitul și dându-și capul pe spate, în vreme ce vântul îi flutura prin păr. După ce a făcut o demonstrație de viteză, Dante a încetinit astfel încât să poată sta de vorbă.

–Ai fost invitată la petrecerea de ieri-seară, a spus el solemn.

–Ba nu, n-am fost, a răspuns ea. Dar nu mă supăr, sincer.

–Nu, m-ai înțeles greșit. Ai fost invitată. Mama ți-a trimis o invitație, dar i-a dat-o contesei.

Floriana a devenit serioasă.

–Vrei să spui că tot timpul a existat o invitație pentru mine?

–Da. Cred că mama Costanzei a uitat să ți-o dea.

–Pun pariu că așa a fost, a replicat Floriana pe un ton care lăsa de înțeles că nu credea o iotă. S-a întors pentru a se uita la peisajul pe lângă care treceau. Femeia aia nu m-a plăcut niciodată.

–E geloasă, asta-i tot.

–Mă privește de sus. Dar sunt obișnuită și nu-mi pasă. Ce rău poate să-mi facă?

–Nu-ți poate face nici un rău. El i-a luat mâna peste schimbătorul de viteze. De acum ești cu mine, Floriana, și nimeni nu te va mai răni vreodată.

Costanza a rămas surprinsă când Floriana a coborât spre piscină împreună cu Dante. Brusc a cuprins-o vinovăția, dorindu-și să nu fi fost atât de capricioasă și de rea, excluzând-o.

–Uite pe cine am cules de pe drum, a spus Dante cu un zâmbet triumfător.

Apoi a intrat în vestiar pentru a-și pune costumul de baie.

Costanza s-a repezit spre Floriana, încercând cu disperare să se scuze.

–Îmi pare rău, Floriana, a spus ea cu o voce slabă. Mă așteptam să fii deja aici.

Tânăra i-a alungat scuzele cu o ridicare din umeri.

–Cum a fost petrecerea?

Costanza s-a încruntat.

–A fost minunată. Mi-aș fi dorit atât de mult să fii și tu acolo.

–Am fost invitată, să știi, dar mama ta a uitat să-mi dea invitația. O simplă greșeală.

–Mama mea?

Costanza s-a uitat lung la ea, nevenindu-i să creadă.

–Ești sigură?

–Foarte. Signora Bonfanti a zis că i-a dat-o mamei tale, ea urmând să mi-o transmită mie.

–Nu pricep. Atunci de ce nu ți-a dat-o?

–E clar că n-a vrut să vin.

Costanza părea oripilată, iar Floriana a luat-o de mână ca s-o liniștească.

–E OK, înțeleg. Nu sunt din lumea voastră, Costanza. Nu vă condamn, dar n-am să pretind c-o plac pe mama ta.

–Vrei să-i zic ceva?

–Nu.

Costanza a răsuflat ușurată – gândul de a-și înfrunta mama o speria de moarte.

–Las-o baltă. Nu mai contează. Ce s-a făcut nu se mai poate desface.

Floriana a zâmbit, iar Costanza a fost mulțumită să vadă că ea își recăpătase spiritul de luptătoare.

–Vino să înoți. Eu și Giovanna vrem să vedem câte ture de bazin putem face pe sub apă.

–Tu câte poți face?

–Una și jumătate.

–Iar Giovanna?

–Două.

–Deci eu o să fac trei.

Și Floriana s-a îndreptat cu pași hotărâți către vestiar, pentru a se schimba în costumul de baie.

Dante s-a aruncat în piscină și a făcut câteva ture de bazin. Când Floriana și-a făcut apariția într-un costum de baie albastru-deschis, el s-a oprit din înotat și a început să calce apa ca să se uite la ea. Formele fetei se dezvoltaseră în cei cinci ani cât fusese plecat. Avea talia îngustă, șoldurile mai late, coapsele mai pline, iar sânii îi erau grei și rotunzi. Nu mai era copila de la care își luase rămas-bun, ci o tânără pe cale să devină femeie. A simțit

acel cunoscut fior de excitare în zona intimă şi a înotat pentru a o întâmpina.

Floriana a sărit în apă. Când a scos capul ca să respire, Dante era chiar lângă ea, zâmbindu-i larg. Ar fi vrut s-o strângă în braţe şi s-o sărute pasional, dar s-a abţinut pentru că nu erau singuri. În schimb, i-a şoptit dorinţa lui la ureche, apoi a tras-o iar sub apă, unde îi putea fura un sărut fără să fie văzuţi.

Damiana a venit să se bronzeze împreună cu nişte prieteni şi, curând, piscina se umpluse cu tineri care se jucau în apă, beau sucuri întinşi pe şezlonguri şi sporovăiau în lumina soarelui. Costanza se distra cu Giovanna. Au încercat s-o includă şi pe Floriana, dar, după ce le-a dovedit tuturor că ea îşi putea ţine respiraţia sub apă mai mult ca oricine, aceasta a înotat pentru a i se alătura lui Dante. Costanza n-a fost surprinsă. Ştia că Floriana e îndrăgostită de el şi că tânărul o îndrăgise mereu. Nu i-a dat prin cap că sentimentele fetei erau împărtăşite.

Când au urcat pentru masa de prânz, Violetta s-a bucurat nespus s-o revadă pe *orfanella*, aşa cum era ea cunoscută în familie. A luat-o în braţe şi a sărutat-o voioasă.

–Îmi pare atât de rău pentru încurcătura cu invitaţia ta, Floriana, a spus ea, părând sincer necăjită din pricina asta. I-am dat-o contesei pentru că nu ştiam unde stai. E doar vina mea, ar fi trebuit să te întreb sau să ţi-o fi dat personal. Mor de ruşine la gândul că ai fi putut crede că nu te-am vrut.

–Mi-ar fi plăcut le nebunie să vin, dar sunt fericită că n-am fost uitată, a răspuns Floriana din toată inima.

Dante a luat-o de după umeri.

–Acum e aici, a spus el şi doar mama lui i-a sesizat tonul neobişnuit al vocii.

I-a privit pe cei doi stând împreună şi aproape că a văzut vibraţiile dintre ei, ridicându-se precum căldura care se înalţă în miezul verii de pe o şosea încinsă.

Beppe a stat în capul mesei și a făcut mare caz de prezența Costanzei. Floriana stătea vizavi de el, dar bărbatul nu i-ar fi dat atenție nici dacă ar fi stat la dreapta lui. Costanza era fiică de conte și nepoată de prinț, iar asta era tot ce conta. Dante și Floriana se purtau de parcă ar fi fost singuri la masă. Cu capetele apropiate, discutând și râzând ca doi vechi prieteni, nu mai aveau ochi pentru nimeni altcineva. Violetta și-a privit fiul cu interes și cu o oarecare tristețe, pentru că nu exista nici o șansă ca această tânără iubire să se transforme în ceva mai important. S-a gândit la averea și poziția socială a soțului ei, meditând la forța separatoare a banilor. Cândva, Floriana ar fi fost acceptabilă. Acum, Beppe va pune ochii pe o fată cum era Costanza.

În acea după-amiază, Dante i-a dat iubitei sale o lecție de tenis. Giovanna i-a împrumutat fetei o pereche de tenișI și o rachetă, apoi s-a întors la piscină pentru a sta la soare împreună cu Damiana, Costanza și prietenii lor. Rămași singuri pe teren, Dante s-a așezat în spatele ei, înconjurând-o cu brațele, arătându-i cum să țină racheta. Și-a înfășurat degetele pe mâner, dar buzele i-au alunecat pe gâtul Florianei și a sărutat-o acolo unde pielea ei era fină și caldă. Ea a început să râdă și s-a scuturat în joacă, pentru a-l alunga.

–Se presupune că-mi dai o lecție.

–Îți dau. O lecție de dragoste.

–*Stupido!*

–Nu mă pot abține, ești prea delicioasă.

–Deci, o țin așa. Când pot să lovesc mingea?

–Îmi place curajul tău, a spus el, nedorind să-i dea drumul. Pentru fiecare ratare, primesc un sărut.

–Te aștepți să fiu complet lipsită de coordonare.

–Mă bazez pe asta.

–Dar dacă am un talent înnăscut?

–O să mi le revendic cu forța!

– Dante!

El a ridicat din umeri.

– Pentru că pot.

Tânărul a mers de cealaltă parte a fileului. Floriana și-a ridicat racheta, hotărâtă să-i arate că nu are de gând să se lase așa ușor. Dante i-a aruncat mingea. Fata a privit-o sărind, și-a tras înapoi racheta și a lovit-o.

– Se pare că am un talent înnăscut, a spus ea, zâmbindu-i triumfătoare.

– Norocul începătorului.

– Mai încearcă o dată.

A zvârlit încă o minge. Ea și-a tras racheta înapoi și a lovit-o. Dante a făcut o față lungă.

– Așa nu merge.

– Ești doar un foarte bun profesor.

Tânărul a mai aruncat o minge, de data asta pentru reverul ei și Floriana a ratat.

– Nu m-ai învățat lovitura asta!

– Regulile sunt reguli și trebuie să-mi dai un sărut!

Jubilând, el a sărit peste fileu și a ridicat-o în sus, apăsându-și buzele pe ale ei.

– Dacă faci asta de fiecare dată când ratez, n-o să mai învăț niciodată să joc, a protestat ea, trăgând aer în piept.

– Nici nu mi-am propus așa ceva.

– Nu?

– Nu, am vrut doar să rămân singur cu tine.

– Nu există și căi mai simple să faci asta?

– Nu mi-a dat prin minte vreuna.

– Mie da.

A lăsat-o jos, iar ea l-a luat de mână.

– Hai la o plimbare.

Coborând spre plaja pe care o cunoștea atât de bine, Floriana l-a condus într-un golfuleț ferit de vânt. S-au așezat acolo unul lângă altul, privind bărcile cu motor care despicau apa în depărtare.

–Acum chiar că te am numai pentru mine, a spus el, luând-o în braţe.

De data asta fata n-a mai protestat. L-a cuprins şi ea în braţe, lăsându-l s-o sărute.

În acea seară, pe când Floriana şi Costanza traversau câmpul cu maci, fericirea fetei se reflecta în mersul ei, făcând-o să salte la fiecare pas. Chipul îi strălucea, iar braţele i se legănau în voie pe lângă corp. Din când în când se apleca pentru a culege florile sălbatice care creşteau printre ierburi.

Costanza încă îşi mai făcea griji din pricina invitaţiei pierdute. Să fi fost, totuşi, mama ei *chiar* atât de vicleană? Ce rău ar fi făcut Floriana dacă ar fi venit la petrecere? Nu înţelegea deloc, şi totuşi se simţea îngrozitor de vinovată, de parcă, într-un fel, ea însăşi conspirase împotriva prietenei sale. Îşi regreta decizia de a renunţa la Floriana şi s-a hotărât să se revanşeze faţă de ea cu prima ocazie.

–Sunt îndrăgostită, a oftat Floriana, incapabilă să-şi ascundă sentimentele.

–Ştiu că eşti, a răspuns Costanza.

–Iar el mă iubeşte la rândul lui.

–Păi ţine foarte mult la tine. Ştiu şi asta.

–Nu, mă iubeşte. Mi-a spus-o.

Costanza s-a oprit în loc.

–Ce? Ţi-a spus că te iubeşte?

–Da. Noaptea trecută am venit să spionez de pe zid, iar el m-a găsit acolo. Ne-am plimbat şi am stat de vorbă ore în şir, apoi... S-a înroşit, aproape temându-se să rostească vorbele. M-a sărutat.

Costanza a fost uluită.

–Te-a sărutat?

–Da. A fost divin!

Floriana a început să se învârtă, cu braţele întinse.

–Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile şi mi-a răspuns. Îl iubesc pe Dante. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc şi nu-mi pasă cine o ştie.

Molipsindu-se de la exuberanţa prietenei sale, Costanza a început să râdă.

–Nu-mi vine să cred. Dar e atât de mare faţă de tine.

–Ce contează? Dragostea n-are limite!

–Ai dreptate. Nu contează. Dacă şi el te iubeşte, atunci o să te măriţi cu el. O să ai o cutie cu bijuterii mult mai mare decât a mamei.

Gândul ăsta i-a dat Costanzei o satisfacţie ciudată.

–Nu vreau o cutie cu bijuterii. Îl vreau doar pe *el*. N-am nimic în afară de iubire şi sunt cea mai fericită fată din lume.

Costanza a luat-o pe Floriana de mână şi au alergat amândouă pe câmp.

–Atunci o să-l ai! a strigat ea şi au început să râdă până când au rămas fără suflare şi au fost nevoite să se oprească.

Costanza şi-a însoţit prietena la biserică. Voiau să aprindă fiecare câte o lumânare, Floriana pentru a mulţumi, Costanza din pricina remuşcării. Niciodată nu avea să-şi mai trădeze prietena, aşa să-i ajute Dumnezeu. Padre Ascanio era în amvon, pregătindu-se pentru slujbă, urmat, din umbră, de părintele Severo, sacristanul. Când le-a văzut pe fete, s-a îndreptat către ele pentru a le saluta, măturând din mers podeaua cu poalele sutanei. Întotdeauna veghease asupra Florianei, aceasta fiindu-i datoria ca păstor al turmei. În fiecare săptămână o asculta în confesional cum îşi destăinuia speranţele şi visurile, cu inima atât de plină de credinţă şi spiritul de nezdruncinat. Acum, văzând-o cum îşi aprinde lumânarea cu ochii închişi, cu o expresie de beatitudine pe chip, preotul şi-a dat seama că ceva bun se întâmplase.

–Salutare, copilele mele, a spus el blând.

–Bună seara, Padre Ascanio, a spus Costanza.

Fata s-a înroșit vinovată și a coborât privirea, așteptându-se ca părintele să-i cunoască cele mai intime gânduri.

Floriana și-a sfârșit rugăciunea și a deschis ochii.

–Bună seara, părinte.

–Dumnezeu este încântat de fericirea ta, a spus el cu un zâmbet.

–Sunt fericită, părinte, a răspuns fata. Sunt și recunoscătoare. Domnul a răspuns rugăciunilor mele.

Părintele Ascanio s-a încruntat. Să se fi întors mama ei după atâția ani? Sau să-i fi împărtășit tânărul Dante Bonfanti dragostea? Părintele Ascanio cunoștea toate secretele din Herba – iar părintele Severo le știa pe toate ale lui.

–Dante mă iubește, părinte.

Strălucea atât de tare, încât preotul nu s-a putut abține să nu se bucure pentru ea. În sfârșit, Dumnezeu o privise cu bunăvoință pe fetița Lui. Totuși, bucuria îi era umbrită de o presimțire rea. Relația lor avea puține șanse și, cu siguranță, nu ar fi fost privită cu ochi buni de familia lui Dante.

–Trebuie să te rogi lui Dumnezeu să te îndrume, copila mea.

–Deja mă îndrumă, părinte. Datorită Lui am ajuns aici.

Preotul le-a privit pe cele două fete ieșind în lumina soarelui și a clătinat din cap.

–Părinte Severo, mă tem că asta n-are să se termine bine.

–Într-adevăr, a răspuns acesta, tamponându-și capul chel cu o batistă.

Până și el putea simți izul de alcool din propria sudoare. Spera să se poată baza pe nasul slab al părintelui Ascanio.

–Mă tulbură gândul că inima Florianei s-ar putea frânge din nou, a continuat preotul.

Părintele Severo a dat din cap.

–Totuşi, o să fiu aici să adun cioburile şi să le lipesc la loc. Tatăl ei s-a înhăitat cu Diavolul şi nu te poţi baza pe el. Ne are doar pe noi.

–Îşi are credinţa, a mai spus părintele Severo.

–Este foarte puternică. Dar să fie oare destul de rezistentă încât să mai îndure încă o suferinţă? Nu ştiu. O să mă rog pentru ea.

–Şi eu mă voi ruga, a încuviinţat părintele Severo. Cu ardoare.

În acea seară Costanza a luat cina în sufragerie, împreună cu părinţii ei. Mama ei îi tot dădea zor cu petrecerea, comentând extravaganţa întregului eveniment şi povestind despre noii prieteni pe care şi-i făcuse. Fata n-a pomenit nimic de Floriana, dar gândul la ea nu-i dădea pace. Dacă mama ei ar şti că Dante o sărutase şi îşi mărturisise dragostea, ar fi oripilată. Aproape că ar fi meritat s-o aţâţe doar ca s-o vadă cum se zvârcoleşte, dar teama i-a întrecut tentaţia, aşa că a tăcut. Nu trebuie să poarte războaiele Florianei în locul acesteia; ea era mai mult decât capabilă să se lupte singură.

Dante s-a oprit în faţa casei Florianei în maşina lui Alfa Romeo Spider şi a claxonat. Signora Bruno s-a repezit să iasă şi să admire bijuteria pe patru roţi, trecându-şi mâinile peste caroseria care strălucea de parcă ar fi fost făcută din argint curat. Copiii se înghesuiau să se uite mai bine, îndemnându-se unul pe altul s-o atingă.

Dante l-a observat pe cel mai mic dintre ei, care se ridicase pe vârfuri în spatele gloatei, şi i-a făcut semn să vină mai aproape.

–Vrei să stai înăuntru? l-a întrebat el, iar băieţelul a încuviinţat cu entuziasm.

Când Floriana a ieșit, l-a găsit pe Dante pe scaunul șoferului, cu copilul pe genunchi, arătându-i la ce folosește fiecare buton.

–Ai grijă cu Floriana, a spus Signora Bruno, făcându-i cu degetul lui Dante.

–Aveți încredere în mine, va fi prețuită ca o bijuterie, a răspuns el, ridicându-l pe băiețel de pe genunchi și lăsându-l pe pământ.

–O să aștept trează, a mai spus bătrâna în vreme de Dante pornea motorul.

Copiii s-au retras uimiți. Floriana le-a făcut cu mâna, iar tânărul a mai claxonat încă o dată. Pe când conduceau încet pe stradă, cei mici îi urmau, ca o haită de câini jucăuși.

–Unde mergem? a întrebat fata.

–Unde vrei tu.

–Hai să conducem pur și simplu.

Ea l-a luat de mână, iar el i-a sărutat degetele.

S-au plimbat, în timp ce soarele apunea peste pâlcurile de măslini și peste viile Toscanei. Lumina s-a înmuiat treptat, iar cerul a început să pălească, până când amurgul s-a lăsat de tot și în zare s-a ivit strălucirea primei stele. Au găsit un mic restaurant și au luat cina, mâncând paste acoperite de o pătură de sos de roșii. Flacăra lumânării devenea tot mai strălucitoare pe măsură ce ziua făcea loc serii, iar greierii își porneau concertul nocturn. Era târziu când s-au ridicat de la masă și s-au îndreptat înapoi spre casă.

Dante a parcat mașina pe faleză, cu fața către mare. Razele lunii formau o potecă de argint de-a lungul apei. A oprit motorul și au rămas tăcuți, privind frumusețea care li se întindea în fața ochilor. Multă vreme n-au spus nimic, iar liniștea li se părea la fel de confortabilă ca stelele și luna de pe cer.

– Întotdeauna o să fie așa, a zis el într-un târziu, trăgând-o mai aproape. Când o să fim bătrâni, o să stăm aici și-o să vorbim despre copiii noștri. O să îmbătrânim împreună.

– Și-o să le spunem cum ne-am cunoscut.

– Da, o să le povestim despre *piccolina* mea care își vâra nasul printre gratii pentru a se uita cu dor la casă și la grădinile ei.

– O să fiu o mamă bună, a spus ea gânditoare. O să le ofer copiilor mei tot ce eu n-am avut vreodată.

El a sărutat-o pe frunte.

– Eu o să-ți ofer ție tot ce n-ai avut vreodată.

Floriana l-a privit cu ochi sclipitori.

– Deja ai făcut-o.

capitolul 25

Trecuseră două luni. Floriana era în continuare nevoită să muncească pentru a se întreține și pentru a-și susține tatăl din ce în ce mai adâncit în patima beției. În unele zile își ajuta mătușa la spălătorie, în altele servea la mese în cafeneaua din Piazza Laconda. Nu era prea mândră ca să spele vase sau să dea cu mătura și făcea orice pentru a câștiga banii cu care să cumpere mâncare sau haine, iar localnicii știau că o puteau chema în ultimul moment, dacă aveau nevoie să fie făcut ceva. Dante nu aflase nimic despre situația ei precară pentru că niciodată nu întâlnise pe cineva care să nu aibă de nici unele, iar Floriana nu i-a spus; i-ar fi fost tare rușine să primească vreo pomană de la el.

Costanza își petrecea majoritatea zilelor în compania Giovannei, ori pe domeniul La Magdalena, ori în vreo altă casă frumoasă din împrejurimi. Vara se întindea într-un lung prânz festiv și, curând, numele Giovannei aproape că nu mai era menționat fără cel al Costanzei, de parcă cele două ar fi fost o pereche de păsări ornamentale, mereu împreună. Costanza nu se mai distrase niciodată atât de bine, iar propria fericire i-a permis să se bucure sincer pentru Floriana. Acum nu se mai întâlneau chiar așa des pentru că *l'orfanella* era exclusă din toate evenimentele sociale importante, dar, când o făceau, Costanza îi urmărea idila înfloritoare cu plăcere și o oarecare curiozitate.

Dante nu-și putea ascunde iubirea. Voia să-și petreacă fiecare clipă cu Floriana. Făceau plimbări cu mașina sau picnicuri pe plajă sau pur și simplu stăteau pe iarbă în grădina cu sirene a mamei lui și citeau cu voce tare,

cu Noapte Bună sforăind fericit lângă ei. Acelea erau seri magice, când greierii țârâiau, păsările se adăposteau pentru noapte, lumina devenea blândă și arămie, iar Floriana se scălda în acea frumusețe, cât se poate de conștientă de binecuvântarea primită de la Dumnezeu.

Violetta urmărea dragostea de-o vară a fiului său cu o neliniște crescândă. Era clar că cei doi erau topiți unul după altul, ceea ce era emoționant de urmărit, dar ea își făcea griji că Floriana va rămâne cu inima frântă când totul se va termina. În septembrie Dante avea să se întoarcă la viața reală din Milano, lăsând-o în urmă pe fată, singură și părăsită.

N-a vorbit despre asta cu Beppe. Din punctul lui de vedere, idila celor doi nu era altceva decât una dintre multele aventuri de care Dante se va bucura de-a lungul vieții, înainte să se așeze la casa lui, cu o nevastă potrivită. Nu-l surprindea, nici nu-l interesa.

Însă nu toată lumea avea inima de piatră a lui Beppe. Părintele Ascanio anticipa catastrofa care le dădea târcoale, așteptând momentul potrivit pentru a se năpusti și a distruge, așa că s-a hotărât să stea de vorbă cu Floriana, atunci când aceasta va veni să-și aprindă lumânarea, ca în fiecare zi.

Fata avea un respect deosebit pentru preot, pe care îl cunoștea de când se știa. Respectul îi era amestecat cu teamă și venerație, deoarece bărbatul era cel mai bătrân din Herba și cel mai apropiat de Dumnezeu. Când el i-a spus că vrea să-i vorbească, imediat s-a simțit vinovată și a încercat să-și dea seama cu ce greșise, în timp ce îl urma în micuța capelă de la marginea bisericii, unde puteau discuta liniștiți.

–Pari speriată, Floriana, i-a spus el, așezându-se pe unul dintre scaunele de lemn din fața altarului.

–Cred că am păcătuit cu ceva, dacă e nevoie să mă luați deoparte în felul ăsta.

Chipul lui bătrân s-a încrețit cu indulgență.

–Nu mai eşti un copil, Floriana. S-au dus zilele în care obişnuiai să sari de pe stânci şi să chiuleşti de la şcoală. Eşti o tânără cu frica lui Dumnezeu, pe cale să împlineşti şaisprezece ani şi sunt mândru de tine.

–Deci n-am făcut nimic rău?

–Absolut nimic.

–Atunci de ce-aţi vrut să mă vedeţi, părinte?

El a ezitat şi, în tăcere, i-a cerut îndrumare lui Dumnezeu; dragostea adolescentină era un lucru despre care nu ştia nimic. Umflându-şi nările, a inspirat adânc, apoi s-a aruncat în apa rece a raţiunii.

–Draga mea copilă, în absenţa unei mame care să te ghideze în vreme ce te îndrepţi cu paşi nesiguri spre maturitate, simt că mie, ca preot al acestei parohii, îmi revine sarcina de a-ţi da câteva sfaturi părinteşti.

Floriana a simţit cum i se strânge inima de teamă, pentru că şi-a dat seama pe loc că era vorba despre Dante. Părintele Ascanio i-a simţit spaima şi i-a luat mâna între degetele lui mari şi albe.

–Ştiu că tu şi cu Dante Bonfanti vă bucuraţi de o prietenie profundă.

–Da, părinte.

–Dar simt că nu mi-aş face datoria, aşa cum mi-o cere Dumnezeu, dacă nu ţi-aş vorbi despre imposibilitatea ei.

–Imposibilitate?

Părintele Ascanio a căutat cu frenezie puterea din interiorul lui, în vreme ce ochii Florianei se umpleau de lacrimi, care i se revărsau pe obrajii palizi.

–În septembrie el se va întoarce la Milano ca să lucreze pentru tatăl lui, iar viaţa ta va redeveni cum era. Eşti atât de tânără, draga mea, iar el are de acum douăzeci şi trei de ani, un bărbat...

Vocea i s-a stins pe măsură ce sufletul fetei se rupea chiar sub ochii lui.

–Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar vreau să te scutesc de suferinţă, făcându-te să vezi adevărul.

– Dar, părinte, Dante mă iubește.

– Sunt sigur că așa e. Dar chiar crezi că va obține binecuvântarea tatălui său pentru a te lua de nevastă?

Floriana și-a coborât privirea, înfrântă.

– Proveniți din lumi foarte diferite, copila mea. Aceasta este o experiență pe care o vei prețui, dar vei merge mai departe și îți vei întemeia o familie alături de cineva de seama ta. Dante Bonfanti nu e pentru tine.

Imaginea ei fărâmându-se de durere ca o frunză uscată de toamnă a fost prea mult pentru părintele Ascanio.

– Am să te las aici, să te reculegi, i-a spus el blând, bătând-o ușor pe mână.

– Dar îl iubesc, părinte.

– Uneori dragostea nu e suficientă, Floriana.

– Dar Iisus...

El și-a coborât vocea.

– Ai dreptate, Iisus ne învață să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, dar, din nefericire, Beppe Bonfanti încă n-a deprins lecția asta.

Fata a rămas singură în micuța capelă. Și-a îngropat fața în mâini, încercând să perceapă prezența lui Dumnezeu, dar n-a simțit altceva decât propriii obraji uzi și inima grea. Oare chiar le era imposibil să fie împreună? Putea ceva atât de trivial ca averea să-i țină departe unul de altul? Pentru o clipă s-a simțit învinsă. Beppe Bonfanti se ridica în fața ei ca un uriaș, chipul lui întunecat și puternic așezându-se ferm între ea și bărbatul pe care îl iubea. Prin fața ochilor îi trecu figura căruntă a părintelui Ascanio, scuturând din cap neajutorat. Părea că toți îl erau împotrivă. Dar apoi expresia blândă a Violettei a strălucit în beznă și i-a zâmbit cu dragoste maternă. Cu siguranță, *ea* le va da binecuvântarea. Poate chiar l-ar putea convinge și pe soțul ei să facă la fel?

Agățându-se de această firavă licărire de speranță, Floriana și-a șters lacrimile cu poalele fustei. Nu era drept să îndure amărăciunea asta de una singură. Îi va povesti

lui Dante cele spuse de preot, iar el o va liniști și îi va alunga temerile cu sărutări. Totul va fi bine; pur și simplu știa asta. Părintele Ascanio făcea ce credea el că e bine, dar nu cunoștea situația. Nu înțelegea forța iubirii pe care o simțeau unul pentru celălalt. Moralul i-a crescut din nou, în vreme ce se autoconvingea; sufletul ei supraviețuise în ciuda tuturor piedicilor, și nu avea de gând să-l lase pe Beppe Bonfanti să i-l zdrobească acum. Dacă preotul o învățase ceva era că, în ochii lui Dumnezeu, toți oamenii sunt egali – și ea era la fel de prețuită ca oricine altcineva.

Soarele ajunsese la asfințit când a sosit la porțile domeniului La Magdalena. Noapte Bună s-a repezit pe alee s-o întâmpine, în vreme ce gratiile mari de fier se deschideau, făcându-i loc să intre. Tremurând, s-a aplecat să mângâie câinele, îngropându-și pentru câteva clipe fața în blana lui și adunându-se în vreme ce temerile reveniseră, copleșind-o iar. A parcurs cărarea mărginită de chiparoși pe care, în copilărie, se plimbase cu Dante pentru prima dată. Dar era prea preocupată ca să mai savureze miresmele grădinii ce stăruiau seducător în aerul serii.

Dante, care o așteptase, a ieșit în fugă din casă, s-o întâlnească. În clipa în care i-a văzut chipul trist, a luat-o în brațe.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Înfrântă de îngrijorarea lui, Floriana s-a prăbușit într-un hohot de plâns. Era prea tulburată ca să mai vorbească.

–Vino, hai să mergem undeva unde putem vorbi între patru ochi.

A condus-o printre copaci și s-au așezat jos, sub un pin înalt cu rămurișul în formă de umbrelă.

–E vorba de tatăl tău?

Floriana a scuturat din cap.

–Aș vrea eu să fie!

–Atunci ce e?

–Părintele Ascanio m-a avertizat că nu avem nici un viitor împreună.

Dante era oripilat.

–Te-a avertizat că *ce?*

–Că venim din lumi atât de diferite, iar eu sunt atât de tânără, că totul o să se termine în septembrie...

–Ce știe el?

Dante era furios, ceea ce a făcut-o pe Floriana să se simtă mult mai bine.

–A zis că tatăl tău n-o să ne dea niciodată binecuvântarea lui.

Tânărul a luat-o de umeri și s-a uitat adânc în ochii ei.

–Ascultă-mă, Floriana. Nimeni n-o să ne despartă. Înțelegi? Te iubesc. Niciodată n-o să mai iubesc pe altcineva. Lasă-l pe tata în seama mea. Nu-l asculta pe părintele Ascanio. El n-a fost vreodată îndrăgostit, așa că ce știe el?

Floriana a zâmbit, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

–Gata, așa e mai bine. Dacă n-ar fi fost popă, m-aș fi dus și m-aș fi luat de el în piața mare pentru că și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala.

–A făcut doar ce-a crezut el că e bine.

–Lumea s-a schimbat. Nu-mi vine să cred că are impresia că doi oameni nu pot fi împreună din pricina claselor sociale. E o fosilă. Ai încredere în mine, Floriana. Noi doi avem un viitor frumos împreună. Și ce dacă ești tânără? O să crești. Mai e puțin până la ziua ta.

–Pe paisprezece august.

–Cum sărbătorim?

–Nu-mi pasă.

–Mie îmi pasă. S-a ridicat în picioare și a tras-o de mână. Hai. Plecăm de-aici. Nu vreau să te mai văd tristă.

–Sunt mai bine acum.

–Bravo. Să nu suferi vreodată singură, Floriana. Întotdeauna să vii la mine, pentru că eu o să fiu aici pentru tine. Pricepi?

Ea a încuviințat din cap.

–Acum, unde e Noapte Bună? O să fie tare supărat dacă îl lăsăm în urmă.

Floriana l-a crezut pe Dante când acesta i-a spus că vor fi mereu împreună. Dacă o iubea, atunci nimic nu le putea sta în cale, pentru că el era stăpân pe destinul lui. Ea și-a împins temerile în subconștient, unde acestea au rămas în umbră, ignorate pentru moment.

Clipele verii s-au scurs încet, cu fiecare oră, iar Floriana și Dante petreceau cât mai mult timp posibil împreună. Când fata o întâlnea pe Costanza în casa lui Dante, cele două stăteau de povești, iar Floriana îi împărtășea detaliile relației sale, lucru care o încânta pe prietena ei, un motiv – și nu cel din urmă – fiind acela că știa cât de mult s-ar enerva mama ei dacă ar afla.

Costanza avea și ea câțiva admiratori. Îi făceau curte înaltul și brunetul Eduardo din Roma; frumosul cu ochi albaștri Alessandro din Milano și chipeșul Eugenio din Veneția. Dar nici unul nu era suficient de bun pentru contesă. Aceasta pusese ochii pe marele premiu. Din cauza asta, Costanza nu s-a putut abține și i-a mărturisit adevărul mamei sale, chiar dacă știa că, făcând una ca asta, pune în pericol idila Florianei.

Se aflau pe bancheta din spate a mașinii, întorcându-se acasă de la un prânz festiv în timpul căruia Eugenio o luase pe Costanza într-un colț și vorbise cu ea mai toată după-amiaza. Fata îl plăcea. Era tăcut și intelectual, cu un zâmbet dulce. Familia lui era cunoscută și înstărită, locuind într-un superb palazzo din centrul Veneției. Dar toate astea nu părea să fie îndeajuns pentru contesă.

–Mamă, sunt foarte tânără, a spus Costanza. Am la dispoziție ani de zile ca să-l cunosc pe bărbatul cu care

o să mă căsătoresc. Nu pot să mă distrez și eu puțin ca Floriana?

Contesa a tresărit la auzul numelui.

–Cum se distrează *ea?*

–E îndrăgostită de Dante.

–Zău, asta e absurd.

Femeia a râs cu dispreț.

–De fapt, te înșeli. Și el e îndrăgostit de ea.

–Vorbești serios?

–Vorbesc foarte serios. S-au întâlnit toată vara.

–Dar e o copilă.

–El o va aștepta și o va lua de soție când va mai crește.

Contesa și-a ros unghia de la degetul mare.

–Credeam că un tânăr ca Dante va ținti ceva un pic mai sofisticat decât o localnică rătăcită.

–E frumușică și amuzantă. Nu sunt deloc surprinsă că o iubește; toată lumea o iubește, în afară de tine.

Femeia a fost uimită de agresivitatea din vocea fiicei sale. Niciodată nu îndrăznise să-i vorbească pe tonul ăsta. Dar contesa era un om viclean. Știa că, certându-se cu fiica ei, n-ar face decât s-o îndepărteze.

–Draga mea, știu că e frumușică și amuzantă, iar tu te înșeli când spui că n-o plac. Doar te protejez pe tine, așa cum ar face orice mamă în locul meu. Uite ce bine te-ai distrat cu Giovanna în vara asta. Crezi că te-ai fi bucurat de toate petrecerile alea dacă ai fi fost în continuare legată de Floriana? Eu nu cred. Tu și cu Giovanna împărtășiți o legătură profundă pentru că aveți foarte multe în comun. Cu Floriana nu mai ai nimic în comun, cu excepția amintirilor, pe care trebuie să le prețuiești pentru că sunt foarte speciale. Dar trebuie și să fii suficient de înțeleaptă încât să privești înainte, spre viitorul tău. Îl plac foarte mult pe Eugenio. E un tânăr încântător, șarmant și e un partener drăguț pentru tine. Dacă vrei să fii prietena lui, ai binecuvântarea mea. Nu vreau decât să fii fericită.

A luat-o pe Costanza de mână. Şi nu vreau decât să ai tot ceea ce meriţi, nimic mai puţin.

Aşa cum era de aşteptat, fata s-a lăsat convinsă.

–Ştiu, mamă, şi îţi sunt recunoscătoare.

–Am îmbătrânit; nu mai e cazul să am grijă de mine. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi îmi spun: ce mai pot face azi pentru Costanza?

–Nu eşti deloc egoistă.

–Despre asta e vorba când eşti mamă: să pui copiii pe primul plan. Aşadar, dragostea asta dintre Floriana şi Dante chiar e serioasă?

–Păi, sunt nedespărţiţi. Îşi petrec împreună fiecare minut liber.

–Ce părere au Beppe şi Violetta?

–Giovanna zice că mama ei o iubeşte pe Floriana foarte mult, chiar ca pe o fiică, dar că tatăl ei abia dacă o bagă în seamă.

–Beppe nu i-ar permite niciodată fiului său să se însoare cu o fată ca Floriana.

–Poate că o să fugă în lume.

–Nu fi ridicolă, Dante nu o să renunţe la moştenirea lui.

–Giovanna zice că fratele ei e îndrăgostit lulea.

–O fi el îndrăgostit lulea, dar dacă taică-său se împotriveşte căsătoriei, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci planurile lor vor muri în faşă.

–Biata Floriana, a oftat Costanza.

–E o poveste de dragoste frumoasă, dar are un final nefericit, aşa cum au cele mai multe poveşti de dragoste. O să-i treacă. Este o fată puternică. Bănuiesc că, până la urmă, o să se mărite cu vreun bărbat din Herba şi o să-l uite pe Dante. Serios, era un vis fără speranţă de la bun început.

–Nu poate merge să locuiască la Milano?

–Şi să facă ce? Să stea cu cine? Bineînţeles că nu poate. Îmi închipui că Dante îşi va veni în fire, odată

ce se va întoarce în lumea lui. Ţi-o poţi imagina pe Floriana la Milano? E de neconceput. Nu, asta e o adorabilă idilă de-o vară, dar se va sfârşi. Mă doare s-o spun, sincer. Şi-a dus o mână la inimă, adoptând o mină tristă. Nu suport gândul că micuţa Floriana va mai suferi după toate prin câte a trecut deja, dar e inevitabil. I-ai fi o prietenă bună dacă ai reuşi s-o avertizezi.

–Nu pot să fac una ca asta.

–Atunci las-o în voia sorţii.

„Sau a mea", s-a gândit contesa cu răutate.

Când Dante i-a spus mamei sale că ziua Florianei se apropia cu paşi repezi, Violetta s-a hotărât să-i organizeze o petrecere-surpriză împreună cu familia. În mod convenabil, Beppe era plecat la Milano, lăsându-i mână liberă s-o răsfeţe pe micuţă. Masa a fost aranjată pe terasă, cu câte un balon legat de spătarul fiecărui scaun. Au făcut un tort în forma lui Noapte Bună, iar pentru şampanie au fost pregătite cupe înalte. Violetta era sigură că Floriana nu mai avusese parte vreodată de o petrecere de ziua ei şi voia ca totul să fie special – compensând, poate, pentru dezamăgirea ce sigur avea s-o lovească odată cu venirea lunii septembrie. I-a cumpărat o brăţară de aur, la care zornăiau câteva mici pandantive, şi a împachetat-o cu mare grijă în hârtie şi a legat-o cu o panglică roz. Bucătarul a gătit o cină în stil bufet suedez, care a fost aşezată pe masă ca pentru un banchet.

Dante a ţinut-o pe Floriana la distanţă, ducând-o pe plajă până când a sosit vremea să se întoarcă la vilă. Fata ştia că el are o surpriză şi era sigură că tânărul o va duce la cină într-un restaurant elegant. Special îşi îmbrăcase cea mai bună rochie. Dar, când s-au întors către La Magdalena, ea şi-a dat seama că el plănuise altceva, fără să aibă însă cea mai mică idee despre ce era vorba.

Au traversat casa ţinându-se de mână. Când au intrat în salon, Floriana a văzut masa şi baloanele prin uşile

franțuzești și, uluită, și-a acoperit gura cu mâna. Afară, o aștepta familia: Giovanna și Costanza, Damiana împreună cu cele mai bune prietene ale ei, Rosaria și Allegra, și Violetta, ținând în mână cadoul, un zâmbet luminându-i chipul delicat.

Acum temerile Florianei fuseseră alungate de-a binelea. Violetta nu i-ar fi putut da binecuvântarea mai limpede nici dacă ar fi strigat-o în gura mare. Cu lacrimi în ochi și cu obrajii îmbujorați de plăcere, Floriana s-a apropiat de masă. A observat fiecare detaliu: floricelele presărate pe fața de masă, cadourile așezate stivă pe farfuria ei, frumos ambalate în hârtie colorată, cu panglici legate cu fundă, mâncarea din belșug. Toate pentru ea.

Violetta a îmbrățișat-o cu afecțiune și i-a oferit darul.

–Copilă scumpă, a spus ea, meriți asta mai mult ca oricare alt om pe care îl cunosc. Îți doresc fericire, sănătate și mulți ani plini de bucurii.

I-a atins ușor obrazul cu palma și a privit-o drept în ochi, așa cum își privește o mamă fiica.

Floriana s-a așezat și a deschis cadoul. A scos brățara și s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă. Violetta i-a prins-o la încheietură.

–Am ales fiecare pandantiv în parte. Uite, aici e Noapte Bună și un F de la numele tău, o pasăre, un greiere, o floare, o casă care se deschide pentru a dezvălui două inimi, o biserică și o cruce.

Floriana a râs printre lacrimi și a scuturat din cap, iar toți ceilalți au început la rândul lor să râdă, dându-și seama că emoțiile o împiedicau să vorbească.

A despachetat și celelalte daruri: o rochie de la Damiana, un colier de la Giovanna, o carte de poezie de la Rosaria și o sticluță cu parfum Yves Saint-Laurent de la Allegra. Contesa o dusese pe Costanza la cumpărături și îi luase sărbătoritei o frumoasă geantă de voiaj din piele, cu poșetă asortată, înlăturându-i astfel fiicei sale orice urmă de îndoială cu privire la părerea ei despre Floriana.

Beată de fericire, fata a sorbit din şampanie şi a mâncat delicioasele preparate. Dante a stat lângă ea, strângându-i din când în când mâna pe sub masă, pentru a-i aminti că o iubeşte. Când lumina a scăzut, iar flăcările lumânărilor au devenit mai puternice, bucătarul a ieşit din casă cu tortul. Cei de la masă au izbucnit în urale la vederea siluetei lui Noapte Bună, recreată din bezea şi glazură, iar Floriana a bătut din palme încântată. A suflat în cele şaisprezece lumânări şi, cu reţinere, a vârât cuţitul în lăbuţa câinelui, închizând ochii pentru a-şi pune o dorinţă.

Violetta ştia care era dorinţa, iar plăcerea i-a fost pe loc umbrită de spaimă. Ar fi vrut ca noaptea asta să ţină o veşnicie, astfel încât nimeni să nu aibă de suferit.

Dar timpul s-a scurs fără să ţină seama de sentimentele femeii şi, la sfârşitul serii, Dante a condus-o pe Floriana acasă.

S-au oprit într-un loc retras, cu faţa către mare, iar tânărul a scos o cutiuţă din buzunarul de la piept.

–Şi acesta este cadoul meu pentru tine, a spus el, dându-i-o.

–Ce e? l-a întrebat ea, răsucind-o pe toate părţile.

–Deschide şi vezi.

Floriana a făcut cum i s-a spus şi a desfăcut cu grijă ambalajul. Înăuntru se afla o cutiuţă roşie. Cu degete tremurânde, ea a ridicat capacul pentru a scoate la iveală un inel de logodnă, cu sclipiri de diamant. Fără o vorbă, el a ridicat bijuteria de pe pernuţa de catifea şi i-a luat mâna fetei într-a lui.

–Eşti prea tânără ca să te măriţi, Floriana, dar cu inelul acesta îţi promit că te voi iubi o veşnicie.

I l-a strecurat solemn pe inelarul mâinii drepte.

Cu răsuflarea tăiată, Floriana a privit pietrele care străluceau ca nişte stele în lumina lunii.

–E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

–Păi, e al doilea cel mai frumos lucru pe care l-am văzut eu vreodată.

L-a luat în braţe şi l-a sărutat.

–Mulţumesc, Dante. Am avut o zi minunată. Cea mai grozavă zi din viaţa mea. N-o s-o uit niciodată.

–Ăsta e doar începutul, *piccolina*. O să-mi facă mare plăcere să te răsfăţ.

Când Floriana s-a întors acasă, nu avea pe nimeni cu care să împărtăşească evenimentele din acea zi. Tatăl ei sforăia zgomotos în camera de alături, iar în apartamentul în care locuia Signora Bruno era întuneric. Aşa că s-a aşezat la fereastră şi s-a uitat către stele. S-a întrebat dacă aceeaşi lună o lumina şi pe mama ei şi dacă aceasta se uita vreodată la cer, gândindu-se la ea.

–Mamă, a spus ea încet, aş vrea să-ţi povestesc despre Dante...

capitolul 26

Pe măsură ce septembrie se apropia tot mai mult, asemenea unui râu care se revarsă inevitabil într-o cascadă abruptă, Dante a început să simtă fiorul rece al iminentei prăbuşiri. Vara fusese o binecuvântată întindere de zile lungi şi leneşe în lumina soarelui, plimbări romantice cu maşina prin zona rurală a Toscanei, perindări idilice pe plajă, dorinţe aruncate pe câmpul cu maci ca nişte seminţe fermecate din care aveau să înflorească finaluri fericire. Dar acum florile se retrăseseră în pământ, iar ultima zi a lui august se scursese. Beppe l-a chemat pe Dante la Milano.

Tânărul nu ştia cum să-şi ia rămas-bun de la Floriana. O iubea din tot sufletul, dar nu se gândise la aspectele practice ale unei relaţii la mare distanţă. Îşi dorea s-o poată lua cu el, însă i-ar fi fost imposibil, aşa cum îi era şi să obţină consimţământul tatălui său pentru a se căsători cu ea. Până când ea avea să împlinească douăzeci şi unui de ani, erau obligaţi de lege să i se supună lui, dar chiar şi atunci, el nu se putea imagina sfidându-şi părintele. În visele lui cu ochii deschişi, o lua în braţe şi fugea cu ea, luând-o de soţie undeva departe, într-o ţară străină, unde nimeni nu-i mai putea opri. Dar astea erau doar fantezii. Realitatea rămânea neschimbată: Dante trebuia să plece la Milano şi să lucreze alături de tatăl său, iar el îşi iubea mult prea mult căminul şi familia pentru a-şi lua lumea-n cap.

În ziua dinaintea plecării, a găsit-o pe Floriana singură acasă. Tatăl ei era plecat sau prăvălit pe lângă vreun zid, pe undeva. Signora Bruno i-a deschis şi l-a condus către micul apartament al fetei. La început Floriana a fost

groaznic de rușinată pentru că el îi văzuse sărăcia, dar umilința i s-a risipit curând, când și-a dat seama că tânărul venise pentru a-și lua rămas-bun.

Temându-se că tatăl ei ar putea apărea pe neașteptate, și-a dus iubitul în camera ei, unde puteau sta de vorbă în liniște. Încăperea era mică, simplă, cu un crucifix pe zidul alb de lângă pat și cu dale reci pe podea. O comodă cu sertare stătea de cealaltă parte a patului de fier, iar geamul era larg deschis, dar nici unul dintre ei nu era atent la sunetele orașului care intrau purtate de briză.

Au rămas tăcuți câteva clipe, uitându-se fix unul la altul, brusc înfricoșați de amploarea obstacolelor care se ridicau între ei. Languroasele zile de vară păreau acum atât de îndepărtate, dispărute împreună cu râsul lor lipsit de griji și cu visele curajoase, iar cei doi căutau fiecare în privirea celuilalt o confirmare că dragostea lor putea fi ocrotită, așa cum înconjori cu mâinile o flacără plăpândă atunci când vântul suflă tot mai aproape.

Dante a luat-o în brațe și s-a agățat de ea.

–O să-ți scriu și o să vin aici cât am să pot de des, a spus el, închizând ochii și savurând aroma de vanilie a pielii ei, cu un dor puternic pentru ceea ce avea să piardă în curând.

–O să te aștept, Dante, a spus ea. Orice s-ar întâmpla, o să te aștept.

Acele cuvinte, „orice s-ar întâmpla", i s-au implântat în suflet cu întreaga putere a sensului lor, iar el s-a lăsat în voia durerii. Nu mai gândea logic. Și-o imagina singură în Herba, fără nimeni care s-o protejeze de intențiile dezgustătoare ale bărbaților răuvoitori. Imaginea ei, vulnerabilă în fața atacatorilor, l-a umplut de o gelozie furibundă și de o insuportabilă senzație de neajutorare.

Amețit de dorul de casă, s-a lăsat purtat de pasiune. A sărutat-o profund, iar ea l-a ținut mai strâns ca niciodată. O dorință sălbatică, de necontrolat, l-a năpădit, iar instinctele au preluat controlul acolo unde rațiunea

ar fi trebuit să primeze. A dus-o pe pat și s-a întins lângă ea. Floriana era dornică să i se ofere, să-i îndeplinească orice dorință. Fără o mamă care s-o îndrume, abia dacă realiza ce se întâmplă, fiind conștientă doar de căldura delicioasă care îi umplea coapsele în vreme ce el își trecea mâna peste zonele ei intime și întunecate. Dante a pătruns-o, gemând și mișcându-se în ritmul propriei lui plăceri crescânde. Broboane de sudoare i s-au adunat pe frunte pe când se adâncea și mai mult, posedând-o. Floriana și-a mușcat buza și a rezistat disconfortului de la început, sigură că *aceasta* uniune îi va lega pentru eternitate.

Când totul s-a terminat, au rămas înlănțuiți. Dante tremura de remușcare, dându-și brusc seama ce făcuse. În ignoranța ei, Floriana i-a zâmbit cu obrajii rumeni de fericire pentru că acum chiar își aparțineau unul altuia, în toate sensurile, mai puțin cu numele.

—Asta trebuie să rămână un secret, a spus el cu seriozitate. N-am vrut s-o fac.

—Mă bucur că ai făcut-o, Dante. M-am oferit de bunăvoie.

—Dar ai doar șaisprezece ani. Aș putea ajunge la închisoare!

—N-o să suflu o vorbă. O să fie secretul nostru, promit.

Încurajat de vorbele ei, Dante a sărutat-o pe frunte.

—Acum chiar ești a mea.

—Întotdeauna am fost. Din clipa în care m-ai primit în grădinile tale, am fost a ta.

—Te-a durut?

—Puțin.

—Îmi pare rău.

A sărutat-o din nou, trăgând-o mai aproape.

—Să nu-ți pară. Nu așa *ar trebui* să fie?

Dante nu știa, pentru că niciodată nu mai deflorase o femeie. Pe măsură ce realitatea arunca o lumină necruțătoare asupra nesăbuinței sale, el rămânea cu sufocanta senzație de a-și fi luat un angajament foarte serios. Și-a

strâns mai tare brațele în jurul ei și i-a sărutat tâmpla, șoptind: „Te iubesc", iar și iar.

Apoi a plecat.

Floriana aștepta ploaia, dar aceasta n-a venit. Își dorea ca norii să acopere cerul, iar șuvoaiele să spele urmele verii, astfel încât aceasta să nu mai poată stărui în aer, chinuind-o. Dar anotimpul nu se lăsa dus, cu zilele lui călduroase și serile aurii, iar ea simțea lipsa lui Dante ca pe un pumnal ascuțit, înfipt în piept.

Când a vizitat La Magdalena, familia plecase la Milano. Casa era tăcută, doar angajații mai rămăseseră, făcând curățenie, închizând obloanele și învelind mobilele. Noapte Bună a întâmpinat-o cu aceeași afecțiune ca întotdeauna, dar Violetta, Giovanna, Damiana și Dante plecaseră cu toții. S-a învârtit prin grădini ca un câine de pripas, asaltată de ecourile fantomatice ale verii ce erau măturate cu jale de vântul toamnei.

Școala a reînceput, dar Floriana s-a angajat cu normă întreagă la un restaurant. Contesa a tocmit un profesor particular pentru Costanza, după ce relațiile dezvoltate de conte peste vară și-au arătat roadele, răsplătindu-l cu numeroase oferte de muncă. Au început să discute foarte serios despre posibilitatea de a se întoarce la Roma. Cele două fete se mai vedeau foarte rar. Cândva împărțiseră totul, dar acum prăpastia dintre ele se lărgea, iar scurtele lor întâlniri, în fața bisericii, după slujbă, sau în oraș, când Costanza venea la cumpărături, erau pline de stânjeneală. Tânăra Aldorisio își făcuse mulți prieteni de-a lungul verii; singurul prieten al Florianei plecase, lăsând-o singură și izolată.

Dante îi scria zilnic, iar Floriana răspundea, exprimându-și iubirea nesfârșită în cuvinte scrise mărunt și îngrijit. Îi prețuia scrisorile și le păstra într-un sertar al măsuței de toaletă, legate cu panglica roz pe care Violetta o folosise pentru a-i împacheta brățara. Inelul ei cu diamante era

cea mai puternică legătură pe care o avea cu el și ținea la el ca la ochii din cap, mângâindu-se cu gândul că valoarea lui reflecta, cu siguranță, seriozitatea intențiilor lui de a se însura cu ea într-o bună zi.

Când a început să se simtă rău, a crezut că era din cauza mâncării proaste. Dar până și mirosul alimentelor o făcea să vomite. După câteva zile de greață constantă, a început să-și facă probleme, crezând că ar putea fi bolnavă, și a mers la Signora Bruno. Bătrâna i-a pus câteva întrebări iscoditoare despre frecvența vărsăturilor și durata stării de rău, iar Floriana a răspuns sincer, temându-se că poate fi pe moarte.

Dar Signora Bruno a luat-o în apartamentul ei și a pus-o să se așeze în sufragerie, închizând ușa în urma ei. Părea inexpresivă ca o piatră de mormânt când a întrebat-o dacă Dante făcuse dragoste cu ea. La început fata a fost evazivă, amintindu-și cuvântul dat. Dar când bătrâna i-a spus că ar putea fi însărcinată, Floriana a recunoscut adevărul.

–Așa se întâmplă? a întrebat ea cu inocență.

Signora Bruno a scuturat din cap, revoltată.

–Nimeni nu ți-a spus vreodată?

–Cine să-mi spună?

–Mătușa ta?

–Zita? Nu, n-am discutat niciodată despre asta.

–Blestemată fie femeia aia că nu e în stare de nimic! Dar Costanza?

–Nici ea nu știe.

–Nu se poate! Tu îți dai seama cât de grav e? O să ai un copil. Cum o să ascundem sarcina?

–De ce-aș vrea s-o ascund?

–Pentru că *tu însăți* ești un copil, draga mea și asta e împotriva legii. Dante ar putea ajunge la răcoare. Este un bărbat în toată firea, ar fi trebuit să știe mai bine. Ce l-a apucat?

Signora Bruno își frământa mâinile.

–Ce-o să facă Beppe Bonfanti când o să afle? Dumnezeu să te-ajute!

Bucuria inițială a Florianei pentru că nu era bolnavă în faza terminală s-a risipit, pe măsură ce realiza seriozitatea situației.

–Ce mă fac?

–Poți să mergi imediat și să vorbești cu părintele Ascanio. El e singurul care te poate ajuta.

–N-o să-i fac probleme lui Dante?

–Părintele Ascanio e preot, e obligat să păstreze taina spovedaniei. Eu n-am vreun secret pe care el să nu-l știe. De fapt, bănuiesc că știe toate secretele din Herba. N-o să spună nimic și nici eu, ferească Dumnezeu. Și-a făcut cruce. Dar nu te pot ajuta. Nu sunt pregătită. El este singurul care va ști ce să facă.

–Trebuie să-i spun lui Dante.

Signora Bruno s-a repezit asupra ei ca un iac furios.

–Să nu faci una ca asta! Știam eu de la bun început că nu-i lucru curat cu familia aia. Trebuia să te fi avertizat, în loc să te las să-ți pierzi capul. Nu-i sufla o vorbă lui Dante, ai priceput? Nu înainte să vorbești cu părintele Ascanio. Trebuie să asculți de sfaturile lui și numai de-ale lui.

Florianei ar fi trebuit să-i fie teamă, dar și-a trecut mâinile peste burtă și n-a simțit decât uimire și fericire. Urma să aibă copilul lui Dante. Tatăl lui nu va mai putea să le refuze consimțământul, acum că ea îi purta în pântece nepotul – un băiat, poate, și un moștenitor al uriașei lui averi. A zâmbit, cu gândul la soartă și la cât fusese de abilă, oferindu-i singurul lucru care avea s-o lege irevocabil de Dante, pentru totdeauna.

Toate astea erau *menite* să se întâmple. Dumnezeu îi ascultase rugăciunile și îi dăduse ceva ce doar el putea trimite: o nouă viață care le aparținea doar ei și lui Dante.

Ignorând sfatul primit de la Signora Bruno, ea s-a grăbit să-i scrie iubitului ei. Câteva zile mai târziu, valetul

vilei La Magdalena și-a făcut apariția la ușa ei cu un mesaj: tânărul telefonase pentru a spune că va veni s-o vadă. Copleșită de fericire la gândul că va fi iar cu el, s-a apucat să-și curețe apartamentul, fredonând un cântecel vesel pe când lucra. S-a uitat la camera modestă, la mobila simplă, imaginându-și viitorul care o va duce departe de tatăl ei și de locul ăsta demn de milă. Se și vedea stând în grădina cu sirene, cu Dante alături, citind poezii, în vreme ce fiul lor își lansa vaporașele de jucărie în fântână. Noapte Bună îi stătea la picioare, sforăind sub razele soarelui. Poate că până atunci va aștepta un al doilea copil. Vor avea mulți. Într-o casă ca La Magdalena putea avea oricâți copii dorea.

Totuși, o aștepta o dezamăgire. Acel Dante care și-a făcut apariția la ușa ei nu era tânărul radiind de fericire pe care îl aștepta. În loc s-o ia în brațe cu entuziasm, el părea întunecat și îngrozit. Inima fetei s-a prăbușit ca o piatră aruncată în apă.

–Ești bine? l-a întrebat ea, cuprinzându-i talia cu brațele.

–Trebuie să vorbim, Floriana. Am venit de cum am aflat. Ești sigură că ești gravidă?

–Cred că sunt, dar nu știu foarte sigur.

–Cui i-ai spus?

–Doamnei Bruno. A *trebuit* să spun cuiva.

–Înțeleg. S-a întors cu fața spre ea. Niciodată nu-l văzuse atât de înfrânt. Iar ea crede că ești gravidă?

–Da. L-a privit încruntată. Credeam că o să fii fericit.

–Fericit? Draga mea Floriana, n-ai idee ce înseamnă asta.

–Ne putem căsători.

–Ăsta nu-i momentul pentru fantezii. Tatăl meu n-ar permite niciodată una ca asta.

–Dar îi port în pântece nepotul!

–Nu-i pasă lui de nepot. Abia dacă dă două parale pe propriii copii. E la fel de sentimental ca statuile

alea caraghioase din grădină. Nu-i pasă decât de bani și de reputație.

–Deci n-o să-i spui?

Bărbia fetei a început să tremure. A inspirat adânc, umflându-și pieptul și ambiționându-se să depășească dezamăgirea.

–Nu știu ce-o să fac.

El i-a luat mâinile în ale lui, subjugat de imaginea femeii pe care o iubea și de gândul la sămânța pe care o plantase în trupul ei.

–Dar n-o să te abandonez. O să găsim noi ceva. A luat-o în brațe și a strâns-o la piept. E responsabilitatea mea. Eu te-am băgat în treaba asta și eu o să te scot. Cumva, o să fim împreună, îți promit.

–Sunt fericită, Dante. Nu mi-e deloc frică. Acum îmi dau seama că tot ce mi-am dorit vreodată e un copil. Cineva pe care să-l iubesc și să-l îngrijesc. O părticică din tine care va fi mereu cu mine, orice s-ar întâmpla.

El și-a pus mâna pe abdomenul ei plat.

–Greu de închipuit că acolo e un copil.

–Știu. Signora Bruno zice că n-o să se vadă cel puțin șase luni.

–Măcar asta ne mai dă un răgaz. Nu spune o vorbă nimănui, ai înțeles?

Ea a încuviințat din cap.

–O să-ți găsesc un alt loc în care să locuiești, departe de aici.

–Dar vreau să fiu cu *tine*.

–Asta pur și simplu nu se poate, Floriana. Îți dai seama ce scandal ar fi? Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

–Dar copilul nostru se va naște în afara căsătoriei!

–Nu există altă cale.

Floriana s-a albit la față.

–Nu putem avea un copil în afara căsătoriei. Este un păcat.

–Deja am făcut cel mai mare păcat, Floriana.

Cuvintele lui au plesnit-o peste față și au usturat-o, dar și-a ridicat bărbia, luptând pentru pruncul ei nenăscut.

– Ne putem căsători în secret.

Dante s-a smuls de lângă ea și s-a dus către fereastră, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

– Pentru tine totul e foarte simplu, tu nu ai nimic de pierdut.

Floriana s-a așezat pe pat, cu brațele încrucișate.

– Tot ce contează e că vă iubesc pe tine și pe copilul nostru.

– Dar viața e mai complicată de-atât.

– Doar dacă o lași să fie.

– Sunt moștenitorul tatălui meu.

– Nu poți să pleci pur și simplu?

– Și din ce-o să trăim?

– Am trăit din nimic toată viața și am fost fericită.

– Eu am o responsabilitate față de părinții mei. Mi-e sortit să preiau compania tatălui meu. Nu pot să arunc totul la gunoi și să plec în lume. Tatăl meu m-ar renega. I-aș frânge sufletul mamei și n-aș mai avea nimic. Nu-ți dai seama? Aș pierde totul.

– Ai pierde doar ce nu contează.

Dante s-a simțit ca un om care se înecă. Nu se îndoia de iubirea lui pentru Floriana, ci de capacitatea de a-și înfrunta părintele. Toată viața făcuse ce trebuia și îi câștigase dragostea lui Beppe, care era sută la sută condiționată. Își respecta foarte mult tatăl, dar, dacă ar fi cercetat în adâncul sufletului, acolo unde zac ascunse toate adevărurile, ar fi descoperit urmele fricii rămase în adâncuri încă din copilărie, alături de aceeași veche nevoie de a-i face pe plac. Și-a blestemat slăbiciunea, dar n-avea ce face. Nici nu-i trecea prin cap să-i mărturisească tatălui său despre Floriana. Mama lui poate că ar fi fost mai înțelegătoare, dar nici măcar ea, cu firea ei sentimentală, n-ar putea aproba o căsnicie cu fata, chiar dacă aceasta ar avea vârsta potrivită.

Dante i-a dat Florianei bani cu care să-l poată suna de la telefonul public, promiţându-i că va pleca şi va găsi cea mai bună soluţie pentru a rezolva problema. Totuşi, n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Dacă ar fi putut să dea totul înapoi şi să se întoarcă la vechea lui viaţă... dar posibilitatea asta nu mai exista. Dragostea lui îl legase de Floriana, iar acum, că ştia despre copilul lui care creştea în pântecele ei, îi era imposibil s-o părăsească. Se simţea responsabil pentru amândoi. Povara datoriei nu mai atârnase niciodată atât de greu pe umerii lui.

S-a înjurat singur pentru că nu avea curajul de a fugi şi a o lua de la capăt într-un alt loc. Dar, oricum ar fi privit lucrurile, căsătoria rămânea imposibilă. Ar fi putut s-o instaleze într-un apartament, undeva pe lângă Milano, astfel încât să poată naşte în secret, dar apoi? Viitorul era sumbru pentru amândoi. A oprit maşina pe marginea drumului, chiar la ieşirea din Herba, apoi şi-a sprijinit capul de volan, închizând ochii disperat, dorindu-şi să uite de sine. Unde i-o fi fost capul? Niciodată n-ar fi trebuit să se îndrăgostească de Floriana. Relaţia lor era condamnată încă de la început. În minte i se învârteau imagini care deveneau tot mai mari şi mai distorsionate: scandalul, furia tatălui său, dezamăgirea mamei sale, speranţele Florianei zdrobite încă o dată. Toate erau prea greu de îndurat.

Apoi o licărire de speranţă s-a arătat prin întuneric. Dante s-a ridicat şi s-a gândit la ea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât speranţa sporea, până când tânărul s-a convins că era pe drumul cel bun. A întors maşina şi a condus înapoi spre Herba.

Părintele Ascanio a fost surprins să-l vadă pe Dante. Ai lui plecaseră de mult la Milano şi, de obicei, nu se întorceau decât în vara următoare. Când a remarcat amărăciunea de pe chipul tânărului, a fost sigur că avusese

loc un deces în familie și că Dante venise să-l informeze personal.

–Ce s-a întâmplat, fiule?

–Trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră, a răspuns tânărul.

–Sigur. Te rog.

Preotul a luat-o înainte spre capela unde, nu cu multă vreme în urmă, îi spusese Florianei că dragostea ei nu avea nici un viitor. S-au așezat. Dante a inspirat adânc. A remarcat un iz de alcool venind din spatele lui și s-a întors pentru a se asigura că erau singuri.

–Cu ce te pot ajuta? l-a întrebat părintele Ascanio pe un ton blând și liniștitor.

–Am mari necazuri, părinte. Am păcătuit.

Tânărul și-a luat capul în mâini.

–Nu-ți fie frică. Dumnezeu îi iartă pe cei care se căiesc.

–O, eu mă căiesc! Îmi regret greșeala din tot sufletul.

–N-ai prefera să folosim confesionalul?

Dante s-a ridicat și i-a aruncat preotului o privire disperată.

–Nu. Am nevoie de un ajutor mai practic.

–Înțeleg.

–Părinte Ascanio, mă cunoașteți de când eram copil.

–Așa e.

–Și întotdeauna m-ați călăuzit cum ați putut mai bine, dând dovadă de mare înțelepciune și tact. Nu-i așa?

–Întotdeauna m-am străduit.

–Ei bine, acum am nevoie de înțelepciunea dumneavoastră, dar mă tem să nu mă judecați.

–Fiule, eu nu sunt aici să te judec. Sarcina asta nu-mi revine mie, ci lui Dumnezeu, în marea Lui înțelepciune. Spune-mi ce necazuri ai, iar eu o să fac tot ce-mi stă în putere să te sfătuiesc.

Dante a înghițit în sec. Nu mai putea să se uite în ochii preotului, așa că și-a coborât privirea către lespedea de la picioarele lui.

–Floriana e însărcinată.

Părintelui Ascanio i s-a tăiat răsuflarea. Și-a dus repede mâna la piept, simțind acolo o durere ascuțită care l-a făcut să tresară. Și-a înăbușit un geamăt. Primul lui gând a fost la Floriana, atât de inocentă, de încrezătoare și de curajoasă, iar inima i s-a umplut de compasiune. Apoi s-a gândit la Dante, la nesăbuința acestuia, și a încercat din răsputeri să nu-l condamne cu cele mai aspre critici.

Dante a simțit oroarea preotului și fără să se uite la fața acestuia. Și-a îngropat capul în mâini, copleșit de rușine.

Părintele Ascanio s-a ridicat și a mers către altar. Și-a pus mâinile pe fața de masă din pânză albă și a închis ochii în rugăciune. Care era lucrul cel mai bun pentru Floriana? A încercat să rămână detașat, ca un chirurg pregătit să taie carnea unui pacient, dar inima i se umfla și i se contracta, în vreme ce cântărea fiecare variantă.

În cele din urmă, s-a întors la locul lui. Dante și-a ridicat privirea.

–Ce să fac? a șoptit el, simțindu-se mai rău, acum că își împărtășise problema.

–Nu e decât un singur lucru pe care îl *poți* face, a răspuns preotul, oftând.

–Orice. Aș face orice pentru Floriana.

–Există o mănăstire, nu departe de aici, unde poate locui pe timpul sarcinii. O cunosc pe maica stareță de mulți ani și nu e un lucru neobișnuit ca ea să primească fete în situația Florianei.

A urmat o pauză apăsătoare, iar Dante a știut ce urma să fie întrebat pentru că întrebarea plutea în aer, dându-le târcoale ca un balon roșu, strălucitor.

–Intenționezi să te căsătorești cu ea?

–Nu știu.

A ridicat din umeri neajutorat și a lăsat capul în piept. Am visat să mă căsătoresc cu ea. Mă gândisem să aștept până o să ajungă la vârsta potrivită și pe urmă... Vocea i s-a stins. Iubirea m-a făcut să nu mai văd realitatea situației

mele. Tata n-ar accepta-o niciodată ca noră. Ar trebui să renunț la *tot*.

S-a înecat cu propriile cuvinte, dându-și seama că sacrificiul era calea lui Dumnezeu.

– Părinte, sunt slab!

Preotul și-a adunat toate puterile. Ar fi vrut să-l scuture pe tânăr și să-l ocărască pentru că îi distrusese viața fetei.

– Dar o vei susține financiar? a întrebat el cu un calm forțat.

– Bineînțeles. O să am grijă de ea și de copilul nostru. Va trăi ca o prințesă.

Vorbele îi sunaseră goale, iar acum își dorea să nu le fi rostit.

– O să aștept până când o să fiu suficient de înstărit pe cont propriu și pe urmă o să mă însor cu ea.

– Atunci trebuie să-i spui Florianei ce ai hotărât, iar ea trebuie să fie gata de plecare de îndată ce voi aranja totul cu maica stareță.

– Așa o să fac.

– Nu trebuie să sufle o vorbă nimănui.

– Știe doar Signora Bruno.

– Teresa e o femeie bună și discretă. Puteți conta pe ea să păstreze secretul.

– Sunt umil, părinte, și vă sunt profund îndatorat.

– Nu există datorii de plătit, Dante, doar compensații. Du-te, ai grijă de Floriana și iubește-o din tot sufletul. Ești responsabil pentru situația și pentru viitorul ei. Greșeala este omenească, dar te poți înălța făcându-ți datoria în fața lui Dumnezeu – căiește-te, roagă-te să fii iertat și îndreaptă lucrurile.

– Așa o să fac, părinte.

– Acum du-te.

Dante a ieșit din micuța capelă și a pășit pe dalele de piatră, mergând către ușă. Nu l-a observat pe sacristanul care îngenunchease în rugăciune în capela de alături.

Alcoolul îi ieşea prin toţi porii şi se evapora în aer, amestecându-se cu mirosul de ceară topită.

Când paşii lui Dante s-au îndepărtat, bărbatul şi-a ridicat capul, cu ochii mijiţi. Aşadar, Floriana era gravidă. Asta era o surpriză. Dintre toate tainele pe care le auzise de-a lungul numeroşilor ani petrecuţi în biserică, aceasta era, de departe, cea mai şocantă. Dar el era omul discreţiei. Se mândrea cu felul în care păstra secretele. Îşi arunca undiţa în spatele confesionalului, în crăpăturile dintre pereţi şi uşi, pescuind mici informaţii, apoi vedea cât de adânc le poate îngropa. Până acum nu lăsase niciodată vreun peşte să-i scape. Problema era că peştele ăsta se dovedea a fi cel mai mare şi cel mai alunecos pe care îl prinsese vreodată.

capitolul 27

Floriana a bătut la ușa apartamentului doamnei Bruno. Mirosul de ceapă prăjită se strecura afară, pe sub nasul ei, întorcându-i stomacul pe dos. Se întreba cât o să mai dureze starea asta de rău. Punându-și o mână pe burtă, i-a spus în tăcere copilului că va îndura orice chin la care o va supune natura, astfel încât el să se nască puternic și sănătos.

Ușa s-a deschis, dezvăluind chipul îngrijorat al bătrânei.

–A, Floriana. Ce vești ai? a întrebat ea, trăgând-o pe fată de fustă pentru a o băga în casă. Ai vorbit cu părintele Ascanio? Ce-a zis?

–Am vorbit cu el, a mințit Floriana.

Ei bine, o făcuse, *indirect*.

–Și?

–Mă duc la o mănăstire.

–E cel mai bun lucru pentru tine. Doamne ajută!

–Se numește Santa Maria degli Angeli. Părintele Ascanio mi-a aranjat totul.

–Ți-am zis eu că el o să știe ce e de făcut.

–Sunt fericită. O să-i mulțumesc în fiecare zi lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit un copil.

Signora Bruno și-a supt obrajii.

–Când pleci?

–Imediat ce el va organiza totul.

–Cine o să te ducă?

–Dante.

–Dante știe?

–Bineînțeles. E și copilul lui. După nașterea bebelușului, ne va cumpăra o casă în care să locuim și, într-o

zi, când nu va mai depinde de tatăl lui, ne vom căsători. Dumnezeu o să ne ierte pentru că am avut un copil în afara căsătoriei – și, oricum, e darul Lui, așa că nu poate fi supărat. A zâmbit entuziasmată. Sunt atât de fericită, Signora Bruno!

Bătrâna s-a încruntat. Cum putea să fie fericită în situația ei, când viitorul era atât de nesigur? N-a crezut nici o secundă că Dante se va însura vreodată cu ea; genul ăsta de final fericit nu li se întâmpla fetelor ca Floriana. Și-a mușcat obrazul gânditoare.

–Păi, cam la atât putem spera.

–Voi deveni mamă. Floriana a oftat visătoare și s-a lăsat pe un fotoliu. E băiat, știu eu. Un băiețel frumos. O să-i vorbesc tot timpul.

–Mă îndoiesc că are urechi să te audă.

–Mă aude cu sufletul.

Zâmbetul fetei era împăcat, de parcă nu și-ar mai fi dorit nimic altceva. Signora Bruno nu s-a putut abține să nu-i admire optimismul și să se teamă de clipa în care viața o va dezamăgi, ucigându-i-l pentru totdeauna.

–Ți-e foame?

–Nu, trăiesc cu aer și înfloresc.

–Pari slabă.

–Mi-e rău de la stomac, dar în suflet mi-e bine.

–O să-i faci rău copilului dacă nu bagi ceva în gură. Hai, am făcut o supă.

Floriana a urmat-o, fără tragere de inimă, în bucătărie. Mirosul de ceapă era prea puternic.

–Nu cred că pot mânca ceva. Poate un biscuit. Aveți un biscuit?

–Și niște brânză.

–Doar un biscuit.

–O să-l ung cu unt.

Fata i-a zâmbit cu drag.

–Vă purtați ca o mamă.

Signora Bruno s-a încruntat ca să-şi ascundă emoţia.

–Ai nevoie de o mamă.

–Atunci sunt norocoasă că vă am.

–Presupun că n-ai să-i spui lui Elio.

–Bineînţeles că nu. Într-o zi o să se trezească şi o să descopere că am dispărut.

–Chiar nu simţi nimic pentru el?

–Nimic. Floriana s-a întors şi a luat o foiţă de ceapă. Nu mi-e tată.

–Poate faptul că va deveni bunic îl va pune pe calea cea dreaptă.

–Nu, nu-l va pune. Nimic n-o va face. E complet pierdut. Nu-i de mirare că mama l-a părăsit. Uneori cred că trebuie să mă fi urât tare mult ca să mă lase la mila lui.

Signora Bruno era oripilată.

–Chiar crezi asta?

Floriana a dat din umeri.

–Nu contează. Ei au de pierdut pentru că niciodată n-o să ştie ce copilaş scump o să aduc pe lume. N-am nevoie de nimic, Signora Bruno, de nimic şi de nimeni pentru că întotdeauna o să-l am pe fiul meu. N-o să mai fiu singură vreodată.

Bătrânei i s-a părut că bravada fetei era sfâşietoare.

Dante a rămas la Milano, încrezător că cel mic se va naşte în secret. Nu mai simţea acea teamă care îi strângea stomacul, pentru că povara îi fusese luată de pe umeri şi toate aranjamentele fuseseră făcute. Tatăl lui nu avea să afle. Floriana va fi în siguranţă şi îngrijită. Îşi vor putea continua relaţia într-un alt oraş, unde nimeni nu-i va cunoaşte. Cât despre viitor, încă nu trebuia să se gândească la el. Pentru moment totul erau în regulă. Dar, în clipele liniştite, seara, înainte să adoarmă şi dimineaţa, când se trezea, se cutremura gândindu-se cât de aproape fusese de ruină.

Sarcina Florianei era o problemă delicată, iar părintele Ascanio nu voia să discute cu maica stareță la telefon. A stabilit să meargă și să-i vorbească personal.

În vreme ce conducea prin zona rurală a Toscanei, cugeta la nefericita situație. Floriana va naște între zidurile sigure ale mănăstirii Santa Maria degli Angeli, apoi Dante o va lua și o va duce în vreun oraș îndepărtat, pentru a începe o viață nouă, undeva unde nimeni nu o va cunoaște. Dintre toți enoriașii săi, Floriana era cea mai puțin pregătită din punct de vedere psihologic pentru a face față unei asemenea schimbări. Se temea pentru ea, singură cu un copil mic și fără nici un sprijin cotidian. Poate că Dante îi va tocmi un ajutor, dar tot nu va avea pe nimeni care să-i fi aproape, emoțional vorbind.

Se lupta cu mânia când se gândea la prostia lui Dante. O clipă de plăcere și poate că distrusese viața unei tinere. Desigur, Floriana nu vedea așa lucrurile. Îl iubea și avea încredere că el o va îngriji, ba chiar o va lua de nevastă într-o bună zi. Dar părintele Ascanio era bătrân, înțelept și recunoscuse imediat slăbiciunea din purtarea băiatului pentru că o văzuse de atâtea ori până atunci, la mulți alții. Felul în care nu fusese în stare să-l privească în ochi, felul în care se cocoșase înfrânt... iar preotul îl *cunoștea* pe Dante. Îl văzuse crescând sub puterea autorității tatălui său. Pentru a înfrânge o asemenea influență, ar fi avut nevoie de o voință înflăcărată și de o cutezanță de oțel, iar Dante, cu tot farmecul și caracterul lui plăcut, nu le avea pe nici una.

A ajuns la porțile impunătoare ale mănăstirii și a ezitat înainte de a coborî din mașină pentru a suna clopoțelul. Odată ce Floriana va păși pe aici, s-ar putea ca el să n-o mai vadă niciodată. A simțit cum i se strânge inima și a fost uimit de valul de emoție care îl cuprinsese dintr-odată. Abia acum, când era pe cale s-o piardă, își dădea seama cât de mult ținea la ea.

Floriana îl suna deseori pe Dante de la telefonul public aflat în cârciuma lui Luigi. Nu puteau vorbi mult, dar vocea lui îi era îndeajuns ca s-o liniștească. În timpul liber se ducea pe domeniul La Magdalena și îl lua pe Noapte Bună. Împreună se plimbau pe câmpuri și fata îi povestea despre viitorul pe care urma să-l aibă alături de Dante. Stăteau pe plajă în vreme ce apa lovea blând stâncile, iar ea îi cânta pruncului nenăscut și câinelui care ajunsese s-o iubească mai mult ca pe oricine altcineva.

Părintele Severo a mai luat o înghițitură din sticla pe care o avea ascunsă sub o scândură din podeaua dormitorului său. De multe ori își spusese că această înghițitură avea să fie și ultima. Știa că, dacă l-ar fi prins, părintele Ascanio, un om cu principii înalte, l-ar fi dat afară. Dar era incapabil să se oprească, iar nasul slab al preotului îi permitea să bea în continuare nestingherit.

În acea seară părintele Ascanio era plecat. Dispăruse cu mașina lui în acea după-amiază și nu se întorsese încă. Părintele Severo se întreba dacă ieșirea avea cumva de-a face cu Floriana. Simțea peștele alunecos al secretului său, savurând plăcerea pe care i-o dădea faptul că știa ceva ce n-ar fi trebuit să afle și își păstrase tăria de a nu spune nimănui. Discreția îi dădea o stare de euforie.

A mai luat o înghițitură. Era o seară frumoasă. Lumina era blândă, aerul de toamnă era cald. Glasurile copiilor care se jucau răsunau între vechile ziduri de piatră și îl făceau să se gândească la propria copilărie izolată și la băieții care nu voiau să se joace cu el pentru că îl simțeau că e diferit. S-a decis să iasă la o plimbare și să ia o gură de aer. În vreme ce înainta încet pe străduța îngustă ce ducea către Piazza, se gândea la părintele Ascanio. Cât de mult îl admira! Dar niciodată n-ar fi putut să se ridice la înălțimea lui, fiind omul imperfect care era. Își cunoștea defectele și era mulțumit să trăiască în umbra unui mare om al lui Dumnezeu, punându-și viața în slujba altora.

sperând să se mântuiască prin munca lui. Își reprima atracția sexuală față de alți bărbați și se ruga zilnic să fie vindecat. Dar durerea persista și doar alcoolul îl mai ajuta s-o înăbușe.

A zărit în capătul străzii un bărbat ghemuit pe un prag, cu fruntea în mâini. L-a recunoscut imediat.

–Elio, a spus el apropiindu-se. Ești bine?

Bărbatul a privit în sus către părintele Severo, iar suferința de pe chipul lui l-a smuls pe sacristan din lumea lui interioară.

–Părinte, ajută-mă.

Sacristanul s-a așezat lângă el. Duhoarea iute a băuturii se scurgea prin toți porii lui Elio.

–Cu ce-ți pot fi de folos?

–Mi-am pierdut soția și fiul, iar acum îmi pierd și fata.

–Cum adică? Fiica ta?

–Nu-i mai pasă de mine. Am dezamăgit-o. Ar trebui să lucrez ca s-o întrețin, dar iată-mă, sclavul băuturii. Am ajuns la fund, părinte și nu știu cum să mă ridic. Vreau să am grijă de ea, dar nu mai vorbește cu mine. Știu că într-o zi o să mă părăsească, așa cum a făcut maică-sa, și o să mor singur, ca un vagabond ordinar.

–Elio, ai făcut primul pas spre recuperare. Recunoscând că ai o problemă, deja te îndrepți către rezolvarea ei.

–N-o să mai beau niciodată.

–Pentru asta e nevoie de o voință puternică, a spus el, gândindu-se la propria slăbiciune și jurându-și, încă o dată, s-o depășească.

–Deci, ce să fac?

–Ai nevoie de ceva pentru care să trăiești, un scop care să te țină departe de sticlă, să te inspire să te întorci la muncă și să duci o viață curată.

Părintele a simțit în gât peștele alunecos, entuziasmându-se brusc pe măsură ce acesta urca la suprafață.

–N-o am decât pe Floriana, iar ea mă disprețuiește.

–Mai întâi, trebuie să-i demonstrezi că poţi. N-are rost să-i spui iar şi iar că o să te laşi de băutură pentru că ai eşuat de-atâtea ori până acum. Trebuie să-i arăţi că intenţionezi serios să te schimbi.

–Nu mă mai iubeşte. Odată ce dragostea a murit, nimic nu mai poate fi reînviat.

–Prostii. Părintele Ascanio spune că dragostea e mereu acolo, în inima fiecăruia dintre noi, chiar şi a celor care nu ştiu. Trebuie doar să renunţăm la toate sentimentele negative.

–Nu-i merit iubirea. Uitaţi-vă la mine!

–Bineînţeles că o meriţi. Greşeala e omenească. Iisus ne-a învăţat să iertăm. Floriana e o bună creştină. În sufletul ei te iubeşte, chiar dacă nu-şi dă seama. Eşti tatăl ei şi singura familie pe care o mai are.

–Şi ce-am făcut pentru ea?

–Nu te întreba ce *ai făcut*, ci întreabă-te ce poţi *face*.

Peştele alunecos îi stătea acum pe limbă şi se zbătea cu atâta furie încât preotul a fost nevoit să-şi adune toate puterile pentru a-l ţine înăuntru. Plăcerea era copleşitoare, iar sacristanului au început să-i apară broboane de sudoare pe nas şi pe frunte. Niciodată nu mai fusese nevoit să se lupte cu unul atât de mare.

Elio şi-a ridicat bărbia.

–Nu sunt prost, să ştiţi. Mi-am dat seama că are un prieten. Crede că n-am aflat, dar am şi eu ochi şi urechi ca toată lumea. Bineînţeles că n-o să-mi spună. În ultima vreme nu-mi mai spune nimic. Pe timpuri, când era mică, îmi împărtăşea gândurile ei, dar eu n-o ascultam. N-o băgam în seamă. S-a prăbuşit iar într-un noian de autocompătimire. Ce soi de tată sunt? Într-o zi o să se mărite şi cine ştie dacă o să mă vrea la nunta ei. Ar trebui s-o conduc spre altar, dar ce bărbat o să-mi ceară mie mâna fetei, când eu n-am nici un drept să i-o dau? Am dezamăgit-o.

Umerii au început să i se scuture.

–Hai să mergem acasă.

Sacristanul s-a ridicat în picioare. Peștele alunecos înaintase până spre vârful limbii, ispitindu-l.

Elio s-a uitat la el cu un aer dezolat.

–Nu mai am nimic, a spus el, și cu această ultimă declarație disperată, peștele s-a strecurat afară.

–O să fii bunic, Elio, l-a anunțat sacristanul.

Spre surprinderea lui, a descoperit că plăcerea de a divulga secretul o depășea cu mult pe aceea de a-l păstra. Bărbatul l-a privit uluit.

–Da, Floriana e gravidă, a repetat el cu voioșie.

–Gravidă? Floriana?

–E copilul lui Dante Bonfanti.

Elio a început să se dezmeticească pe măsură ce digera veștile.

–Sunteți sigur?

–Crede-mă, știu. Vezi, ai ceva pentru care să trăiești.

–Dar e atât de tânără...

–E tânără, dar am impresia că băiatul o s-o ia de nevastă.

–O s-o ia de-aici.

–Cu siguranță nu.

–Bineînțeles că da.

Elio s-a străduit să se ridice în picioare. Sacristanul l-a prins de braț ca să-l echilibreze.

–Acum, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, ai înțeles?

Bărbatul abia dacă l-a auzit.

–N-ar fi trebuit să-ți spun, dar când ai ridicat ochii spre mine cu atâta amărăciune, am simțit că ai nevoie de ceva pentru care să trăiești. Acum ai. O să fii bunic. Floriana o să aibă nevoie de tine. Acum e șansa ta să-ți răscumperi greșelile.

Părintele Severo avea brusc satisfacția de a fi făcut un lucru bun.

—Dante Bonfanti? a mormăit Elio, scărpinându-se în cap. Singurul fiu al lui Beppe Bonfanti?

—Da, chiar el. Ţine minte, ţi-am zis să nu sufli o vorbă!

—Nici o vorbă, a repetat mecanic bărbatul.

—Bun. Hai să te ducem acasă. Vreau să-mi dai toate sticlele tale şi o să le vărsăm în toaletă. De acum înainte o să fii un alt om. Gata cu băutura şi cu plânsul de milă. Dumnezeu ţi-a mai dat o şansă. Ai în tine puterea de a-ţi schimba viaţa şi de a fi un tată aşa cum ţi-ai dorit mereu.

Elio s-a împleticit pe strada pavată, lăsându-se greu pe umărul sacristanului. Chiar a zis că Floriana e gravidă cu Dante Bonfanti? Să fie posibil? A gemut şi aproape că s-a împiedicat. Părintele Severo l-a prins înainte să cadă. Beat cum era, multe îi erau neclare. Totuşi, un singur lucru strălucea prin ceaţă, la fel de limpede ca un cristal de stâncă: Beppe Bonfanti nu şi-ar lăsa niciodată băiatul să se însoare cu fata lui.

A doua zi, Dante a vorbit cu Floriana la telefonul public din cârciuma lui Luigi.

—Totul s-a aranjat, a explicat el. O să vin cu maşina vineri, pe nouăsprezece noiembrie, şi o să te duc sâmbătă. Cred că cel mai bine ar fi să ne întâlnim lângă zid. Putem petrece ziua împreună şi pe urmă să te las la mănăstire.

—O să mă poţi vizita acolo?

—Sigur că o să te vizitez. Nu e o închisoare, să ştii.

A făcut o mică pauză. Ea îi putea auzi respiraţia în receptor.

—Nu ţi-e frică, nu-i aşa, *piccolina*?

—Nu. Sunt entuziasmată. Pentru moment nu se vede nimic. Dacă nu mi-ar fi greaţă tot timpul, m-aş întreba dacă într-adevăr sunt gravidă.

În ciuda entuziasmului fetei, Dante îşi dorea din tot sufletul să fie o alarmă falsă.

—După ce-o să mergi la doctor, o să ştim sigur.

–O, eu știu sigur. Îl simt în mine, deși este doar cât o sămânță.

–Și crezi că e băiat?

–Cu siguranță. O să-ți dăruiesc un fiu, Dante.

Când el n-a răspuns, Floriana s-a îngrijorat.

–*Tie* ți-e frică?

Tânărul n-a vrut să-și recunoască teama.

–Mă simt vinovat pentru că eu te-am băgat în încurcătura asta de la bun început.

–Nu te simți vinovat, iubirea mea. Nici un copil nu vine pe lume dintr-un accident. Dumnezeu n-ar fi atât de neglijent. Fiecare bebeluș e prețios, indiferent cum a fost conceput. Fiul nostru e mai prețios decât majoritatea, pentru că a fost zămislit din dragoste.

Dante nu s-a putut abține să nu zâmbească în fața idealismului ei. Se întreba dacă o să fie tot așa lipsită de griji și după nașterea copilului, când acesta va plânge toată noaptea.

–Te iubesc, Floriana.

–Și eu te iubesc, Dante.

–Îți mai amintești cum am stat pe bancă în ziua aceea, când te-am luat de mână și te-am întrebat cum te cheamă?

–Bineînțeles. Niciodată n-am să uit.

–Atunci am simțit că o să faci parte din viața mea. Nu știu cum, dar pur și simplu am știut că, într-un fel, o să fim uniți.

–Și eu am simțit.

–Erai pierdută, iar eu voiam să am grijă de tine.

–Acum nu mai sunt pierdută.

–Cât trăiesc eu, *piccolina* mea, niciodată n-o să fii pierdută.

Elio își pândea fiica așa cum un leu stă cu ochii pe gazela care nu bănuiește nimic. A văzut-o când a intrat pe ușă fredonând și a văzut-o când a plecat în pas săltat.

Apoi s-a așezat și a scris o scrisoare; acea scrisoare avea să-i schimbe norocul pentru totdeauna.

Sacristanul îi vărsase toate sticlele în toaletă. Nu mai rămăsese nici un strop de alcool în apartament, dar lui Elio nu-i păsa, lui îi stătea gândul la un scop mai înalt, iar pentru asta avea nevoie să fie treaz și concentrat. Era pentru prima oară în ultimii ani când se trezise cu un scop. Furnicături i-au străbătut corpul în timp ce se gândea la situația fiicei sale și la ce putea obține de pe urma ei.

Beppe Bonfanti era unul dintre cei mai bogați oameni din țară. În nici un caz nu avea să-și lase fiul și moștenitorul să se însoare cu o localnică dintr-un obscur orășel al Toscanei. Ea poate că se amăgise crezând altceva, iar Dante poate că s-a convins că pot fugi împreună și pot trăi fericiți până la adânci bătrânețe, dar realitatea era evidentă pentru oricine trăise la fel de mult ca Elio. Nu avea să se întâmple așa ceva. Așadar, dacă fata lui nu urma să devină soția unui milionar, el trebuia să profite cum putea de situație.

A chicotit în timp ce își scria epistola către Beppe. În viața lui nu pusese ochii pe bani mai ușor de făcut ca acum. Fusese un părinte groaznic, dar acum avea șansa să se revanșeze față de fiica lui. Nu putea cere ca Dante să facă din ea o femeie cinstită, dar putea cere bani pentru întreținerea ei și a bastardului – cu ceva în plus, ca să fie.

Floriana s-a hotărât să nu-i spună decât doamnei Bruno despre plecarea ei. Avea să dispară pur și simplu. Bătrâna îl putea informa pe tatăl ei că fata se mutase pentru a începe o viață nouă, iar el îi putea spune mătușii Zita. Totuși, îi era profund îndatorată părintelui Ascanio și se cuvenea să meargă și să-i mulțumească pentru bunătatea lui.

Cu o zi înainte să plece, țopăia pe străzile pavate, cu inima ușoară. Viitorul n-o mai speria. De fapt, abia aștepta să se mute într-un alt oraș și s-o ia de la început. Acolo nimeni n-o va mai compătimi pentru mama ei care

plecase și pentru tatăl ei care se îmbăta în fiecare seară și trișa la cărți. Nimeni nu va mai ști nimic despre ea. Se va reinventa ca mamă cu un copil mic și un soț tânăr, chipeș, care lucrează la Milano – nimeni nu va trebui să știe că nu sunt căsătoriți. Nimeni nu va trebui să știe nimic. Își va crea o cu totul altă identitate.

În acea după-amiază rece de noiembrie, părintele Ascanio ținea slujba. Floriana s-a strecurat în spatele bisericii, așteptându-l să termine. Enoriașii obișnuiți începuseră să iasă în piață și a mai durat încă o jumătate de oră până când și ultimii întârziați s-au risipit. Când a văzut-o, părintele Ascanio i-a zâmbit cu căldură. Ea stătea într-o parte, cu haina strânsă pe umeri, cu mâinile încrucișate la piept pentru a se apăra de frigul toamnei. Părul îi flutura pe lângă fața palidă și slabă, dar mai frumoasă decât o văzuse vreodată. Nu mai arăta ca o copilă.

–Floriana, a spus preotul, luând-o de mâini.

–Am venit să vă mulțumesc.

Și-a coborât ochii și a descoperit, spre surprinderea ei, că erau plini de lacrimi. Părintele Ascanio și biserica lui îi fuseseră cămin. Acum pleca și nu știa când îi va mai revedea.

–Nu plânge, copila mea. Dumnezeu va fi întotdeauna cu tine, oriunde te-ai afla în lume.

–Ați fost atât de generos, de înțelegător și de înțelept. Abia acum îmi dau seama cât de mult m-am bazat pe dumneavoastră.

Vocea i s-a frânt și n-a mai putut continua.

–Vino, hai să intrăm. Se face frig.

–Pot să mă spovedesc, părinte?

–Dacă te-ar face să te simți mai bine...

–M-ar face. Pentru ultima oară.

S-a așezat în confesionalul întunecat, deschizându-și inima într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată. A vorbit despre mama ei și despre senzația disperată de abandon pe care o avusese după plecarea acesteia. A vorbit despre

fratele ei, despre durerea suferită după dispariția lui bruscă și despre gelozia pe care o simțise pentru că el fusese preferat. A vorbit despre tatăl ei și despre rușinea profundă pe care i-o stârnea.

Părintele Ascanio a ascultat-o plin de compasiune în vreme ce ea spărgea cochilia protectoare pe care și-o clădise, dezvăluind carnea moale și fragedă a tristeții. Când a terminat, amândoi au rămas tăcuți, cuvintele așezându-se în jurul lor ca fulgii de zăpadă. Floriana era mai liniștită pentru că își deschisese inima și se eliberase de toată durerea; simțea mai puțină amărăciune față de tatăl său, mai puține resentimente față de mama ei și, în lumina noii ei vieți alături de Dante, inima i s-a încălzit.

–Acum vă puteți da seama de ce copilul e atât de important pentru mine, părinte. Cred că Dumnezeu mi l-a dat pentru a compensa tot ce-am pierdut. Și-o să-l iubesc din tot sufletul.

Părintele Ascanio s-a rugat în tăcere ca îngerii s-o poarte spre un viitor luminos și fericit.

capitolul 28

Beppe și Dante au sosit la birou la ora nouă, ca în fiecare dimineață. Șoferul lui Beppe i-a luat de la casa familiei aflată pe Via dei Giardini și a parcurs drumul de douăzeci de minute până la fabrica ce își avea sediul într-un parc industrial de maximă siguranță, aflat la periferia orașului Milano. Beppe era mândru de fiul său. Acesta învăța repede, cu entuziasm, și nu pierduse vremea, suflecându-și mânecile și apucându-se să deprindă fiecare aspect al afacerii, de la podeaua fabricii până la sala de consiliu. Făcea furori îmbrăcat în costumul lui bleumarin, cu cămașa albă impecabilă și era o figură autoritară din cap până în picioare. Într-o zi avea să-i ia locul tatălui său, iar Beppe era mai mult decât convins că tânărul era omul potrivit pentru treaba asta.

Cerul se întunecase și părea că va ploua, dar înăuntru luminile străluceau, iar clădirea zumzăia de activitate. Angajații erau foarte conștienți de așteptările ridicate ale patronului și se asigurau că ajung la birourile lor înaintea lui. Prea mulți lucrători fuseseră concediați fără explicație pentru că nu-și luaseră munca în serios. Beppe se plimba prin biroul compartimentat unde capetele erau plecate deasupra mașinilor de scris, telefoanele sunau, țigările fumegau, iar angajații lucrau cu frenezie. A zâmbit în sinea lui, savurându-le teama, cea care genera nivele de productivitate atât de mari.

Dante a intrat în biroul său, lăsându-și tatăl cu secretara lui cea creață și trecută de prima tinerețe, Signora Mancini. Aceasta l-a întâmpinat cu o cafea neagră și un zâmbet roșu aprins, urmându-l în birou cu teancul de corespondență. Acolo, Beppe Bonfanti se afișa în toată

splendoarea lui, într-o încăpere concepută să arate la fel de somptuoasă ca propriul salon de pictură de acasă. În cameră se aflau un dulap din lemn de nuc pentru băuturi, cu sticle de cristal, o măsuță de cafea frumos ornamentată, încărcată cu volume strălucitoare, un set de canapele și fotolii acoperite cu cea mai fină mătase, iar pe ziduri, tablouri ale artiștilor din toată lumea. Biroul antic era mare, pentru a reflecta importanța proprietarului, iar în spatele lui ferestre uriașe dădeau spre un helești ornamental, plin de lebede și gâște.

—Ședința de la ora nouă este deja pregătită în sala de consiliu, a spus Signora Mancini, așezându-i scrisorile pe birou. Signor Pascale tocmai a sunat să spună că mai întârzie puțin.

—Pascale întârzie întotdeauna, a mormăit Beppe, scoțându-și haina și pălăria.

Secretara i le-a atârnat în cuierul de lângă ușă, așa cum făcea în fiecare dimineață, apoi i-a așteptat instrucțiunile ca un labrador bine dresat. Bărbatul și-a aruncat privirea pe teancul de scrisori și s-a încruntat. Deasupra se afla un plic alb pe care era scris de mână, cu cerneală neagră, „Privat și confidențial".

—O să începem ședința fără el, a continuat Beppe, luând plicul și deschizându-l. Probabil că a dormit prea mult. Ar trebui să investească într-un ceas deșteptător mai bun.

Signora Mancini s-a uitat cum șeful ei scoate din plic o coală de hârtie mică și albă. Ochii lui s-au îngustat în vreme ce parcurgea pagina. După câteva clipe a inspirat adânc, umflându-și nările. Femeia a simțit cum îi îngheață sângele în vene, pe măsură ce aerul din încăpere se răcea.

—Adu-mi-l pe Zazzetta, a spus el cu o voce joasă, fără să-și ia ochii de la scrisoare.

Signora Mancini a plecat cu inima bubuindu-i în piept. Când Beppe Bonfanti era furios, nu-și pierdea cumpătul

ca alții, ci devenea rece și calm, de parcă ar fi ținut cu o armă.

Un minut mai târziu Zazzetta stătea în fața lui. Secretara a închis ușa, apoi s-a întors la biroul ei. Se întreba ce ar fi putut conține acea scrisoare pentru a-i stârni așa o reacție puternică șefului ei. Totuși, nu era treaba ei să-și piardă vremea cu asta, nici să se întrebe cum se va descurca Zazzetta. Era mai bine să nu știe.

Beppe i-a dat scrisoarea. Zazzetta a citit-o. N-a arătat nici un fel de emoție, dar găurile măslinii care îi țineau loc de obraji au căpătat o nuanță palidă, ușor trandafirie.

–Deci, bătrânul bețiv s-a trezit îndeajuns încât să încerce să ne șantajeze, a spus Beppe, aprinzându-și un trabuc. A chicotit cinic. Probabil crede că are în mână lozul câștigător.

–Suntem siguri că Dante e tatăl?

–Ar putea fi oricare bărbat din Herba. Problema e că nu putem risca, nu-i așa?

–Nu vrem un scandal, a fost de acord Zazzetta.

–Sunt uimit că fiul meu s-a dovedit a fi atât de prost.

–E tânăr și îndrăgostit.

–Gândește cu scula. Dacă n-ar fi băiatul meu, i-aș tăia-o.

–Dacă n-ar fi băiatul tău, nu ți-ar păsa.

–Dar este băiatul meu, așa că, ce ne facem, prietene?

Beppe a ridicat din umeri și a expirat un nor de fum.

–Ne ocupăm de asta, *Capo*.

–Da, ne ocupăm în felul cel mai simplu. Îl plătim pe bătrânul nemernic să tacă și scăpăm de problemă.

L-a privit pe Zazzetta cu ochii reci ai unui bărbat care, până atunci, mai ordonase de multe ori îndepărtarea eficientă a inamicilor.

–O facem să dispară.

–Chiar trebuie să luăm măsuri atât de drastice? Este o fată...

–Fă-o să pară un accident.

–Dar, *Capo*...

–E singura cale, altfel taică-său o să ne sugă sângele tot restul vieții. Nu va fi ultima oară când va veni să ceară bani. Nu vreau ca treaba asta să atârne deasupra capetelor noastre, nici al prostului de Dante. Problema trebuie să dispară, punct. Există doar un fel de a ne asigura că n-o să se întoarcă să ne mai bântuie iar și iar. S-a întors să se uite pe fereastră. Mă întreb dacă lui Moș Sugativă o să i se mai pară ca a meritat când o să-și dea seama că pasărea lui cu ouă de aur a dispărut pentru totdeauna.

–N-o să încerce s-o găsească?

–Un bărbat care e în stare să-și vândă fiica în felul ăsta n-are inimă. Știi la fel de bine ca mine că Elio e un bețivan, un idiot lipsit de speranță. O să ia banii și o să fugă – să sperăm că n-o să mai auzim de el vreodată.

–E ca și făcut, *Capo*.

–Bun. S-a întors către Zazzetta. Și nici o vorbă fiului meu. Poate reușim să plătim pe careva să-i spună că a fata a fugit cu un vânzător de roșii.

Când a ieșit din biserică, Floriana a dat cu ochii de Costanza, care traversa piața încărcată cu plase de cumpărături. Fetele s-au privit una pe alta cu îngrijorare. Relația dintre ele devenise ciudată cu mult timp în urmă. În loc să se grăbească să plece mai departe, Floriana a făcut un semn cu mâna. Acum, că era pe cale să înceapă o nouă viață, în inima ei era atâta fericire încât nu mai încăpea loc pentru amărăciune.

–Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea zâmbind.

Costanza a privit-o îngrijorată.

–Nu trebuie să-ți faci probleme, nu se vede nici urmă de mama ta.

–Nu e așa, chiar nu e, a protestat fata, dar Floriana a scuturat din cap ca pentru a respinge subiectul și s-a repezit să-i ia una dintre sacoșe.

–Ce duci aici?

–Îmi pare rău, e chiar grea.

Floriana a tras cu ochiul înăuntru.

–Fructe?

–Mama m-a pus la regim. Costanza a ridicat din umeri. Totuși, nu sunt sigură că funcționează, a continuat ea, afișând un zâmbet jalnic.

Copleșită de nostalgia vremurilor trecute, Floriana i-a sugerat să meargă pe plajă.

–Putem sta de vorbă așa cum făceam odată.

–Nu știu. Ar trebui să merg acasă.

–Te rog.

–Păi... poate repede. Dacă nu te deranjează să duci plasa.

–Sunt mai puternică decât par.

–OK, atunci. O să vin, dar nu pentru multă vreme, altfel o să dau de necaz.

Au pornit pe drumul care ducea afară din oraș.

–Așadar, mama ta este chiar hotărâtă să te mărite, nu-i așa?

–Face scheme și planuri.

–Până la urmă o să te căsătorești cu cine vrei tu și cu asta, basta.

–Nu, o să mă căsătoresc cu cine vrea *ea*. Știu că asta mi-e soarta. N-am puterea sau curajul să mă împotrivesc voinței ei.

–Ai timp să devii mai puternică.

–Sunt singurul ei copil. Și-a legat toate speranțele de mine.

–Încă mai aveți de gând să vă mutați înapoi la Roma?

–*Papà* o să devină industriaș, a declarat Costanza cu mândrie.

–Industriaș?

–Da, s-ar putea să ne mutăm la Milano.

–La Milano?

Floriana s-a gândit la Dante și a simțit cum i se strânge stomacul.

–Am prins doar frânturi de discuție. Nimeni nu-mi spune nimic. Încă mai cred că sunt prea copil ca să pricep. Sau prea proastă. Oricum, cred că o să lucreze ceva pentru Beppe Bonfanti. Muncă de consultant, bănuiesc. Are foarte multe relații în singurul loc în care Beppe nu are.

–Totul se reduce la clasa socială, a rostit Floriana încet.

–Da, mă tem că așa e.

S-au așezat pe nisip, două fete care, cândva, împărtășiseră atât de multe, și s-au uitat la ocean.

–Și eu plec, a spus Floriana.

Costanza era uluită.

–Unde te duci?

–Nu știu. Am nevoie s-o iau de la capăt într-un alt loc.

–Cum rămâne cu Dante?

Floriana tânjea să i se destăinuiască, dar Dante o implorase să nu spună nimănui.

–Ce-i cu el? A fost doar o idilă de-o vară, a răspuns ea nepăsătoare.

Costanzei îi părea sincer rău.

–Ești foarte tristă?

–Nu, sunt bine. Acum mă ocup de viitorul meu. N-are rost să mă mai agăț de trecut.

–Dar erai atât de îndrăgostită! Credeam că o să te măriți cu el și o să trăiești fericită până la adânci bătrâneți. Speram s-o faci, pentru că asta ar fi înfuriat-o la culme pe mama.

–Poate că mama ta a avut tot timpul dreptate. Ar trebui să-mi găsesc pe cineva din lumea mea.

–Nu, n-are dreptate. Dragostea n-are limite de clasă, vârstă sau altceva. Costanza a luat-o de mână. Oriunde ai merge, promiți să ținem legătura?

–Dacă o să te muți la Milano, cum aflu unde ești?

–O să-mi las adresa la Luigi. O poți lua de la el. Deci, când ai de gând să pleci?

–Mâine.

–Așa repede?

–Da, totul e aranjat.

–Așadar nu ți-ai fi luat „rămas-bun"?

–Plănuiam să plec în liniște.

–Dar unde te duci?

Floriana a trebuit să se gândească repede.

–Am o verișoară în Treviso, așa că o să merg acolo.

–Credeam că nu mai ai pe nimeni în afară de Elio și de Zita.

–Și eu credeam la fel, până de curând. Zita mi-a pomenit de ea și am profitat de ocazie. E căsătorită și are copii de-o vârstă cu mine. A fost de acord să mă primească până când o să-mi găsesc o locuință a mea.

–Dar ce-o să faci?

Floriana a simțit un junghi de vinovăție în vreme ce își înfrumusețea viața.

–Asta e diferența dintre noi, Costanza. Eu sunt fericită să fac orice. Orice: curățenie prin case, servit la mese, grădinărit. Sunt gata să pun mâna pe orice. Fetele ca tine sunt prea nobile ca să se coboare atât de jos. A început să râdă. Nu-ți face griji pentru mine, sunt foarte rezistentă.

–Mereu am admirat asta la tine, Floriana.

–Totuși, nu mai spune nimănui că plec, te rog.

Costanza s-a încruntat.

–Vorbesc serios. Nimănui. Pot avea încredere în tine, nu-i așa?

–Știi că poți. Dar de ce nu trebuie să afle nimeni?

–Pentru că nu vreau ca tata să vină după mine.

–Înțeleg.

–Vreau doar să plec fără zarvă.

–Dar Zita trebuie să știe.

–Da, Zita știe, dar n-o să afle că și *tu* știi. Așa că, te rog, nu-i spune nimic.

Floriana aproape că rămăsese fără suflare după ce urzise o rețea atât de complicată de minciuni.

–Pur și simplu, păstrează vestea pentru tine.

–Așa o să fac. Apoi, cu o voce joasă, Costanza a continuat: O să-mi fie dor de tine, să știi.

–Și mie o să-mi fie dor de tine.

–Ne-am distrat, nu-i așa?

–Cu siguranță.

–Până când mama ne-a despărțit. Pentru asta n-o s-o iert niciodată.

–Nu fi ranchiunoasă, doar ai grijă să nu devii la fel de snoabă ca ea.

Floriana a făcut o față caraghioasă și amândouă au izbucnit în râs.

–Nimeni nu mă mai face să râd, s-a plâns Costanza. Îmi lipsește umorul tău.

–Atunci trebuie să fii tu aia cu umor.

–O să încerc.

–Dacă oamenii o să se amuze cu tine, o să fii întotdeauna populară și atunci o să te poți mărita cu oricine vrei tu.

–Aș vrea eu! Costanza s-a uitat la ceas. Ar fi bine să plec. A fost plăcut să stăm aici și să vorbim, exact ca pe vremuri. Vii?

–O să merg cu tine până la răspântie. Pe urmă o să trebuiască să faci restul drumului singură. Nu vreau să dau nas în nas cu mama ta.

–Nici eu!

Când a venit vremea să se despartă, Floriana i-a dat sacoșa cu fructe.

–Nu le mânca pe toate o dată, a spus ea, simțind brusc lacrimi în ochi.

–Nu mi s-ar permite așa o nebunie. Costanza s-a uitat cu tristețe la prietena ei. Ai grijă de tine, Floriana.

–Și tu.

Deodată, Costanza și-a pus jos plasele, aruncându-și brațele în jurul umerilor Florianei. A strâns-o îndelung.

–Sper că noua ta viață o să te facă fericită. Sper că o să-ți ofere tot ce ți-ai dorit vreodată. Sper că îngerii te vor avea în pază.

Când s-a îndepărtat, Floriana și-a dat seama că plângea și ea.

A privit-o cum urcă pe cărare, cu mersul ei lent și greoi. Neputând să mai îndure, s-a întors și s-a grăbit spre casă. Trebuia să-și facă bagajele și să se pregătească pentru a doua zi. Hotărâtă să nu se mai gândească la trecutul pe care îl părăsea, a rămas concentrată asupra viitorului.

Când a revenit în apartament, a fost întâmpinată de tatăl ei. Nu părea beat sau mahmur, dar avea cea mai neobișnuită expresie pe chip. Până să apuce să-i spună ceva, ea a observat că alături de ei, în cameră, să mai afla un străin, un bărbat puternic, solid, cu păr negru, des, și o piele uleioasă.

–Ce se întâmplă? a întrebat Floriana, simțind pericolul, dar neștiind ce formă va lua.

–Fiica mea, a spus Elio, întinzându-se către ea.

Fata a tresărit și a mijit ochii.

–Știu că aștepți un copil.

Lumea a început să se învârtă necontrolat, iar ea și-a pus mâna pe zid pentru a-și menține echilibrul.

–Nu te alarma. Sunt fericit, Floriana. O să fiu bunic. Omul ăsta e aici ca să te ducă într-un loc sigur, unde poți naște fără scandal. Când o să fii gata, o să te poți întoarce și o să fim iar o familie.

Ea s-a holbat la străin și gura i s-a uscat. Unde era Dante? Cum aflase tatăl ei? A observat că acesta ținea un plic gros, maroniu.

–O, ăsta? a spus el, lovindu-l cu mâna. E un mic dar de la Beppe.

–L-ai șantajat? a șuierat ea, nevenindu-i să creadă că propriul părinte o putuse trăda în asemenea fel.

–Poate că nu ești fericită acum, dar mai târziu o să-mi mulțumești.

–Unde e Dante? a întrebat ea. Unde e?

–Te așteaptă acasă, a spus străinul.

–Dar trebuia să mă întâlnesc cu el abia mâine.

–Planul s-a schimbat, a continuat bărbatul. Trebuie să vii acum.

–Pot să-mi împachetez lucrurile?

Străinul a dat din cap.

–Bineînțeles.

Ea a trecut pe lângă cei doi și a intrat în dormitor, închizând ușa în urma ei.

Primul instinct a fost să sară pe fereastră și să fugă. Dar dacă bărbatul *spunea* adevărul? Dacă tatăl ei *îl anunțase* pe Beppe, iar acesta îi dăduse bani ca s-o întrețină? Dacă Dante *o aștepta* la La Magdalena? La urma urmei, el n-ar fi avut cum s-o anunțe, fără un telefon în casă. Poate că Beppe va prelua de acum controlul situației, ceea ce, cu siguranță, ar fi un lucru bun, nu? În cazul acesta n-ar mai fi nevoiți să se furișeze, ci și-ar putea declara deschis dragostea.

Gândind astfel, a început să-și pună cele câteva lucrușoare într-o geantă. Nu i-a luat mult. Era nerăbdătoare să plece din casă și cât mai departe posibil de tatăl ei. Era ceva rece în privirea lui, ceva ce nu recunoștea și nu-i plăcea.

Când a ieșit, Elio a încercat s-o îmbrățișeze, dar ea s-a ferit dezgustată și s-a grăbit să coboare scările, urmându-l pe bărbatul negricios care mirosea a parfum ieftin. S-a uitat în jur după Signora Bruno, dar aceasta se făcuse nevăzută. S-a urcat în mașinuța neagră parcată pe Via Roma, în vreme ce starea ei oscila între entuziasm și teamă. Nu părea genul de mașină pe care ar deține-o Beppe Bonfanti, iar fata a ezitat, instinctele strigându-i că ceva nu era în regulă. Dar acum nu mai putea face nimic. În vreme ce Florianei îi pulsa sângele în tâmple, străinul a pornit motorul, iar mașina huruit pe stradă.

Fata n-a scos o vorbă. Era prea speriată. Și-a fixat privirea pe drumul din fața lor. Măcar mergeau în direcția bună. A remarcat mâinile bărbatului. Erau mari, puternice și țineau foarte strâns de volan. Apoi privirea i s-a strecurat pe lângă ele, către portieră și a văzut că aceasta era încuiată. *Toate* erau încuiate. Răsuflarea i s-a oprit în piept, iar capul a început să i se învârtească de groază. Porțile domeniului La Magdalena s-au înălțat în fața lor, iar ea a simțit un uriaș val de dor revărsându-se asupra ei, obligând-o să se lase pe banchetă. A început să-și frământe mâinile, palmele umezindu-i-se din pricina transpirației. S-au apropiat încet, atât de încet încât ea parcă și-ar fi ieșit din propriul trup, privind acum în jos. Parcă s-ar fi uitat la un film despre viața altcuiva.

În acea clipă, Noapte Bună a ieșit în fugă pe stradă, rupând vraja. Ea s-a ridicat și l-a privit disperată. Câinele parcă știa că fata e în mașină și a întins gâtul ca s-o vadă. Șoferul n-a încetinit, ci a trecut în viteză pe lângă animal și pe lângă porțile domeniului La Magdalena. Floriana s-a răsucit pe scaun și a lovit cu pumnii în geam.

–Noapte Bună! Noapte Bună!

Câinele a recunoscut-o pe dată și a luat-o la goană după ea.

–Stai jos! i-a ordonat bărbatul. Sau o să mă faci să mă izbesc de ceva.

–Unde mă duci? a întrebat ea.

Când străinul n-a răspuns, fata a început să plângă.

–Nu mă duci la Dante, nu-i așa?

S-a uitat lung pe geamul din spate, în vreme ce câinele încetinea și se făcea tot mai mic, până când din el n-a mai rămas decât un punct pe asfalt.

–Ce-o să faci cu mine?

Bărbatul tot n-a răspuns. Își avea ordinele lui. A strâns volanul atât de tare încât i s-au albit încheieturile.

A doua zi ploua torențial. Pitit sub o umbrelă, Dante o aștepta pe Floriana lângă zid, așa cum stabiliseră.

S-a plimbat în sus și în jos, în jos și în sus, uitându-se din când în când la ceas, întrebându-se de ce ea nu mai venea. Noapte Bună stătea în mijlocul drumului, cu urechile pe spate, cu coada între picioare, la fel de neliniștit ca stăpânul lui. Chelălăia, mergând în cerc în timp ce Dante devenea tot mai îngrijorat, dar n-avea cum să-i spună stăpânului său ce văzuse.

Cu inima grea, tânărul a condus în Herba. S-a întâlnit cu Signora Bruno în ușă, dar aceasta era la fel de nedumerită. Ea bănuise că fata a plecat să se vadă cu *el*.

Pe Elio l-a găsit bând în barul lui Luigi. Bărbatul se jelea cu nasul în pahar.

–Mi-am pierdut fiica, se văita el.

–Unde a plecat? l-a întrebat Dante.

–Exact ca mama ei, a spus Elio.

–Despre ce vorbești?

–A fugit cu iubitul ei.

–Care iubit?

–Un bărbat pe care l-a cunoscut la piață.

–Ești confuz, a izbucnit Dante.

–Nu, e o curvă! Bărbatul a început să chicotească. Și tu care credeai că e copilul tău. Ha! Asta e cea mai amuzantă parte a poveștii. Dacă n-aș fi al naibii de supărat, aș izbucni în râs. Exact ca mama ei. Acum chiar sunt singur.

Dante a ieșit din bar clătinându-se. În inima lui știa că Elio nu poate spune adevărul. Omul era beat și avea halucinații. *Trebuia* să o găsească, dar de unde Dumnezeu să înceapă căutările?

Când s-a întors pe domeniul La Magdalena, Noapte Bună îl aștepta la poartă, în ploaia torențială. La început Dante aproape că nu l-a recunoscut: era ud și plin de noroi, iar blana de pe bot îi era cenușie, făcându-l să pară bătrân și trist. Tânărul a coborât din mașină și a fugit într-acolo, ridicând animalul în brațe. Dar, în vreme ce se îndrepta înapoi spre automobil, senzația pierderii l-a copleșit, iar el

s-a prăbuşit în genunchi. Şi-a îngropat faţa în gâtul ud al câinelui şi a strigat.

–Unde e? Unde a plecat?

Noapte Bună s-a eliberat din îmbrăţişarea lui şi a început să schiopăte către mijlocul drumului. Apoi s-a întins pe jos şi, chelălăind, şi-a pus capul între labe.

capitolul 29

Devon 2009

Rafa s-a trezit cu Biscuit care se repezise la el în pat cu un salt entuziast. Pentru o clipă a dat să se apere, uitând de salvarea ce avusese loc cu o seară înainte. Apoi, la fel de brusc, totul i-a revenit în minte și a început să râdă, luând cu drag câinele în brațe.

–A, tu erai, Biscuit! a spus el în spaniolă. Presupun că vrei să mergi afară.

Câinele părea să fi înțeles, pentru că a țâșnit din pat și s-a așezat lângă ușă, dând din coadă.

Rafa s-a îmbrăcat și a coborât împreună cu noul lui tovarăș. Hotelul se trezea încet la viață. Putea auzi trosnetele țevilor de apă sub podele și zgomotul blând al veselei din sala de mese, unde câțiva matinali luau deja micul dejun. Shane era în salon împreună cu Tom, în timp ce Jennifer stătea la recepție, verificându-și mesajele de pe telefonul mobil. Când Biscuit a dat buzna pe scări, toți s-au oprit din treabă și l-au întâmpinat cu voioșie.

–N-arată rău pentru ce spaimă a tras, a spus Shane, bătându-l ușor pe spate.

–A dormit bine, l-a informat Rafa.

–Nu-i așa că-i adorabil? l-a alintat Jennifer, lăsându-se în jos pentru a-i gâdila urechile. Mă bucur că i s-a dat voie să rămână.

–La mustață, a spus Tom cu un rânjet.

Rafa l-a dus pe Biscuit prin fața hotelului și l-a privit cum o ia la goană pe pajiște. Era o frumoasă dimineață de iunie. Cerul era învelit într-o ceață ușoară pe care soarele începuse deja să o străbată, dezvăluind petice de albastru.

Bărbatul şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a gândit la Clementine. Imaginea ei mentală îl făcea să se simtă mai uşor. Şi-a închipuit zâmbetul ei şi felul în care acesta îi transforma chipul. Apoi gândurile i s-au întunecat când şi-a amintit de ce venise. Ştia că n-ar fi în interesul lui să se apropie prea mult, mai ales în etapa asta. Dar începea să aibă un sentiment cald de apartenenţă şi începea să-i pese. Gândul că avea s-o vadă mai târziu îl umplea de aşteptare şi nu era sigur că va fi în stare să rabde până la sfârşitul zilei. A intrat agale în grădina de legume, în timp ce Biscuit adulmeca pământul cu nesaţ, descoperind tot felul de mirosuri cu care nu era familiarizat.

Rafa şi-a scos BlackBerry-ul. Simţea nevoia s-o sune doar ca să-i audă vocea. I-a căutat numărul şi a apăsat butonul. Telefonul a sunat de câteva ori, înainte să se activeze căsuţa vocală. El a zâmbit în vreme ce îl asculta mesajul:

„Bună, sunt Clemmie. Nu-i un moment bun. Scuze. Ştiţi procedura."

A urmat un ţiuit prelung.

–*Buenos días*, Clementine, a spus Rafa. Sunt în grădină cu Biscuit. Nu mă simt bine să plimb câinele fără tine. Tocmai a găsit o gaură foarte interesantă în iarbă. Noroc că nu e destul de mare ca să se vâre în ea. Trebuie să-i luăm mâncare, nu? Dă-mi de veste când eşti liberă. Să ai o zi bună la birou. *Ciao*.

Când a închis, l-a văzut pe Biscuit acostându-l pe Harvey care tocmai ieşea din magazia sa, aflată în capătul grădinii. Bătrânul a fost surprins să vadă un câine pe acolo şi a privit neliniştit în jur, pentru a-şi da seama de unde venise. Rafa s-a grăbit să-i explice.

–A, Rafa. Micuţul ăsta e al tău?

–Îl cheamă Biscuit. Eu şi Clementine l-am salvat de pe stânci ieri-seară.

–Marina l-a văzut?

Harvey părea îngrijorat.

–Zice că-l putem păstra.

–Așa zice?

–Da. N-a fost prea încântată, dar stăpânul lui a încercat să-l omoare. Rafa a ridicat din umeri. Cred că i s-a făcut milă de el.

–Totuși, eu l-aș ține cât mai departe posibil de ea, l-a sfătuit bătrânul. Cred că-i e frică de câini.

–O experiență nefericită din trecut, poate.

–Poate. S-a aplecat să-l mângâie. Drăgăstos câine, nu-i așa? Nu cred că o să treacă mult până când o s-o cucerească. Apoi i-a vorbit lui Biscuit. Tu n-o să sperii pe nimeni, nu-i așa?

–Nu cred că o să-l gonească pe Baffles, ce zici?

Harvey a chicotit.

–Ai dreptate în privința asta. Nu-i vreun rottweiler. Totuși, un câine e mai bun decât nici unul. S-ar putea să ne surprindă și să ni-l aducă pe hoț târându-l de guler.

Rafa l-a urmărit cum își îndreaptă șapca din tweed și apoi traversează încet grădina. Biscuit a luat-o la fugă în direcția opusă, iar pictorul n-a avut încotro și a trebuit să-l urmeze.

În vreme ce cobora poteca spre plajă, BlackBerry-ul i-a anunțat primirea unui mesaj. Știa că e de la Clementine, înainte să scoată aparatul din buzunar, iar inima i s-a umplut de bucurie.

Într-adevăr, bună dimineața! Ai ieșit devreme. Va trebui să-l dresăm pe Biscuit să doarmă până târziu. Ia-mă după muncă și mergem împreună. Nu uita să aduci clientul. Ar putea fi mofturos. C

S-a întors la hotel în pas vioi. Jennifer l-a informat că un grup de șase fete vor sosi cu trenul de la Londra pentru a petrece un weekend al burlăciților și ar putea fi domnice

să picteze. A mai adăugat că un cuplu din Olanda, pasionat de ornitologie, urma să ajungă în acea seară, putând fi și el interesat. Rafa a dat din umeri nonșalant. Dacă aveau destule pensule, el era bucuros să-i școlească pe toți.

A luat micul dejun împreună cu generalul, Pat, Jane și Veronica, în vreme ce Grace a mâncat în cameră. Biscuit stătea cuminte la picioarele lui, neștiind că era subiectul lor de conversație.

–Cum poate cineva să fie atât de crud? a spus Veronica după ce auzise cum Biscuit fusese lăsat în peșteră să se înece.

–Sunt niște oameni tare răi pe lumea asta, a continuat Pat. Sue McCain zice că nu poți avea încredere într-o persoană căreia nu-i plac câinii, iar eu cred că are dreptate. Oricine maltratează câinii are o inimă de piatră.

–Așa e! a exclamat generalul, făcându-i cu ochiul lui Jane, care își ascundea roșeața în spatele cești cu cafea.

Cei doi bătrâni aveau multe în comun. Rafa a remarcat entuziasmul cu care ea îi povestea despre copilăria petrecută într-o garnizoană din Germania și felul în care generalul o asculta cu interes, dând din cap și rememorând propriile zile petrecute în armată. Parcă ar fi fost singuri la masă. N-a fost surprins când cei doi au declarat că vor renunța la lecția de pictură pentru a se plimba prin Salcombe. Schimbul de priviri dintre ei era tandru și poznaș în același timp. Pat era pe punctul de a le propune să-i însoțească, dar Veronica a întrerupt-o brusc, sugerându-i încă o ieșire cu barca lui Grey. Pe bătrână nimic n-ar fi putut-o tenta mai tare ca marea, iar generalul a oftat ușurat, zâmbindu-i recunoscător Veronicăi.

Dimineața s-a scurs încet. Rafa și-a dus elevii pe plajă, unde aceștia s-au așezat pe stânci pentru a picta oceanul. Cele șase fete venite pentru weekendul burlăcițelor chicoteau și flirtau cu atâta obrăznicie, încât abia dacă s-au atins de pensule, în vreme ce Grace se uita urât la ele

din celălalt capăt al plajei și li se plângea Veronicăi și lui Pat de lipsa lor de rafinament.

După prânz, Rafa s-a retras în dormitorul lui ca să petreacă o vreme singur. Tocmai se uita pe fereastră la superba priveliște a oceanului, care nu înceta să-l captiveze, când, deodată, atenția i-a fost atrasă de ivirea pe neașteptate a Marinei. Femeia a traversat pajiștea în direcția lui Biscuit, adormit la umbra cedrului. A privit-o cum se apropie încet, cu mâinile în buzunare, puțin adusă de spate, apoi stă o vreme și se uită la câine, singură cu gândurile ei. Rafa se întreba la ce o fi chibzuind – și dacă nu frica fusese cea care o făcuse să se retragă seara trecută, atunci ce?

După mult timp, ea s-a așezat lângă animal și i-a pus mâna pe cap. Rafa putea simți povara tristeții ei de parcă aceasta ar fi apăsat și pe umerii lui. Câinele dormea în continuare, dar Marina i-a mângâiat ușor blana, fără să-și ia ochii de la el. Rafa abia dacă își putea lua ochii de la *ea*. Ar fi vrut să coboare și să i se alăture. Ar fi vrut s-o întrebe de ce câinele o întrista atât de mult. Dar știa că ar fi fost inoportun. N-o cunoștea suficient și nu voia să-i strice momentul. Într-un târziu, s-a îndurat să se dezlipească de la fereastră și a intrat în baie, să se împrospăteze pentru lecția de după-amiază.

Clementine ar fi vrut să-i povestească lui Joe despre Biscuit, dar se temea să nu-și trădeze sentimentele tot mai puternice pe care le avea pentru Rafa. Cele două erau înlănțuite: Biscuit era scuza care îi va aduce împreună, iar ea nu se putea gândi la câine fără să-și amintească eroismul lui Rafa. Așa că inventase o poveste despre cum își ajutase tatăl să repare barca și căzuse în apă, motiv pentru care venise îmbrăcată în capotul lui, cu hainele ude într-o pungă de plastic.

Joe o crezuse pentru că dorise s-o creadă. Dacă o bănuise că minte, nu lăsase să se vadă. Își pusese brațele

lui mari în jurul ei, iar dacă o simţise încordându-se, ignorase lucru ăsta.

Clementine petrecuse multă vreme în baie, rememorând fiecare clipă a salvării – cum Rafa înotase curajos, cum o încurajase cu încredere, cum îi păsase atât de mult de animalul aflat în pericol. Bărbatul îi ajunsese la inimă, iar ea deschisese larg uşa, primindu-l înăuntru. Doar că el nu ştia că intrase deja.

Atunci de ce n-o termina pur şi simplu cu Joe? Îşi pusese de multe ori întrebarea asta şi întotdeauna se oprise la acelaşi răspuns: atunci n-ar mai avea pe nimeni.

Dimineaţă, dragostea a trezit-o devreme. L-a lăsat pe Joe dormind, întins pe tot patul, dar era prea surescitată ca să mai simtă vreun regret. Stomacul îi era plin de furnicături, de parcă acolo ar fi mişunat nebuneşte un muşuroi întreg de insecte. Nu-i era foame, dar tot s-a oprit la cafeneaua Black Bean pentru a se simţi mai aproape de Rafa, chiar dacă el nu era acolo. Când a primit mesajul vocal, inima i-a tresărit de entuziasm. Gândul că vor merge în acea după-amiază la magazinul pentru animale a impulsionat-o toată ziua.

A stat visătoare la biroul ei, pe jumătate ascultând văicărelile Sylviei în legătură cu Freddie care se întreba dacă acesta îşi va părăsi vreodată soţia, iar pe jumătate rememorând iarăşi şi iarăşi operaţiunea de salvare. Răspândea acea lumină molipsitoare a iubirii, iar fiecare bărbat intrat în birou o simţea, era atras de ea, apoi pleca având câţiva stropi pe umeri şi un mers mai vioi. Domnul Atwood a zăbovit pe lângă ea cât mai mult posibil, dând târcoale biroului ei ca un ţânţar. Clementine abia dacă l-a observat.

Joe i-a tot dat telefoane, dar a reuşit să-i evite apelurile. Sylvia o privea cu suspiciune, întrebându-se de ce era prea ocupată ca să stea de vorbă cu el. Dar când Rafa şi-a făcut apariţia la cinci şi jumătate, împreună

cu Biscuit, Sylvia şi-a dat seama de ce: Clementine era îndrăgostită – dar nu de Joe. A simţit cum aerul dintre cei doi vibra ca o întreagă orchestră de viori şi nu şi-a putut stăpâni gelozia. De ce ei nu-i ieşise niciodată în cale Marea Dragoste?

Alintând cu drag câinele, Clementine i-a mai povestit încă o dată Sylviei cum îl salvaseră. Rafa a replicat că dacă vreodată îl va găsi pe omul care legase animalul în peştera aceea, îl va bate măr cu mâinile lui. Clementine s-a uitat cu mândrie la admiraţia ce radia pe chipul Sylviei. Nu doar că era frumos, dar mai era şi erou. Biscuit îşi revenise din şocul experienţei la un pas de moarte, aşa cum numai un câine o poate face. Dădea din coadă şi se gudura, împingându-şi nasul în palma lui Clementine de fiecare dată când ea nu mai era atentă şi se oprea din mângâiat. Era clar că se bucura de noii lui stăpâni.

Sylvia i-a urmărit plecând împreună. Tocmai citea în *Gazette* despre un nou jaf. Unul mic, de data asta, ce avusese loc în locuinţa privată a soţilor Edward şi Anya Powell, care, din întâmplare, erau buni prieteni cu Grey şi Marina. Unicul obiect furat era un inel de logodnă cu un diamant enorm pe care Anya îl punea întotdeauna într-o scrumieră pe pervazul ferestrei atunci când spăla. Singura dovadă că bijuteria fusese furată şi nu rătăcită era bileţelul pe care scria „mulţumesc" în caligrafia inconfundabilă a lui Baffles, hoţul gentleman. Jurnalistul care scrisese articolul spunea că exista o şansă ca aceasta să fie o păcăleală, un jaf la indigo, altfel de ce s-ar obosi Baffles să intre într-o casă doar pentru un mic giuvaier, dacă nu cumva îl excita faptul că, din nou, le scăpase printre degete anchetatorilor?

Clementine şi Rafa au mers direct la magazinul pentru animale. Au umplut un cărucior cu mâncare pentru câini, biscuiţi şi jucării. Bărbatul lua bunătăţile de pe rafturi şi le aşeza pe podea, pentru ca Biscuit să le poată mirosi.

Clementine îi privea amuzată, în vreme ce Rafa era convins că prietenul lor are capacitatea să aleagă după pachet ce-i place mai mult. Ea și-a dat seama că niciodată nu se mai distrase atât de bine. Sigur, și alți oameni o făcuseră să râdă, dar nicicând cu un asemenea sentiment de abandon. Mai presus de toate, simțea că *ea* era o companie plăcută. Rafa scotea la iveală ce era mai bun în ea și îi plăcea persoana în care se transforma atunci când se afla în preajma lui.

Au pus cumpărăturile în portbagajul lui Rafa, apoi au condus până în Salcombe pentru a-l scoate pe Biscuit la o plimbare. Nu li s-a părut potrivit să-l ducă pe plaja pe care îl auziseră pentru prima dată lătrând după ajutor, așa că l-au dus pe o plajă cu pietricele din apropiere și l-au eliberat din lesă, lăsându-l să exploreze în voie. S-au plimbat în sus și în jos, sporovăind mulțumiți, apoi au găsit în zonă un pub și s-au așezat afară, în lumina apusului, savurând o cină ușoară. Clementine n-a mai simțit nevoia să se îmbibe cu alcool. Nu mai voia să uite de sine.

Când i-a sunat telefonul, ea s-a uitat la numele de pe ecran și a făcut o grimasă.

Rafa a ridicat din sprâncene.

–Joe? a întrebat el.

Tânăra a încuviințat din cap. Și-ar fi dorit ca el să se supere, dar Rafa n-a făcut decât să-i zâmbească.

–Ai de gând să-i răspunzi?

Fără prea mare tragere de inimă, ea a dus telefonul la ureche.

–Bună, Joe.

–Unde ești?

–Sunt la un pub cu un prieten.

–Cu argentinianul și câinele lui, a spus Joe sec.

Clementine a fost luată prin surprindere. Nu se așteptase ca el să știe.

–Am trecut pe la biroul tău, dar plecaseşi deja. Uite ce e, Clemmie, trebuie să vorbim.

–Ai dreptate, trebuie.

L-a văzut pe Rafa mângâindu-l pe Biscuit, dar ştia că el trage cu urechea.

–Când te întorci?

–Curând.

–Vorbim atunci.

–OK.

A închis.

–Sylvia i-a spus că am plecat cu tine. N-a sărit în sus de fericire.

Rafa s-a îndreptat şi s-a uitat la ea, cu ochii lui căprui plin de înţelegere. Fata şi-a amintit de prima clipă în care el o privise aşa, în biserică, atunci când ea îi spusese că o bănuieşte pe Marina că i-ar fi furat tatăl. Şi atunci fusese la fel de irezistibil ca acum.

–Ar trebui să te muţi înapoi cu părinţii tăi.

–Ştiu.

–Nu-l iubeşti.

–E chiar atât de evident, hm?

–Mă tem că nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că l-ai folosit doar ca să te răzbuni pe mama ta vitregă – poate şi pe mine.

Clementine s-a înroşit, dar a refuzat cu un gest concluzia lui.

–Abia m-am mutat cu el.

–E irelevant. Nu poţi rămâne într-o relaţie dacă inima ta nu e acolo.

–Sunt o fire tare mândră.

–Mândria nu-i răneşte decât pe cei mândri. Renunţă la ea. Toată lumea greşeşte, nu e nimic nefiresc în asta. Aşa e viaţa. Dar dacă te agăţi de situaţiile nefericite doar pentru că eşti prea mândră ca să te desprinzi de ele, abia

atunci ești proastă. I-a luat mâna într-a lui. Nu fii proastă, Clementine. Ești mult prea deșteaptă pentru asta.

Ea a simțit cum i se ridică roșeața în obraji. Nu mai exista nimic pe lume în afara mâinii lui și a senzației pe care i-o oferea pielea lui atingând-o pe a ei. A încercat să se poarte de parcă n-ar fi însemnat nimic, dar era sigură că inima avea să-i sară prin tricou, ca un greiere care încearcă să iasă afară. El o privea atât de intens încât abia dacă se mai putea stăpâni, dar era hotărâtă să nu își ferească privirea.

—Ești o fată foarte specială, i-a spus el încet. Problema e că tu nu te vezi așa. Trebuie să începi să te privești prin ochii mei.

—Tu ce vezi?

—Eu văd un zâmbet foarte frumos. Văd obraji trandafirii și ochi albaștri încântători, dar, dincolo de toate astea, văd persoana din interiorul tău și îmi place acea persoană foarte mult.

Clementine s-a foit pe bancă.

—Nu știu ce să zic...

El a dat din umeri.

—Atunci nu spune nimic. Eu doar le zic lucrurilor pe nume.

—Așa le vorbești tuturor?

—Doar dacă sunt sincer.

—Dar tu vezi obraji trandafirii și ochi încântători la toată lumea? Sau... sau... a ezitat. Sau doar la mine?

A râs ca să-și ascundă jena.

—Doar la tine, Clementine, a răspuns el serios, iar ea i-a simțit privirea ca pe o mângâiere ce îi dezmierda obrazul.

S-au întors în oraș, cu Biscuit așezat la picioarele Clementinei. În aer plutea tensiunea, acum că amândoi mai avansaseră un pic spre a-și declara sentimentele. Și totuși, n-o făcuseră cu adevărat. Tânăra își dorea ca Rafa să oprească pur și simplu mașina și s-o sărute.

Asta ar fi limpezit atmosfera precum o furtună cu tunete și fulgere după o zi umedă. Dar el a parcat în fața casei lui Joe, a coborât și i-a deschis portiera. Ea a păşit afară.

–Vrei să te aştept? s-a oferit bărbatul.

Clementine ar fi vrut să dea fuga până sus, să-și ia bagajele și să dispară în asfințit împreună cu el.

–Nu, mă descurc, mulțumesc, a spus ea în schimb. Nu știu cât o să dureze.

–Vrei s-o previn pe Marina?

–Nu, te rog nu-i spune nimic. O să-i zic eu când o s-o întâlnesc.

–O să fie foarte mulțumită, să știi. Cred că ți-a dus dorul.

Clementine a oftat din greu.

–La drept vorbind, și mie mi-a fost dor de toți. Știam de la început că fac o mare greșeală. Îmi pare rău pentru Joe.

–Dă-mi un mesaj dacă ai nevoie de sprijin.

–După eroismul de care ai dat dovadă pe plajă, nu mă îndoiesc că mi-ai sări în ajutor dacă aș avea nevoie de tine.

–Știi că aș face-o.

A urmărit-o descuind intrarea din față.

–Acu-i acu, a murmurat ea, înainte să dispară în interior, închizând ușa după ea.

Rafa s-a întors la Polzanze. Nu s-a grăbit, admirând vegetația luxuriantă a zonei rurale și norii de vată care pluteau pe aripile vântului, gonind pe cerul întunecat ca niște bărci cu pânze. Începea să iubească locul ăsta, dar, cel mai surprinzător, începea s-o iubească pe Clementine.

Și-a mușcat obrazul în timp ce-și amintea că fusese cât pe ce s-o sărute. În oricare alte condiții ar fi luat-o în brațe și ar fi sărutat-o cu zile în urmă. Ar fi sărutat-o în casa uitată de Dumnezeu, ar fi sărutat-o când era furioasă pe el și îi cerea să plece, ar fi sărutat-o de multe ori

de atunci încoace – avusese nenumărate ocazii, dorința devenindu-i mereu tot mai puternică – dar un singur lucru îi stătea în cale.

Și-a ațintit privirea asupra drumului și a continuat să conducă.

capitolul 30

Marina şi Grey stăteau la masa din bucătărie, terminându-şi cina, când maşina lui Clementine a parcat în faţa hotelului. Ea a coborât şi a stat o vreme în beznă, adunându-şi curajul de a da ochii cu ei. Mutarea cu Joe fusese un act de sfidare, dar acum recunoştea că fusese şi un strigăt de ajutor. Nu stârnise reacţia la care sperase ea. Sau, dacă o făcuse, tatăl şi mama ei vitregă nu-şi arătaseră sentimentele.

S-a gândit la Rafa şi la sfaturile lui. Era timpul să stea de vorbă cu Marina. Englezii se pricep de minune să evite lucrurile. Sunt mai fericiţi să se târască înainte, prefăcându-se că problemele nu există. În familia ei era mai rău decât în majoritatea celorlalte. Niciodată nu discutaseră deschis despre trecut sau despre ce simţeau. Însă Rafa îi dăduse curajul să o facă. Avea să asculte punctul de vedere al mamei vitrege, să-l accepte şi apoi să treacă mai departe.

Şi-a scos valiza din portbagaj şi, inspirând adânc, s-a îndreptat către clădirea vechilor grajduri. Marina a auzit uşa deschizându-se şi a presupus că era Jake. Când Clementine s-a arătat în prag, a fost luată pe nepregătite.

Grey i-a remarcat valiza aşezată în hol, în spatele ei.

– Clementine! a exclamat el fericit. Ce bine îmi pare să *te* văd.

– E totul în regulă? a întrebat Marina, întinzându-se după paharul cu vin.

– Am venit acasă, a spus tânăra.

Marina ştia că reacţia ei era crucială, dacă nu voia ca fata să o ia din nou la goană.

– Vrei să vorbeşti despre asta? a întrebat ea cu grijă.

– M-am despărţit de Joe.

– Vino şi stai jos, draga mea. Cred că ai nevoie de o băutură, nu-i aşa? a spus Grey, ridicându-se ca să-i aducă un pahar.

– N-ar fi trebuit să plec de la bun început.

Marina a remarcat că norul negru, care de obicei o însoţea peste tot, nu se mai arăta. Fata îşi băgase sabia în teacă şi venise cu gânduri paşnice.

– Mă bucur că te-ai întors, i-a spus femeia cu sinceritate. Îmi pare rău că n-a mers treaba cu Joe. Trebuie să fie o mare dezamăgire. Dar sunt fericită că eşti acasă.

– Nu e deloc o dezamăgire. Niciodată n-am ţinut la Joe. Niciodată n-am ţinut cu adevărat la mine însămi. Dar acum ţin. Pe faţă i s-a strecurat un zâmbet ca acela al unei pisici mulţumite. Văd lumea cu alţi ochi. Niciodată n-o să mă mai mulţumesc cu locul doi.

Mama ei vitregă n-a avut nevoie s-o întrebe cine se afla în spatele schimbării de perspectivă. Însă Grey nu ştia nimic şi s-a încruntat întrebător.

– Asta e bine, a spus el şi i-a turnat un pahar de Pinot Grigio.

– Marina, aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi. Te superi, tati?

– Atunci o să-i dau un întăritor, a spus el, reumplându-i paharul soţiei.

Cele două s-au ridicat.

– Hai să mergem afară, a propus Clementine.

Marina a refuzat să cedeze tentaţiei de a-şi privi soţul. Putea simţi căutătura uimită a bărbatului. A presupus că fata voia să-i vorbească despre Rafa şi a simţit cum i se umple inima de bucurie că, în sfârşit, Clementine îi cerea îndrumarea. O să-i povestească lui Grey mai târziu, când o să rămână singuri.

– Să-mi iau haina, a spus ea, ieşind în hol.

– Şi eu. E o seară rece, dar e atât de frumoasă. Vreau să stăm sub stele.

Totuşi, Grey a remarcat schimbarea din vocea lui Clementine; felul în care spusese „frumoasă" era altfel, de parcă ar fi rostit cuvântul din inimă şi ar fi crezut cu adevărat ce spune.

Noaptea era profundă şi întunecată, dar moale ca o bucată de catifea. Un vânt iute bătea pe deasupra mării, dar era cald, purtând miresme de sare şi de iarbă udă, iar mugetul valurilor care se izbeau de stânci era doar un murmur distant, prietenos. Luna strălucea puternic, ascunsă din când în când de norii care se rostogoleau cu viteză pe cer. Clementine şi Marina au mers pe pajişte pentru a se aşeza pe bancă. Erau destul de expuse acolo, stând cu faţa către ocean şi către peninsula îndepărtată, de unde farul îşi răspândea lumina de avertizare prin bezna ca de cerneală. Şi-au strâns hainele pe trup şi s-au aşezat.

—Niciodată n-am înţeles de ce îţi place atât de mult aici, a spus Clementine, oftând mulţumită. Eu eram o fată de oraş, mai fericită pe asfalt decât pe iarbă. Şi totuşi, acum parcă mi s-a luat un văl de pe ochi şi văd frumuseţile extraordinare ale acestui loc ăsta.

—Le vezi?

—Da, şi mă fac să mă simt bine.

—Natura e un vindecător extraordinar. Eu dacă mă simt vreodată nefericită, vin aici şi mă cufund în ea. Întotdeauna mă întorc simţindu-mă mai bine.

Clementine a luat o gură de vin.

—Marina, vreau să-mi cer scuze pentru că am fost aşa o vacă.

Marina a luat şi ea o înghiţitură, uluită de mărturisirea fiicei sale vitrege. În toţi anii de când o cunoştea, nu-şi amintea să o fi auzit vreodată cerându-şi scuze. Totuşi, nu era sută la sută convinsă şi s-a hotărât să nu spună nimic până când nu avea să fie sigură că nu exista un motiv ascuns în spatele scuzelor ei.

—Ştiu ce gândeşti, a continuat Clementine. Şi o merit. Dacă aş fi în locul tău, nici eu nu m-aş crede. Dar

sincer îmi pare rău. Chiar îmi pare. De când eram mică am crezut că tu mi-ai destrămat familia și l-ai furat pe tata de sub nasul mamei. Și am simțit că mi l-ai furat și mie. Dar întotdeauna există două versiuni pentru fiecare poveste și vreau s-o aud pe a ta, dacă vrei să mi-o spui. Mi-ar plăcea să-ți înțeleg punctul de vedere și să termin cu interpretările mele copilărești. Sunt destul de matură încât să știu că nimic nu e vreodată alb sau negru.

Marina a simțit cum i se ridică un nod în gât și a clipit ca să-și alunge lacrimile. Și-a luat fiica vitregă de mână.

—Nu știu ce să spun. N-am crezut că o să avem vreodată ocazia să stăm singure în felul ăsta și să vorbim sincer, deschis, una cu cealaltă. N-ai idee cât mi-am dorit să discut cu tine, ca de la femeie la femeie și să-ți cer iertare.

Clementine a fost surprinsă de tandrețea din inima ei. Pentru o clipă s-a întrebat dacă vinul era cel care o înmuiase, dar a simțit căldura din mâna Marinei și a realizat că dragostea spărsese gheața, înflorind ca o lalea.

—N-ai nevoie de iertarea mea, a spus ea încet.

—Ba da. Când m-am îndrăgostit de tatăl tău, era însurat și avea doi copii mici. Aș fi putut să plec și să-l las cu nefericirea lui, dar n-am făcut-o. Bănuiesc că mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre certuri. Conform spuselor tatălui tău, erați o familie intactă și totuși atât de fărâmată. Eu și Grey ne-am găsit unul pe altul pentru că și eu eram pierdută. Am recunoscut singurătatea din el fiindcă eu însămi o simțeam atât de profund. Între noi era o mare diferență de vârstă, iar el era foarte educat, în timp ce eu nu eram. Dar împărtășeam ceva și, împreună, am descoperit puterea de a ne vindeca unul pe altul. Niciodată nu mi-am propus să-l fur și, cu siguranță, niciodată n-am vrut să distrug o familie fericită. Dar, Clemmie, voi *nu erați* o familie fericită și, până la urmă, dragostea noastră a eclipsat orice altceva. Am asta pe conștiință. Ce am făcut noi n-a fost corect, dar am simțit că așa e mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine și Jake. Nu știu

dacă celor mici le e mai bine cu părinți nefericiți sau cu părinți vitregi fericiți. N-am răspunsul. Dar poți fi sigură că tatăl tău v-a iubit întotdeauna, pe tine și pe Jake, mai mult decât pe oricine altcineva, inclusiv pe mine. Tu s-ar putea să n-o fi simțit; când erai mică erai întotdeauna atât de furioasă încât îl respingeai ori de câte ori încerca să se apropie de tine. Pe mine mă așteptam să mă respingi, dar tot am încercat. Trebuie să știi că dragostea lui pentru tine e necondiționată.

Și-a golit paharul, înghițind cu greu pentru că nodul din gât era atât de mare, încât vinul care cobora îi provoca dureri. A privit către mare, iar Clementine a simțit un frison înfiorându-i pielea.

– După cum știi, Clemmie, eu nu pot avea copii. E cea mai adâncă tristețe a mea și un lucru care îmi strânge inima zi și noapte. Uneori abia dacă mai pot funcționa, pentru că dorința de a iubi e atât de puternică. În majoritatea timpului îmi concentrez toată energia asupra hotelului și îi ofer toată grija și atenția pe care i-aș da-o unui copil. E o slabă consolare, dar e tot ce am. Tu și cu Jake nu veți fi niciodată ai mei. V-am moștenit și îi mulțumesc sorții pentru binecuvântarea asta. Nu ne-a fost ușor, mie și ție. Dar înțeleg. Niciodată n-aș putea să-ți fiu mamă și nici nu mă aștept să-ți devin. Dar mi-aș dori tare mult să-ți fiu prietenă.

Clementine a început să plângă. Atunci și-a dat seama cât de greșit își înțelesese mama vitregă. Amănuntele divorțului părinților ei erau irelevante, la fel ca și detaliile relației dintre Marina și Grey – asta nu fuseseră niciodată problema. Când desfăceai trandafirul vieții ei petală cu petală, în mijloc se aflau dragostea și faptul că ea simțise că nu primește îndeajuns.

– Am fost atât de egoistă, a suspinat Clementine. Întotdeauna m-am gândit numai la mine și la cât de puțină atenție primesc. Asta-i tot. Am fost atât de proastă.

S-a gândit la Rafa și la felul în care el văzuse de la început miezul aflat dincolo de petale.

–Și, Marina...?

–Da? Femeia și-a pus brațul în jurul ei și a tras-o mai aproape. Ce e?

Clementine plângea atât de tare încât nu mai era în stare să vorbească.

–E OK, nu trebuie să te simți prost. E normal să reacționezi așa. Orice copil vrea ca părinții lui să-l iubească mai mult decât pe oricine altcineva, iar divorțurile...

–Nu e vorba de asta.

Clementine și-a șters lacrimile cu mâneca și s-a ridicat.

–A, înțeleg. E altceva.

–Da. Sunt îndrăgostită. Sunt îndrăgostită până peste cap și nu știu ce să fac în privința asta.

Răsuflarea i s-a oprit în piept.

–Rafa?

Clementine a încuviințat din cap.

–Nu știu ce simte pentru mine. Când cred că e pe cale să mă sărute, în clipa următoare se retrage. Nu știu dacă așa îi duce de nas pe toți sau dacă eu sunt specială. A trecut atât de puțin timp, dar sunt nebună după el.

–Nu pot spune că n-am observat că-l placi. Dar nu v-am văzut îndeajuns de mult împreună încât să-ți spun ce cred eu că simte.

–Azi mi-a spus că sunt specială. M-a luat de mână și mi-a zis că sunt frumoasă. Apoi, când l-am întrebat dacă le spune asta tuturor fetelor sau doar mie, a zis că doar mie. Aș fi putut să jur că e pe cale să se aplece și să mă sărute. Mă privea atât de intens. Dar ne-am ridicat și ne-am întors în Dawcomb, unde m-a lăsat în fața casei lui Joe. Știa că o să mă despart de el.

–Și n-a bănuit că el e motivul?

–Nu cred. A zis că-și poate da seama că nu sunt îndrăgostită de Joe.

–Cred că toți ne-am prins.

–Deci, ce să fac?

Marina n-a ezitat.

–Absolut nimic.

Clementine a fost surprinsă; se aştepta la un lung discurs despre cum să facă pe femeia greu de cucerit.

–Eşti adorabilă, Clemmie, exact aşa cum eşti. Ar fi un bărbat tare prost dacă ar renunţa la tine.

Fetei i-a venit din nou să plângă, de data asta din recunoştinţă.

–Mulţumesc. Şi-a pus braţele în jurul umerilor mici ai mamei sale vitrege şi strâns-o cu putere. Mă bucur atât de mult că suntem prietene.

–Şi eu, a încuviinţat Marina, închizând ochii.

Când cele două femei s-au întors în clădirea vechilor grajduri, Grey încă era treaz, uitându-se pe Sky la un documentar despre creaturile marine. A fost surprins să le vadă pe amândouă cu nasurile lucioase şi feţele roşii. Fără o vorbă, Clementine s-a dus la el şi l-a cuprins de după gât. L-a îmbrăţişat îndelung, ţinându-l strâns şi l-a sărutat pe obraz.

–Mă duc să fac o baie, mi-au îngheţat picioarele.

El a urmărit-o uluit cum iese din cameră cu paşi uşori.

–Ce-a luat? a întrebat-o pe Marina.

–Vino sus şi o să-ţi zic. Şi eu am nevoie să mă încălzesc.

–Ce naiba aţi pus la cale?

–E o poveste lungă, dar mă simt minunat. A oftat din greu, eliberându-se de povara anilor de durere şi i-a zâmbit larg. N-o să-ţi vină să crezi.

–Hotelul se pune pe picioare, a spus Bertha a doua zi, aşezându-se ca o cloşcă pe scaunul din bucătărie. Păcat că are atâtea probleme.

–Cum adică probleme? a întrebat-o Heather, strângând în mâini cana cu cafea.

–Am auzit că au rămas fără bani, a spus femeia cu voce joasă. Dar nu ştii de la mine.

–Atunci tu de unde ai auzit?

Bertha s-a tras de lobul urechii.

–Am tras cu urechea. Se pare că un mare mahăr o să vină de la Londra să le facă o ofertă.

Heather a rămas cu gura căscată.

–Eşti sigură?

–E evreu.

Bertha a ridicat o sprânceană.

–Şi?

–Jake zice că evreii sunt isteţi. *Foarte* isteţi.

–Cu isteţimea n-o să-i convingă să vândă hotelul dacă nu vor.

–Eu l-am auzit pe Jake vorbind cu taică-său în clădirea vechilor grajduri şi mi s-a părut că nu prea au de ales.

–Vor trebui mai întâi s-o îngroape pe Marina. N-o să renunţe fără luptă. Ce o să se întâmple cu noi?

–Habar n-am. S-ar putea să se descotorosească de niscaiva oameni, dar nu de noi. Suntem *independabile*.

–Vrei să spui indispensabile?

–Asta am zis şi eu, indispensabile.

–*Tu* oi fi, Bertha, dar în ceea ce mă priveşte nu sunt atât de sigură. Oricine ar putea face treaba mea.

–Ei nu vor pe oricine, nu-i aşa? Vor angajaţi experimentaţi, care să cunoască locul.

–Sper să ai dreptate. Continuă să tragi cu urechea şi dă-mi de ştire dacă mai auzi ceva.

Clementine nu era vreo artistă, dar singurul mod de a petrece mai mult timp cu Rafa era să se alăture învăţăceilor lui. El a fost plăcut surprins când fata şi-a făcut apariţia pe faleză, pentru a picta clădirea farului alături de Pat, Grace şi Veronica.

–N-am altceva de făcut weekendul ăsta, a spus ea, aşezându-se pe o pătură împreună cu Biscuit.

Rafa i-a dat un bloc de desen şi nişte acuarele.

Apoi s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

–Mi-ai înveselit ziua.

–Dar să știi că sunt chiar nepricepută, a răspuns ea, zâmbind la complimentul lui.

–Nu-ți îngrădi abilitățile cu atitudinea ta negativă.

–Păi, n-am mai pictat din școală.

–Ești aici ca să te distrezi și să te bucuri de locul ăsta liniștit. Pun pariu că n-ai mai stat vreodată să observi fiecare val, fiecare nor, fiecare fir de iarbă și fiecare floare.

Ea l-a privit contrariată.

–În mare parte din timp gonim prin viață cu ochii închiși, absorbiți de gânduri fără sfârșit. Ne scapă magia simplă a unui trifoi ascuns în iarbă. Acum chiar îți poți lua răgazul de a privi în jur cu ochii larg deschiși, bucurându-te de frumusețea naturii. Poți să trăiești din plin doar în prezent.

I-a zâmbit și s-a ridicat. Clementine și-a muiat pensula în apă.

–Foarte bine, o să trăiesc în prezent. Dar nu sunt sigură că asta o să-mi îmbunătățească în vreun fel tabloul.

El i-a pus mâna pe umăr.

–Dar o să te îmbunătățească pe *tine*.

Cele șase fete aflate în weekendul burlăciților plecaseră să-și petreacă ziua la un spa, iar pasionații de ornitologie din Olanda se duseseră să caute fluierarul solitar.

–Mă bucur că nu trebuie să ne petrecem ultimele două zile aici alături fetele alea vulgare, a spus Grace, legându-și eșarfa Hermès sub bărbie pentru a-și proteja părul de vânt.

–Sunt tinere, Grace, a spus Veronica. Se distrează și ele.

–Totuși, n-au pic de stil. Pe vremea noastră nu exista noțiunea de „golancă".

–Eu m-am apropiat destul de mult, a spus Pat. Am fost o băiețoasă.

–Astea-i altceva. Tu nu te agățai de gâtul bărbaților tineri.

–Dacă aș fi avut frumusețea ta și grația Veronicăi, poate că aș fi făcut-o, a răspuns Pat.

La început, Clementine n-a fost în stare să se piardă în peisajul înconjurător. Era prea conștientă de Rafa care se plimba încoace și încolo, dând sfaturi. Abia când artistul s-a așezat lângă ea și s-a lăsat captat de propriul tablou, tânăra a reușit să se relaxeze. Liniștea era confortabilă. Nu simțea nevoia s-o umple cu sporovăieli. Rafa părea să se cufunde într-o lume captivantă și, curând, ea i s-a alăturat, observând fiecare pescăruș și fiecare piatră, până când a încetat să se mai observe pe sine.

Când s-au întors la hotel, soarele era la apus. Rafa se arătă impresionat de pictura Clementinei.

–Ești doar drăguț, a protestat ea.

–Ai un fel interesant de a folosi culorile.

Fata a început să râdă.

–Interesant, cu siguranță, dar nu foarte bun.

–Lasă-mă pe mine să judec asta.

Privirea lui a stăruit asupra ei pentru un timp care a părut foarte lung.

–De ce te uiți la mine așa? l-a întrebat ea, brusc jenată.

–Lumina e aurie în seara asta.

–Da, este.

–Mi-ar plăcea să te pictez.

–O, pe bune, Rafa, cred că nici măcar tu n-ai putea să mă transformi în *Venus* a lui Botticelli.

–Nici n-ar trebui. Ești adorabilă exact așa cum ești.

Ea s-a încruntat. Marina spusese același lucru. Să fie oare posibil ca el să fi început să și creadă asta?

–Vorbesc serios. Vreau să te pictez înainte să apună soarele.

A întins un covor pe iarbă și a insistat ca ea să se așeze. Biscuit s-a întins lângă ea și s-a rostogolit pe spate, sperând că fata va pricepe aluzia și îl va scărpina

pe burtică. Pat, Veronica și Grace s-au îndepărtat pe pajiște, lăsându-i singuri.

Rafa și-a deschis cutia în care își ținea culorile și a scos o coală de hârtie curată.

–Ce vrei să fac? l-a întrebat ea.

–Vorbește cu mine, i-a răspuns bărbatul, privind-o cu subînțeles.

Clementine a oftat.

–Cred că într-adevăr are de gând ne deseneze, i-a spus ea lui Biscuit.

–O să te desenez pe *tine*, a corectat-o el.

Apoi i-a zâmbit în vreme ce întindea culoarea pe foaie.

–Știi, ești o fată foarte frumoasă, Clementine. Dar ești o englezoaică tipică și nu poți accepta un compliment. În țara mea fetele obișnuiesc să le mulțumească bărbaților care le flatează.

–Bine, mulțumesc.

–Cu plăcere. Acum vorbește-mi.

Soarele părea să mai întârzie peste vârfurile copacilor doar pentru Rafa. Lumina era blândă și caldă, aerul era plin cu miresme de iarbă proaspăt tăiată și caprifoi, iar pe cele mai înalte ramuri păsările își pregăteau culcușurile pentru noapte.

–Am făcut ce m-ai sfătuit și am discutat cu Marina, a spus Clementine. Știi, ești singura persoană care mi-a dat vreodată sfatul potrivit.

–Nu cred.

–Ești singurul om care mi-a sugerat vreodată să vorbesc cu ea. Prietenilor mei le plăceau la nebunie poveștile mele și, spre rușinea mea, recunosc că m-am distrat spunându-le, exagerând mult ca să mi se acorde atenție. Mama mea a fost întotdeauna meschină și îngustă la mine, preferând ca eu să fac echipă cu *ea*, în loc să mă convingă să clădesc punți. Niciodată n-a fost mărinimoasă și presupun că a încântat-o faptul că nu m-am înțeles cu femeia

de care se îndrăgostise tata. Adevărul e că nimeni nu mi-a spus vreodată să mă împrietenesc cu ea. Niciodată nu m-am gândit la asta. Și niciodată nu mi-a dat prin cap să ascult ce are *ea* de zis.

– Dar ai făcut-o.

– Da, și ai avut dreptate. Întotdeauna există două variante ale aceleiași povești. Până la urmă nu e o mașteră, așa că n-o să-i mai spun vreodată Submarina. Și-a lăsat privirea în jos, mângâindu-i burtica lui Biscuit. Cred că acum înțeleg puțin mai multe despre dragoste.

– Chiar așa?

– Da. Dragostea e o lumină strălucitoare ce risipește toate sentimentele negative. Știi, așa cum face soarele cu ceața. Când am ascultat-o pe Marina, am simțit cum mi se deschide inima și toată pâcla grea, nefericită, s-a evaporat pur și simplu. A fost extraordinar. Așa că m-am gândit: oamenii fericiți sunt plini de iubire, oamenii nefericiți au foarte puțină, poate nici un pic. Cam în asta constă lumea – cei care iubesc și cei care nu o fac. E chiar foarte simplu. Dacă toată lumea ar iubi, n-ar mai fi războaie. Toți ar trăi în pace.

– Cred că ar trebui să candidezi pentru funcția de prim-ministru.

Ea a început să râdă.

– Dar cum îi înveți pe oameni să iubească?

– Au fost mulți învățători ca Iisus, Mahomed, Buddha, Gandhi, ca să numesc doar câțiva. Acum o putem adăuga pe listă pe Clementine Turner.

Tânăra l-a privit cum schițează, mâna mișcându-i-se încrezătoare pe hârtie, și s-a gândit cât de atrăgător era un asemenea talent.

– Rafa, tu ai fost vreodată îndrăgostit?

– Am fost îndrăgostit de multe ori, a spus el, zâmbindu-i. E o mare diferență între „a fi îndrăgostit" și „a iubi". „A fi îndrăgostit" înseamnă pasiune oarbă. Iubirea începe când

asta trece și într-adevăr *cunoști* persoana de lângă tine. Altfel, cum poți s-o iubești, dacă nu o *cunoști?*

–Deci, tu ai *iubit* vreodată?

–O dată.

–Cum era?

Bărbatul a rămas pe gânduri câteva clipe.

–Era foarte dulce.

–Blondă, brunetă?

–Brunetă.

–Ce s-a întâmplat?

–Nu eram pregătit să-mi iau un angajament.

–Voia să se mărite cu tine?

El a ridicat din umeri.

–Era din Argentina, numai la asta se gândea.

–Te-a speriat?

–Nu chiar, dar m-a neliniștit. Nu era momentul potrivit.

–Și ce s-a întâmplat?

–A terminat-o cu mine, și-a găsit pe altcineva și s-a măritat cu el.

–Ai fost foarte trist?

–Bineînțeles, dar ce puteam să fac?

–Te mai gândești vreodată al ea?

–Uneori.

–Regreți că n-ai luat-o de nevastă?

–Niciodată.

–Mai ții legătura?

–Nu.

El și-a îngustat privirea și a ridicat un colț al buzelor.

–Mai sunt întrebări sau s-a terminat interogatoriul?

–Ești foarte secretos.

–Secretos?

–Da, nu spui prea multe despre *tine*. Sigur, vorbești despre părinții tăi și despre Argentina, dar nu prea discuți despre *tine*.

Rafa a oftat teatral.

—Bine. Sunt un spion care lucrează sub acoperire pentru guvernul argentinian. Dar asta-i tot ce-ți pot spune, altfel ar trebui să te omor.

Ea l-a privit gânditoare. Rafa a fixat-o la rândul lui. Pentru câteva clipe nici unul n-a mai spus nimic. Totul s-a oprit în loc. Într-un târziu soarele a coborât după copaci, lăsându-i în umbră. Amândoi au simțit energia adunându-se între ei. Dar Clementine era obișnuită cu senzația caldă a dorinței și cu anticiparea sărutului care nu mai venea. A trebuit să-și adune toată voința de care era în stare pentru a-și lua ochii de la el.

—Mai ai mult? l-a întrebat ea, rupând vraja. Am început să înțepenesc.

—S-a schimbat lumina.

—Intrăm?

El a oftat cu regret.

—Dacă vrei...

Clementine s-a ridicat în picioare. Biscuit s-a rostogolit și s-a întins. Ea îi simțea dezamăgirea lui Rafa pe măsură ce energia se risipea, iar vântul se întețea.

—Pot să văd?

Bărbatul i-a întins blocul de desen. Clementine s-a uitat la pictură și a rămas cu gura căscată. Fata în lumină aurie era superbă. Rafa și-a adunat culorile, creioanele, și s-a ridicat.

—Chiar așa arăt? l-a întrebat ea, uitându-se lung la desen.

—Așa te văd eu, Clementine.

Ea s-a încruntat, întrebându-se de ce, dacă o vedea așa, n-o lua în brațe și n-o săruta.

—Nu știu ce să zic...

—Ba știi, i-a răspuns el.

—Mulțumesc.

I-a înapoiat blocul de desen.

—Vii înăuntru?

—Imediat. Vreau să dau un telefon.

–Noapte bună, atunci. Ne vedem mâine.

Clementine a traversat pajiștea împreună cu Biscuit. Simțea în ceafă privirea lui Rafa, dar nu s-a întors. Își adunase toată voința ca să plece; n-ar mai fi avut destulă s-o facă și a doua oară.

Rafa a urmărit-o încruntat cum dispare după colțul hotelului. Se simțea nemulțumit. Nu știa cât va mai putea continua așa. Clementine începea să-l acapareze. Ori de câte ori încerca să se gândească la altceva, ea îi răsărea în minte. Crezuse că își poate controla sentimentele, dar îi era din ce în ce mai clar că nu putea.

Și-a scos BlackBerry-ul pentru a-și suna mama. În momente ca acesta îi era tare dor de ea. Îi era dor de sunetul vocii ei și de tot ce reprezenta acesta.

–*Mamá.*

–Rafa, *mi amor*. E totul în regulă?

–*Mamá*, sunt îndrăgostit.

A urmat o clipă de tăcere. Apoi ea i-a vorbit cu un calm surprinzător.

–E foarte specială?

–E unică.

Poate că Maria Carmela nu-i înțelegea motivele care îl duseseră acolo, dar când venea vorba de dragoste, pricepea chiar foarte bine.

–Și atunci de ce pari atât de trist?

–Sunt confuz. Am venit aici pentru un singur lucru. N-am venit să mă îndrăgostesc.

–Urmează-ți inima, Rafa.

–Asta vreau. Dar nu pot dacă nu sunt în stare să fiu sincer cu ea.

–Atunci trebuie să dai totul pe față, Rafa. Trebuie să-i zici de ce ești acolo. Trebuie să le spui tuturor adevărul.

–Aș putea face o greșeală oribilă.

A urmat încă o clipă de tăcere. Maria Carmela nu știa ce să-l sfătuiască. *Asta* o depășea.

–Ei nu știu nimic. *Nimic*. Iar eu încă nu sunt sigur. Am nevoie de mai mult timp. A oftat apăsat. Oare sunt egoist? Ei sunt o familie fericită și îi plac pe toți atât de mult. Apoi ești și tu, cea mai importantă persoană din viața mea – dacă tu te îndoiești de mine, nu pot s-o fac.

–M-am mai gândit, și dacă treaba asta e chiar atât de importantă pentru tine, atunci trebuie s-o faci, iar eu o să te susțin. Tatăl tău n-ar fi fost prea încântat, dar o să mă ocup eu de el când o să-l întâlnesc pe lumea cealaltă. Lasă-l în seama mea. Acum trebuie să-ți găsești liniștea. Asta e tot ce contează. E dreptul tău și îți sunt alături până la capăt.

Rafa aproape că nu mai putea vorbi din pricina lacrimilor care îl înecau.

–Mulțumesc.

–Dragostea e cea care îmi dă curajul să te eliberez.

–Nu te mai temi?

–Nu. Sunt resemnată și sunt mulțumită. Nu știu de ce m-am îndoit vreodată de tine.

El și-a frecat puntea nasului.

–Nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

–O, ba știu. Acum, vrei să auzi ce a mai făcut azi papagalul ăla caraghios?

Rafa a început să râdă, ștergându-și umezeala din colțul ochilor.

–Da, spune-mi.

Când Clementine a ajuns la muncă luni dimineața, Sylvia era lângă fișet, cu fața ascunsă de o claie de păr ondulat. La o privire mai atentă, Clementine și-a dat seama că plângea.

Domnul Atwood nu venise încă, nici domnul Fisher. Tânăra a ignorat telefonul, a pus cafelele pe birou și s-a apropiat de colega ei.

–Ești bine? a întrebat ea.

Sylvia și-a tras nasul și a dat din cap că da.

–Am auzit că te-ai despărțit de Joe.

–Da, mă tem că așa e. Nu ajungeam nicăieri. Era nedrept din partea mea să-l duc de nas.

–Și ești îndrăgostită de Rafa, nu-i așa?

Clementine s-a încruntat.

–Din cauza asta plângi?

Sylvia și-a ridicat privirea din sertar, afișând un zâmbet jalnic. A dat afirmativ din cap.

–Nu-l iubesc pe Freddie, a mărturisit ea. Niciodată nu l-am iubit. La drept vorbind, niciodată n-am iubit pe cineva cu adevărat. Dar zilele trecute...

–Vino și stai jos.

Clementine a cuprins-o de după umeri. Sylvia s-a lăsat condusă către un scaun. Clementine i-a întins paharul de carton cu cafea, din care ea a început să soarbă fără tragere de inimă.

–V-am văzut pe tine și pe Rafa împreună și... am simțit.

–Ai simțit ce?

–Am simțit chestia asta incredibilă pe care o aveți voi. Eu niciodată n-am avut parte de așa ceva. Niciodată n-am crezut în ea. S-a uitat neajutorată la Clementine. Vreau și eu.

Clementine s-a simțit ușurată. N-ar fi fost amuzant să fugărească amândouă același bărbat.

–Deci, nu ești îndrăgostită de Rafa?

–O, aș putea fi, e foarte sexy, dar nu, nu sunt îndrăgostită. Doar vreau să fiu.

–Atunci nu mai fi atât de cinică și așteaptă pe cineva care să-ți tulbure viața la modul serios!

Buzele purpurii ale Sylviei s-au curbat într-un zâmbet firav.

–Nu cred că Freddie o să-și lase vreodată soția.

–Nu știu, dar n-ar trebui să destrami o căsnicie dacă poți evita treaba asta.

–Sunt un om rău.

–Prost îndrumat, asta-i tot.

Femeia a oftat.

–Cum oi fi arătând! Mi-a curs rimelul până la jumătatea feței?

–Ai face bine să dai o fugă până la toaletă înainte să ajungă domnul Fisher. N-are cumva o întâlnire la nouă și jumătate?

–O, Doamne, am uitat. Fă-mi o favoare, iubito – du-te și ia niște brioșe. Și dacă mai dai peste vreun străin arătos, pentru Dumnezeu, adu-mi-l mie!

Clementine s-a grăbit să iasă pe stradă. Era o zi caldă și însorită, porumbeii se lăsau pe asfalt pentru a ciuguli firimituri, iar pescărușii se roteau pe cer ca niște planoare. A oftat fericită, umplându-și plămânii cu aerul proaspăt al mării. Azi își simțea sufletul ușor, de parcă i s-ar fi luat o grea povară de pe el. A mers cu umerii drepți și bărbia ridicată, observând ocheadele interesate pe care i le aruncau bărbații pe lângă care trecea. Aveau prea puțină legătură cu hainele sau cu tocurile ei înalte și o foarte mare legătură cu atitudinea ei. Se plăcea pe sine, iar această încredere radia în jurul ei ca lumina soarelui. Pe când intra în cafeneaua Black Bean, s-a hotărât să urmeze sfatul Marinei și să fie ea însăși. Rafa o considera frumoasă – ăsta era un început bun – și nu spusese el că e imposibil să iubești pe cineva fără să-l cunoști așa cum trebuie? Aveau toată vara la dispoziție pentru a se cunoaște unul pe celălalt – iar ea abia aștepta să se întindă pe patul mamei sale vitrege și să-i mărturisească progresele făcute.

–I-au dat de urmă, i-a spus Jake tatălui său, în vreme ce Grey se pregătea să-i ducă pe câțiva oaspeți la o plimbare cu barca.

–Informatorul tău din poliție?

Jake a dat din cap plin de importanță.

–Se pare că au un indiciu.

–Chiar așa? Păi, asta-i bine.

—Începe să devină încrezut.

—Până la urmă asta o să-i vină de hac.

—Ar trebui să renunțe cât mai are un avans.

—Niciodată n-o s-o facă. Este ca un drog. Nu se poate opri.

—N-ar trebui să mai treacă mult până să-l prindă, dar ține-o pentru tine. Nu vor ca el să se dea la fund.

În acel moment, Marina și-a făcut apariția în ușa încăperii.

—Am vești bune pentru tine, dragul meu.

Grey a ridicat din sprâncene.

—Tocmai a sunat William Shawcross.

Ochii bărbatului s-au luminat.

—Și?

—Ar fi foarte bucuros să vină și să țină un discurs la primul nostru dineu literar.

—Păi asta-i o veste fantastică!

—I-am luat numărul, ca să-l poți suna înapoi.

Grey și-a bătut fiul pe spate.

—Grozavă idee, fiule.

—Mersi, tată.

Au urmărit-o pe Marina îndepărtându-se pe coridor.

—Deși nu sunt sigur că o să fie îndeajuns pentru a ne salva, a mai spus Grey cu voce joasă.

—La ce te gândești?

—În momentul ăsta încerc din răsputeri să nu mă gândesc, dar treaba n-arată bine. Banca se ține de capul meu. E doar o chestiune de timp până când va trebui să luăm o decizie dificilă.

—Ai putea să ieși la pensie.

—Nu sunt destul de bogat ca să ies la pensie.

—Cumpără un bilet la loterie.

—Ne trebuie mai mult decât noroc, a spus Grey cu un aer sumbru. Ne trebuie un miracol.

capitolul 31

–Nu-mi vine să cred că s-a terminat, a spus Pat cu tristețe. A trecut atât de repede!

–Mi-aș dori să mai stăm o săptămână, tu nu, Grace? a adăugat Veronica, aplecându-se pentru a mirosi încă o dată crinii. O, ador mirosul acestui loc.

–Va trebui să veniți din nou anul viitor, a spus Marina.

–Ne-am distrat de minune, a zis Jane, încercând să pară veselă, deși sufletul parcă i-ar fi fost plin cu beton. Mulțumesc mult de tot, Marina.

Gazda lor i-a simțit inima grea și s-a întrebat dacă nu cumva asta avea vreo legătură cu generalul. Fuseseră nedespărțiți în ultimele câteva zile, dar acum remarcase absența bărbatului de la micul dejun.

–Poți veni oricând dorești, i-a răspuns ea cu o voce joasă, astfel încât celelalte să n-o poată auzi. Poți fi musafira mea.

Obrajii lui Jane s-au înroșit la aluzia Marinei, și bătrâna s-a grăbit să refuze.

–O, n-aș vrea să fiu o povară. Sunt sigură că o să venim din nou vara viitoare.

–Dacă mai suntem pe-aici, a intervenit Grace sec.

Marina le-a însoțit pe aleea cu pietriș, unde la aștepta autocarul ce avea să le ducă acasă.

–Aici e o oază. Uiți de tine, a spus Pat, măsurând casa din priviri pentru ultima oară.

–Știu. Un paradis, nu-i așa? a încuviințat Veronica. Acum încep să-mi reamintesc de mine.

–Ce iad! a chicotit Grace.

–Nu-i așa de rău. Mă simt un alt om, a răspuns Veronica. Totuși, o să-mi lipsească frumoasa mea cameră.

–Iar mie o să-mi lipsească maestrul, a spus Grace, când Rafa și-a făcut apariția pe alee, urmat de un Biscuit exuberant.

–Îmi pare rău că plecați, le-a spus el doamnelor.

A încercat să nu se uite la Marina, care privea gânditoare câinele.

–Biscuit arată mult mai bine decât în seara în care l-ați salvat, a spus Pat, fluierând din toată inima și lovindu-și coapsele cu mâinile.

Biscuit s-a repezit nerăbdător către ea.

–Așadar, o să-l păstrați, a spus Veronica.

–Sigur, a răspuns Rafa. N-are unde să meargă.

Pat s-a aplecat și a frecat viguros spinarea cârlionțată a câinelui.

–Ce câine bun ești tu! Da, ești un câine tare bun.

Grace și-a dat ochii peste cap.

–De ce toți englezii au senzația că și câinii lor pricep ce li se spune?

–O, dar el pricepe, a insistat Pat.

Grace a plescăit din limbă.

–Totul ține de tonul vocii. Uite, Pat.

S-a apropiat de animal și, cu același ton entuziast ca al lui Pat, l-a alintat.

–Ești un câine foarte *rău*, da, ești un câine foarte *rău*.

Biscuit dădea din coadă atât de tare încât mai avea puțin și decola ca un elicopter.

–Vezi, dacă o spui cu aceeași intonație, animalul ăsta fraier nu face diferența.

–Ești o babă cinică, a spus Pat. Sau ar trebui să spun cu cea mai voioasă voce a mea: ești o băbăciune caraghioasă, Grace.

Și-au luat rămas-bun și s-au suit în mașină. Șoferul a pornit motorul. Marina și Rafa s-au retras pentru a le face cu mâna. Tocmai când se pregăteau să iasă de pe alee, vechiul Mercedes al generalului s-a ivit de după colț, claxonând, cerându-le să oprească.

–A întârziat la micul dejun, a remarcat Marina, uitându-se la ceas.

–Nu cred că a venit pentru micul dejun, a spus Rafa.

Bătrânul a ieșit din mașină ca un tânăr ofițer, s-a întins spre bancheta din spate și a scos de acolo un buchet enorm de trandafiri albi. Ușa autocarului s-a deschis încet, iar o Jane roșie în obraji a coborât ușor.

–Vreau să te rog să rămâi, i-a spus generalul, oferindu-i florile.

Jane și-a lipit nasul de ele, neștiind cum să răspundă. Se simțea caraghioasă în fâstâceala ei.

–Miros minunat, a zis ea. Cât de drăguț din partea ta să te gândești la mine.

–M-am străduit mult să găsesc unii parfumați, a spus el. I-am ales pentru că miros ca tine.

O lumină caldă s-a răspândit pe chipul ei, iar Jane a zâmbit jenată.

Generalul se legăna pe călcâie înainte și înapoi, în vreme ce își lua inima în dinți pentru a ține micul discurs pe care îl repetase toată noaptea. Și-a dres glasul.

–A trecut multă vreme de când n-am mai invitat o femeie la o întâlnire.

–A trecut multă vreme de când n-am mai fost invitată.

Roșeața lui Jane s-a accentuat.

–Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Jane.

–Să te căsătorești cu mine?

–Păi, sigur. N-avem tot timpul din lume, de ce să ne mai ascundem pe după deget? Te plac foarte mult. Chiar foarte mult și cred că și tu mă placi pe mine.

–Da, te plac.

–Deci, ce zici?

Jane s-a uitat în jur, rușinată pentru că se afla în centrul atenției. Marina și-a dus mâna la gură, uluită de propunerea neașteptată a generalului. Se cunoscuseră cu doar o săptămână în urmă. Rafa zâmbea larg. Veronica,

Pat și Grace practic atârnau afară din mașină, nerăbdătoare să-i audă răspunsul. Jane și-a mușcat buza de jos ca să-i oprească tremuratul.

–Păi... da, a răspuns ea timid. De ce nu? Da, te rog.

–Sue McCain ar fi tare mândră de tine, a spus generalul, făcându-i cu ochiul lui Pat. Mottoul ei trebuie să fie ceva de genul: „Trăiește clipa".

Pat a chicotit, scuturând din cap.

–Foarte amuzant, generale. Drept să-ți spun, nu sunt sigură care e mottoul ei. O să-mi amintesc s-o întreb.

S-a dat jos din autocar pentru a li se alătura.

–Ei bine, tinere, i-a lătrat Grace șoferului, nu te mai ține de fleacuri și scoate valiza lui Jane din mașină! Ea rămâne aici.

–O, norocoasă, norocoasă fată! O să locuiască în Devon! a spus Veronica, topită toată, tamponându-și ochii cu o batistă. O, Doamne, acum trebuie s-o luăm de la capăt cu despărțirea.

În cele din urmă, autocarul a dispărut în lungul aleii. Generalul i-a dus valiza lui Jane în hol, în vreme ce ea privea neliniștită în zare.

–Ce facem acum? l-a întrebat ea. La un moment dat va trebui să merg acasă ca să-mi pun treburile la punct și să-mi anunț familia.

Generalul a luat-o de mână.

–Nu-ți face griji, draga mea, ai tot timpul din lume pentru asta. Acum o să mergem și o să luăm un mic dejun copios.

–Ar fi drăguț.

Jane abia dacă ciugulise ceva mai devreme.

–E din partea casei, a spus Marina. La fel și șampania.

–Șampania? a repetat Jane surprinsă.

–Sigur. Un mic dejun cu șampanie e singurul fel în care poți sărbători o logodnă.

–Un mic dejun cu şampanie, la vârsta noastră, a râs Jane.

–Tocmai din cauza asta îi dăm bice, a spus generalul însufleţit. Eu propun să ne punem pirostriile cât mai repede posibil. Unde ai vrea să mergem în luna de miere? a întrebat-o el.

–Aş vrea să stăm chiar aici, a răspuns ea.

–Într-adevăr? Chiar aici, la Polzanze?

–Da, generale. Sunt foarte fericită aici.

–Atunci o să ne întoarcem după nuntă. Dar în după-amiaza asta te duc acasă.

Şi-a ridicat sprâncenele lui stufoase.

–Şi cred că e vremea să-mi spui Geoffrey, nu?

–Geoffrey, a spus ea încet. Ţi se potriveşte.

–Geoffrey şi Jane. Sună bine.

–Te superi dacă vă mut într-o cameră mai drăguţă pentru luna dumitale de miere, doamnă Meister? a spus Marina, gândindu-se la dormitorul pe care tocmai îl eliberase Grace.

–Sunt foarte mulţumită unde mă aflu, a protestat Jane.

–Ei bine, eu nu sunt, a răspuns Marina. Aş fi mai fericită dacă dumneata şi generalul v-aţi petrece primele zile de căsnicie în cel mai bun apartament al nostru.

–Bine, dacă insişti.

–Atunci aşa rămâne. Acum, să deschidem şampania.

Domnul Atwood şi-a tras ciorapul pe cap. Era suficient de gros ca să-i ascundă faţa, dar suficient de subţire ca să vadă prin el. Purta pantaloni negri, o bluză neagră cu guler înalt şi pantofi negri cu talpă moale, astfel încât să nu facă nici un zgomot când se va furişa în casă. A mers pe vârfuri în jurul clădirii spre locul în care o scară fusese aşezată în grădină, sprijinită de peretele din spate. Era îndeajuns de întuneric încât el să se poată confunda cu noaptea, dar fereastra din vecini arunca pe iarbă o rază

de lumină, pe care el a evitat-o cu grijă. Se simțea ca o pisică, pășind ușor pe rouă.

A urcat încet scara. Treaptă cu treaptă. Nu s-ar face să cadă și să se rănească – soția lui îl credea plecat la o cină de afaceri. Să fie dus la spital în costum de spărgător l-ar putea da de gol. A râjnit cu satisfacție, mulțumit că reușea să țină la un loc atâtea ițe diferite din viața lui. Era distractiv să-și însușească diverse personalități. Era tată, soț, om de afaceri, amant – iar acum, hoț. Odată ajuns la fereastra care fusese lăsată întredeschisă, și-a strecurat degetele în crăpătură. Fără un sunet, a ridicat ivărul și a deschis-o îndeajuns încât să se poată urca înăuntru.

În vreme ce se opintea cu stângăcie să intre în casă, nefiind tocmai tâlharul-felină pe care se străduia să-l imite, a auzit un gâfâit și un scâncet excitat. Așteptarea îi făcea inima să bubuie în piept pentru că acolo, goală pușcă și întinsă pe pat, îl aștepta Jennifer. Mâinile și picioarele îi erau legate de cei patru stâlpi ai baldachinului, pielea ei albă, zulufii de păr pubian auriu și sânii ei rotunzi se întrevedeau în beznă, iar ea tremura nerăbdătoare.

–Ce văd eu aici? a spus el cu cel mai rece glas al lui.

–Nu-mi face rău, s-a văitat ea.

–Să-ți fac rău? O să te *satisfac* până la moarte.

–Oooooh, nu!

–Da, o să mă distrez, jucărioara mea.

–Te rog, lasă-mă în pace!

–Iar tu o să fii legată și pregătită pentru mine.

Fata și-a tras brațele și a încercat să-și elibereze picioarele, dar fără nici un rezultat. Era cu adevărat legată fedeleș. El s-a așezat lângă ea, plimbându-și un deget înmănușat peste gâtul ei, peste ridicătura sânului, în jurul sfârcului care s-a întărit de dorință, în jos spre stomac, printre zulufi și între picioarele ei, unde a stăruit.

Atât de concentrați erau asupra jocului lor, încât n-au auzit zarva din grădina de jos, nici șoaptele zgomotoase ale

polițiștilor care acum înconjurau casa. Vecinii îi urmăreau vrăjiți prin fereastra de la baie. Un polițist a urcat în grabă scara. Când a ajuns la fereastră, a privit înăuntru și l-a zărit pe spărgător gata să coboare asupra victimei sale, cu o erecție uriașă.

Cu mișcările agile și rapide ale pisicii în care domnul Atwood nu s-ar fi putut transforma niciodată, polițistul a sărit în cameră și l-a trântit pe bărbat la pământ. Înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă, era încătușat și zăcea neajutorat pe podea, cu ciorapul de pe față smuls cu o asemenea forță încât îi julise nasul. Luminile au fost aprinse, iar camera s-a umplut cu fețele familiare ale polițiștilor din Dawcomb-Devlish, care se zgâiau la ei, uluiți. Se uitau când la domnul Atwood, când la Jennifer, legată și expusă ca un porc în vitrina măcelăriei, dar numai unul sau doi au avut decența de a-și feri privirea. În sfârșit, unul dintre polițiști a zvârlit un prosop peste corpul ei dezbrăcat și s-a apucat s-o dezlege.

–E o greșeală îngrozitoare, a gâfâit domnul Atwood.

– ... orice spui poate fi folosit drept probă.

–Nu jefuiesc locuința, e un joc de roluri cu amanta mea. Pentru Dumnezeu, e ridicol!

–Hai! a spus căpitanul Dillon, ridicându-l în picioare.

Bărbatul a privit în jos și a văzut cum cândva mândra lui erecție se zgârcește ca un viermișor rozaliu.

–Ei bine, dacă insistați să vin cu voi, puteți, vă rog, să-mi încheiați pantalonii?

A doua zi de dimineață zvonul se răspândise, iar în Dawcomb-Devlish nu se mai vorbea despre nimic altceva.

Domnul Atwood n-a venit la birou, ceea ce era tocmai bine pentru că un grup de fotografi se adunase în fața firmei, împreună cu ziariștii din presa națională. Mulțimea de curioși s-a tot mărit, până când căpitanul Dillon a fost obligat să instaleze bariere pentru a fluidiza traficul.

– Credeau că au pus mâna pe Baffles, a spus Sylvia, ochii scânteindu-i de veselie. Îți închipui, domnul Atwood dintre toți oamenii!

– E dincolo de puterea imaginației mele, a încuviințat Clementine, urmărind mulțimea care fremăta afară.

– Îl și vezi costumându-se și prefăcându-se că dă o spargere în casa recepționerei voastre.

– Știam că are o aventură cu ea. Neghiobul m-a luat cu el când s-a dus să-i cumpere o brățară. Nu i-a dat prin minte că o să recunosc bijuteria la încheietura ei și îmi voi da seama că unu și cu unu fac doi?

– Poate că nu te credea prea pricepută la matematică!

– Poate chiar *e* Baffles și asta este o dublă cacealma, a sugerat Clementine.

– Nu e atât de isteț.

– Mă întreb dacă o să se mai vadă cu Jennifer azi.

– Sau vreodată!

– Eu aș pleca din țară dacă mi s-ar întâmpla așa ceva.

Sylvia a chicotit.

– Cred că e chiar o idee inspirată. Cu bărbatul potrivit, pe mine m-ar cam excita.

– Deci nu cu domnul Atwood?

Au început amândouă să râdă.

– Nu cu domnul Atwood! Ce-ai zice să închidem taraba pe ziua de azi și să luăm un prânz plăcut?

– Ei, *asta* e o idee inspirată, a încuviințat Clementine, luându-și geanta. Viața de peștișor auriu într-un acvariu nu-i de mine!

– Deci, cum îți mai merge cu Rafa? a întrebat Sylvia, sorbind un pahar de Pinot Noir pe terasa unei braserii.

– A, nimic de raportat.

– Dar a trecut numai o săptămână!

– Știu. N-ar trebui să mă aștept ca lucrurile să avanseze atât de repede. Doar că mă simt de parcă l-aș cunoaște de-o viață.

A ridicat din umeri, nevrând ca Sylvia să știe cât de mult îi păsa.

–Trebuie să pleci ca să-ți simtă lipsa.

–Nu plec nicăieri până în septembrie.

–Atunci e prea târziu. Trebuie să pleci acum.

–Și unde crezi că ar trebui să dispar?

–Oriunde, după colț – atâta vreme cât crede că ai plecat.

–N-am destui bani – sau timp liber.

–Păcat. Dorul face inima să se îndrăgostească.

–Sau o face să uite cu totul.

–N-aș zice, iubito. Crede-mă, știu. Sunt maestră în a mă lăsa greu.

Clementine a început să râdă, presupunând că fusese ironică, dar Sylvia o privea cu multă seriozitate.

Tânăra a tușit.

–Sunt sigură că ai dreptate, a spus ea în grabă. Dacă cineva poate juca la rece, tu ești aceea.

Rafa a urmărit-o pe Marina cum dispare pe alee în mașina ei, înainte de a intra pe furiș în clădirea vechilor grajduri. Grey ieșise la o plimbare cu barca, pictorii erau ocupați în grădina de legume, iar Harvey se cocoțase pe acoperiș, unde repara unul dintre coșurile de fum. Domnul Potter își bea ceaiul în seră, împreună cu Biscuit, iar Bertha deretica prin camera lui Rafa, întârziind cât mai mult posibil cu împăturitul și atârnatul în dulap al hainelor pe care el le purtase cu o seară înainte.

A urcat scările și s-a îndreptat pe palier către dormitorul Marinei și al lui Grey. Mireasma parfumului ei plutea pe hol și îi stăruia în nări, de parcă ea ar fi fost acolo cu el. A privit îngrijorat în jur, apoi a intrat. Dar n-avea de ce să-și facă probleme, era chiar singur. Înăuntru, patul era nefăcut, așteptând sosirea Berthei, iar fereastra era larg deschisă, dezvăluind o priveliște superbă către mare. Cu inima bătându-i zgomotos, Rafa s-a apucat să ridice

fiecare lucru cu grijă. Maria nu păstra multe mărunțișuri și, din câte vedea, nu era nimic ieșit din comun.

A început să deschidă sertarele, pipăind fundul și partea din spate la fiecare, în căutarea unor obiecte ascunse. Dar n-a găsit nimic strecurat între haine și s-a simțit rușinat pentru că îi invadase intimitatea. Când a deschis dulapul, inima i-a tresărit la vederea unei simpatice cutii înflorate, parțial ascunse printre pantofii ei. S-a întins după ea, a dat la o parte încălțările și a scos-o afară. Cu degetele tremurânde, a deschis-o. Era plină cu scrisori. Hârtia îngălbenise, arătând că erau vechi. Și-a ținut respirația. A ridicat-o pe cea de deasupra. Dar s-a dezumflat repede pentru că era o scrisoare de dragoste de la Grey, ce data din 1988. A scotocit mai adânc, dar toate erau ori epistole de la soțul ei, ori desene copilărești de la Jake și Clementine.

I-a găsit certificatul de căsătorie și vreo câteva fotografii din ziua nunții lor. A băgat mâna până la fund și a scos ultima scrisoare, sperând să dea de ceva relevant. Ceea ce a găsit, de fapt, a fost un poem rupt dintr-o carte intitulat „Marina mea Marina", scrisă în 1968 de John Edgerton. L-a citit și ochii i s-au umplut de lacrimi; putea fi despre ea.

O, suflet îndurerat ce tânjești după mare,
Neliniștită mereu va fi a ta cale,
Câte rămășițe de vise aici ai lăsat,
Sub valurile ce deznădejdea le-a înălțat...

Era un poem despre dragoste, dar și despre pierdere. Se întreba dacă ea îl cunoscuse pe autor și dacă el compusese poezia pentru ea.

Deodată a auzit ușa din față deschizându-se și apoi trântindu-se. A zvârlit în grabă cutia în fundul dulapului și a pus pantofii la loc, deasupra ei. S-a repezit să iasă din dormitor. Tocmai când pășea pe palier, scândurile podelei

au scârțâit puternic, tulburând liniștea. Jake l-a auzit și s-a uitat în sus, din holul de la parter.

–Rafa! Ce cauți aici? l-a întrebat el, fixându-l cu suspiciune.

–Îl caut pe Biscuit, a răspuns artistul, încercând să pară degajat. Și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Uneori îi place să vină aici și să stea pe patul tatălui tău.

–Chiar așa?

Jake nu era convins.

–Nu e aici.

–De ce îl cauți?

–Vreau ca elevii mei să-l picteze.

–Pe bune?

Tânărul l-a urmărit coborând scările.

–Spune-mi, nu cumva Harvey te-a dus de curând acasă la Edward și Anya Powell?

Rafa a dat afirmativ din cap.

–Da, am mers să pictăm porumbarul.

–Hmm.

–De ce?

–Fără motiv, a răspuns Jake, frecându-și bărbia gânditor.

L-a privit pe artist cum iese din casă și se îndreaptă spre hotel. Brusc a avut neplăcuta senzație că Rafa nu era ceea ce părea.

capitolul 32

În acea seară, Jake a luat-o deoparte pe Clementine.

–Vreau să stau de vorbă cu tine, a spus el serios.

Sora lui l-a urmat în bibliotecă.

–Ce s-a întâmplat?

–E vorba de Rafa.

–Ce-i cu el?

–L-am prins în dimineața asta băgându-și nasul prin clădirea vechilor grajduri.

–Ce categorisești tu drept „băgat nasul"?

–Păi nu era în bucătărie făcându-și un ceai.

Clementine i-a aruncat o privire uluită.

–Era la etaj.

–L-ai întrebat ce făcea?

–A zis că îl căuta pe Biscuit.

–Poate că îl căuta.

–Prostii! Nu-l căuta pe Biscuit. Cerceta locul.

–Ești sigur?

–Convins. Părea chiar viclean.

–Ce vrei să spui?

–Știi că Harvey l-a dus în casa soților Powell chiar înainte ca ei să fie jefuiți?

Lui Clementine i s-a tăiat răsuflarea.

–Doar nu insinuezi că el ar fi Baffles?

–Nu ți se pare cam mare coincidența că fiecare casă pe care o vizitează el e jefuită mai târziu?

Clementine era prea șocată ca să-i mai răspundă.

–A mers mai întâi în recunoaștere, ca să vadă dacă e un loc bun pentru pictorii lui. Trebuie să fi intrat în bucătărie și să fi văzut inelul pe pervaz.

–Nu pot să cred că măcar sugerezi una ca asta! Nu-i stă în fire să mintă, a spus Clementine oripilată.

–Tu chiar crezi că e un artist fericit să-şi petreacă vara învăţându-le pe babe să picteze pentru casă şi masă? Gândeşte-te. Ce căuta aici de la bun început? Jefuia case mari şi hoteluri. Pe urmă a văzut anunţul Marinei în ziarul local şi s-a gândit: „Aha, o să intru sub acoperire pe timpul verii şi nimeni n-o să mă bănuiască".

Tânăra şi-a mijit ochii neîncrezătoare, dar Jake a continuat, mulţumit de felul în care ipoteza lui creştea ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale.

–Uite ce e: stă aici, în mijlocul Devonului, înconjurat de case mari şi scumpe, având acces la majoritatea dintre ele pentru că Marina insistă să se laude cu el la toţi prietenii ei. E cursa perfectă. Nimeni n-o să-l arate cu degetul, nu-i aşa?

–Nu sunt sigură în privinţa asta, Jake.

Dar, spre ruşinea ei, Clementine simţea cum îi încolţeşte un sâmbure de îndoială.

–Întotdeauna l-am considerat suspect. Chiar de la început, era prea bun ca să fie adevărat.

–Ei bine, n-ai nici o dovadă.

–O să fac rost.

–E un pictor foarte bun.

–Coincidenţă.

–Dacă ar fi hoţ, n-ar avea un ceas scump, n-ar conduce o maşină de fiţe?

–Doar dacă ar fi un hoţ foarte prost, ceea ce, evident, nu e. Jake a zâmbit. Iar *tu* te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Clementine s-a înfuriat.

–Ştii, dacă ar fi fost un ticălos aşa cum îl crezi tu, m-ar fi sedus încă de-acum câteva săptămâni.

–Nu, n-ar fi făcut-o. Asta i-ar fi distras atenţia de la ţinta lui.

–Nu te cred, Jake. Tu niciodată nu l-ai plăcut pentru că eşti gelos. E mai arătos decât tine, mai isteţ decât tine –

ceea ce, permite-mi să adaug, nu e prea greu – și are mult mai mult șarm. Nu-i de mirare că nu-l suporți.

–Simt oamenii prefăcuți.

–Deci, ai de gând să-i spui Marinei?

–Nu încă.

–Bine, pentru că n-o să te creadă.

–O să dovedesc.

–În weekendul ăsta vin soții Reuben. Nu-i mai da încă un motiv de îngrijorare.

–A, soții Reuben. A făcut o grimasă. Sigur au pus ochii pe locul ăsta.

–Dacă o să facă vreo ofertă pe care tata n-o s-o poată refuza, Marina o să se arunce de pe o stâncă.

–Nu fi așa patetică. O să fie bine. O să cumpere altundeva.

–Tu chiar nu pricepi, nu-i așa? l-a repezit ea mânioasă. Pentru Marina asta e mai mult decât o casă. E copilul ei.

Jake a avut decența de a părea puțin rușinat.

–Să nu crezi că o să fie bine, pentru că n-o să fie. O să fie distrusă, cu inima frântă și nimic nu va mai putea s-o refacă vreodată.

Jake a privit-o mirat cum iese în hol.

Clementine rămase în dormitorul ei, gândindu-se la cele spuse de Jake. Instinctele o linișteau, transmițându-i că fratele ei se înșală. Rafa nu era un spărgător. Era blând și bun, și înțelegător. Dacă ar fi fost un hoț, ar fi fost nemilos și duplicitar, ceea ce cu siguranță nu era. Totuși, nu putea ignora senzația sâcâitoare că el îi ascundea ceva. Jake scosese la lumină această îndoială, iar acum Clementine recunoștea că ea fusese mereu acolo, zăcând pe fundul fericirii ei ca un strat de noroi. Să fi fost el prea bun pentru a fi adevărat? Și dacă nu era hoțul, ce era?

Mai îngrijorător decât suspiciunile lui Jake cu privire la Rafa era pericolul care amenința Polzanze și efectul pe care o asemenea pierdere l-ar fi avut asupra Marinei.

Spre surprinderea ei, Clementine a descoperit că simțea o durere ascuțită în piept la gândul că mama ei vitregă ar putea fi obligată să renunțe la ce avea mai de preț. Și-a pus mâna acolo. Măcar dacă ar fi putut s-o ajute! Dar nu era nimic de făcut. Dacă tatăl ei chiar avea probleme financiare și soții Reuben îi făceau o ofertă generoasă, el avea s-o accepte. Biata Marina va devastată. Nu-și va mai reveni vreodată.

O inspirație bruscă i-a alinat durerea: va sta cu ea și nu se va mai duce în străinătate. Asta va face. O va ajuta pe Marina să se instaleze în altă parte. Vor construi împreună un alt hotel, unul chiar mai frumos decât Polzanze.

Gândul ăsta a bucurat-o. Și-a reîndreptat atenția asupra lui Jake și a teoriei lui ridicole. De parcă Rafa ar fi putut să fie Baffles: însăși ideea era absurdă!

Vineri, 12 iunie, Charles Reuben și glaciala lui soție, Celeste, au sosit pentru a-și petrece weekendul la hotel. Marina îl implorase pe Grey să le spună că toate camerele sunt ocupate, dar el o refuzase. Oricât i-ar fi fost de greu să recunoască, avea nevoie de ei.

Ploua torențial și Marina a sperat că asta îi va descuraja, pentru că, pe vreme rea, locul arăta foarte cenușiu. Nori negri și grei atârnau deasupra mării, iar un vânt rece șuiera peste faleză și pe acoperiș, mugind de parcă ar fi protestat împotriva noilor oaspeți.

Marina a detestat-o pe Celeste de la prima vedere. Femeia avea peste un metru optzeci și era atât de slabă, încât, din profil, aproape că dispărea cu totul. Purta rămășițele unei frumuseți glaciale, cu ochii de un albastru pal, fardați din greu cu creion dermatograf și rimel, și un păr alb, aranjat într-o coafură bob, țeapănă, lungă până la umeri. Avea pomeții înalți, la fel de ascuțiți ca diamantele uriașe care îi sclipeau la urechi, și degete lungi, zbârcite. Buzele îi erau subțiri și țuguiate, dându-i expresia îmbufnată a unei femei tare nefericite. În ciuda luxosului pulover

crem de cașmir, a genții negre din piele de crocodil de la Birkin și a pantofilor asortați, marca Ralph Lauren, părea teribil de nemulțumită de propria viață.

–Ce locșor pitoresc, a spus ea cu o voce nazală, pe când intra în hol, lăsându-i pe Shane și Tom să se opintească în urma ei cu valizele Louis Vuitton. Iar tu trebuie să fii Marina.

A privit-o de sus, afișând un surâs încordat, atât cât îi permitea cel mai recent lifting facial.

Marina i-a întins mâna și i-a zâmbit politicos, deși privirea i-a rămas ostilă.

–Bine ați venit, a spus ea.

Soții Reuben erau dușmanii care o ademeneau să-i primească la ea în casă, pentru ca apoi să i-o fure. Grey și-a întâmpinat călduros musafira, fiindcă ostilitatea nu-i stătea în fire. Marina s-a uitat către ușa deschisă și l-a văzut pe Charles Reuben care se plimba pe aleea cu pietriș, ținându-și BlackBerry-ul lipit de ureche, în vreme ce șoferul îl urma cu o umbrelă uriașă. Era scund și solid, cu burta proeminentă a unui bărbat care își petrece multă vreme prin restaurante. Avea capul chel, fața cărnoasă și era lat în spate ca un brotac. Când în sfârșit a intrat, și-a scuturat ploaia de pe haină și s-a plâns, cu un puternic accent londonez, de lipsa semnalului.

–Ai zice că suntem în pădure. Știți, săptămâna trecută am fost în fundul Indiei și recepția funcționa sută la sută. Ce vă spune asta despre Marea Britanie, hm?

–Sunteți bine-venit să folosiți telefonul din camera dumneavoastră, a spus Grey.

–Se pare că asta va trebui să fac. I-a strâns mâna lui Grey și a zâmbit. Drăguț loc aveți aici.

–Mulțumesc, a răspuns bărbatul. De fapt, e al Marinei.

–Mă bucur să vă cunosc, i-a spus el femeii, strângându-i mâna cu fermitate. Am auzit multe despre hotel, așa că a trebuit să vin și să-l văd cu ochii mei.

–Permiteți-mi să vă fac cunoștință cu managerul nostru, fiul meu, Jake.

Grey era conștient de resentimentele crescânde ale soției sale și era nerăbdător s-o țină cât mai departe cu putință de soții Reuben.

–O afacere de familie, îmi place, a spus Charles. Ați cunoscut-o pe soția mea, Celeste?

În comparație cu el, nevasta lui vorbea pe un ton asemănător unui vaiet răgușit, specific clasei superioare.

–Bineînțeles că ne-am cunoscut, a răspuns ea. Ai butonat la telefonul ăla zece minute – ce era să fac, să mă uit cum se ofilesc florile?

–Să vă conduc spre camera dumneavoastră, a spus Grey.

Marina i-a urmărit plecând din hol și s-a zbârlit ca o tigroaică pregătită să-și apere teritoriul. Parfumul greu, floral al lui Celeste a rămas în aer, iar Marina a insistat ca ușa să fie lăsată deschisă până la dispariția mirosului. S-a uitat la superbul aranjament format din crini albi și trandafiri, nici unul pe cale să se ofilească, și s-a gândit că Celeste Reuben e cea mai nepoliticoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

Telefonul a sunat, iar Jennifer, întoarsă la postul său după rușinosul episod cu domnul Atwood, a răspuns pe tonul cel mai profesional.

–E pentru dumneavoastră, doamnă Turner. Este Clementine.

Marina a răspuns de la biroul de recepție.

–Clemmie.

–Au ajuns?

–Da, tocmai au sosit.

–Cum sunt?

–Îngrozitori.

–Dacă ea ar fi un animal, ce-ar fi?

Marina a început să râdă.

–O hienă albinoasă împodobită cu diamante.

–Adorabil. Şi el?

–Un brotac în piele de căprioară şi caşmir.

Tânăra şi-a coborât vocea.

–Ai nevoie de sprijin moral? Pot pleca oricând. După şarada cu jaful pusă la cale de domnul Atwood, pot să fac ce vreau.

Marina i-a aruncat o privire lui Jennifer, care se ocupa de registre, apoi şi-a stăpânit un zâmbet.

–O să fiu bine, nu-ţi face griji. Nu e ceva cu care să nu mă pot descurca. Grey a insistat să-i tratăm regeşte, aşa că mă duc să-i omor cu blândeţe.

–Nu poţi să-i laşi să-şi vadă de treabă?

–Crede-mă, ăştia sunt genul de oameni care se cer întreţinuţi.

–OK, dar sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Mor de nerăbdare să plec de la birou, e o zi mizerabilă şi nu se întâmplă nimic.

–Vino acasă mai devreme şi ia ceaiul cu noi. Dacă situaţia n-ar fi atât de tragică, ne-am putea distra pe cinste pe seama lor.

–Suntem împreună în treaba asta, Marina. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Să nu uiţi asta.

–N-am să uit, scumpo. Şi mulţumesc pentru telefon. Grija ta înseamnă mult pentru mine.

A intrat în salon unde focul ardea pentru a ţine la distanţă umezeala. Era confortabil şi cald, iar aerul mirosea plăcut a fum de lemne. S-a aşezat pe paravanul şemineului, gândindu-se la Clementine şi la cât de mult se schimbase. Aproape că uitase de umbra întunecată care, pe vremuri, o urma peste tot pe fiica ei vitregă. Fata se transformase. Marina s-a uitat către solariu, unde Rafa dădea lecţii unui grup de tinere din Londra şi a ştiut că lui trebuia să-i mulţumească. Într-un fel, prezenţa lui acolo, în hotel, schimbase totul.

N-a durat mult până când liniştea salonului a fost tulburată de vaietele lui Celeste.

–E foarte frig pentru luna iunie, s-a plâns ea, îndreptându-se către canapele.

Când l-a văzut pe Biscuit lungit comod pe fotoliu, a strâmbat din nas oripilată.

–Dumnezeule, un câine. Primești animale în hotel? a întrebat-o pe Marina.

–Desigur. Dar Biscuit locuiește aici. Este o parte din locul ăsta.

–Deci e al tău?

–Păi, e al tuturor și al nimănui în mod special.

–Noroc că nu mi-am pus pantalonii eleganți.

Și-a trecut o mână peste canapea înainte de a se așeza.

–N-aveți de ce să vă faceți griji, s-a atașat doar de fotoliu.

Celeste și-a rotit privirea prin cameră.

–Familia Somerland avea gusturi bune în privința decorațiunilor, nu-i așa? a spus ea.

Marina nu s-a obosit să-i spună că toate gusturile îi aparțineau.

–Care e numele acelei flori frumoase?

A făcut semn către aranjamentul format din orhidee mov, așezat pe măsuța de cafea din celălalt capăt al camerei.

–Orhidee, a spus Marina.

–Nu, dragă, mă referem la numele pentru oameni mari.

–N-am de unde să știu, a răspuns gazda, mușcându-și limba. Încă nu m-am făcut om mare.

În acea clipă, Grey și-a făcut apariția însoțit de Charles care era rumen în obraji de bucurie.

–Grey o să-mi ofere un tur al grădinilor, a declarat el.

Marina a intrat în panică. Ideea de a fi blocată acolo cu Celeste era mai mult decât putea îndura.

–N-ați vrea să mergeți și dumneavoastră? a întrebat cu speranță în glas.

Dar femeia s-a lăsat pe spătarul canapelei, încrucișându-și brațele la piept.

–Eu nu ies afară pe ploaie, a răspuns ea, dezgustată. Voi mergeți ca băieții, dar noi fetele o să stăm aici, lângă foc, nu-i așa, Marina?

Heather a intrat cu ceaiul.

–Bună sincronizare. Aș omorî pentru o ceașcă de ceai. Este Earl Grey?

–Da, doamnă, a spus fata, așezându-l pe măsuța de cafea.

–O, biscuiți. De-ăia n-o să mă ating.

–E aluat fraged, făcut în casă, a spus Marina.

–Sunt sigură că e. Tipic pentru locurile astea provinciale. Încântător, sunt sigură, dar mă lipsesc. N-am ajuns așa slabă îndopându-mă cu aluat fraged.

Heather i-a turat o ceașcă de ceai.

–Doriți lapte, doamnă?

–E de soia?

–Nu, e de vacă.

–Gras sau degresat?

–Gras.

Celeste s-a albit.

–Atunci o să beau ceaiul cu o felie de lămâie.

Marina și-a dat ochii peste cap în fața lui Heather. Avea să fie un weekend obositor.

Când Rafa a intrat agale în sufragerie, Celeste s-a ridicat entuziasmată. Marina le-a făcut cunoștință și a privit-o pe femeie cum flirtează ca o copilă. Clar obișnuită să fie admirată, nu-i păsa că nu se cuvenea să se poarte așa față de un bărbat destul de tânăr ca să-i fie fiu. A chicotit cu timiditate, clipind din genele ei dese și negre. El a flatat-o și i-a pus întrebări despre ea, fixând-o în felul lui intens, făcând-o să se simtă ca și cum ar fi fost singura persoană din cameră cu care voia să stea de vorbă. Marina

s-a întrebat dacă Rafa se comporta așa intenționat, ca o favoare pentru *ea*, sau dacă o făcea fără să-și dea seama.

–Pictezi, Celeste? a întrebat-o el.

–Pe vremuri eram o pictoriță foarte bună, a răspuns ea. Mă pricep la detalii.

–Atunci vino să pictezi.

Marina s-a grăbit s-o încurajeze.

–O, trebuie, Celeste. Le poți arăta fetelor de-acolo cum se face.

–N-am mai pictat de ani de zile.

–Niciodată nu uiți să pictezi, a spus Rafa.

–E ca mersul pe bicicletă, a întărit gazda.

–Trebuie să-mi schimb hainele.

–Am un halat pentru dumneata, a spus Rafa. Vino, o să fie plăcerea mea.

Femeia s-a ridicat.

–Ce idee minunată, Marina, să ai un artist al casei.

–Mulțumesc, a răspuns ea, așteptând insulta.

Dar aceasta n-a mai venit.

Celeste l-a urmat pe Rafa în solariu, iar Marina a fugit de-acolo – dar nu înainte ca Rafa să se uite peste umăr și să-i facă un semn cu ochiul.

La prânz, Charles s-a întors plin de entuziasm, împreună cu Grey. Se plimbaseră pe faleză tocmai până în Dawcomb-Devlish și savuraseră o cafea la Wayfarer.

–Fermecător loc, a spus bărbatul, inspirând aerul cu nesaț. Nimic nu funcționează mai bine ca marea și mirosul de ozon pentru a-ți curăța căile respiratorii, limpezindu-ți mintea. Locul ăsta are o energie specială. Îmi place. Îmi place mult.

Dorindu-și să nu devină prea pisălog, Grey l-a lăsat să ia prânzul cu soția lui în sala de mese.

Sommelierul găsise, în sfârșit, pe cineva care să se priceapă la vinuri de calitate. Au discutat în amănunt lista de băuturi, iar Charles a ales un vin roșu, un amestec Cabernet Sauvignon, Chateau Palmer '90, una dintre

cele mai scumpe băuturi din meniu. Sommelierul mai că nu a dansat în jurul meselor, în graba lui de a se duce să le aducă sticla din pivniță.

Celeste se bucurase de câteva ore în solariu alături de Rafa, iar acum era expertă în acuarele. I-a povestit soțului său că tânărul artist o încurajase să picteze pentru că recunoscuse în ea un spirit înrudit, o persoană cu fler și talent nativ ca al lui.

–Problema e că, a explicat ea în vreme ce sommelierul turna puțin vin în paharul soțului ei și aștepta ca acesta să-l guste, pur și simplu nu am suficient timp într-o zi să fac toate lucrurile la care mă pricep.

Charles a rotit paharul, apoi l-a dus la buze. Sommelierul stătea lângă el, abia îndrăznind să mai respire. Acest amestec Cabernet Sauvignon era unul dintre preferatele lui și era sigur că un om de afaceri sofisticat precum domnul Reuben îl va aprecia.

–Plin, complex și fructat, a declarat acesta, lovind ușor paharul.

Sommelierul i-a turnat mai întâi doamnei Reuben, apoi s-a ocupat de soțul acesteia. A fost dezamăgit când a văzut-o pe femeie luând o înghițitură fără măcar un zâmbet de plăcere. Era prea ocupată să vorbească despre sine ca să mai observe ce gust excepțional avea băutura.

După prânz, Celeste era nerăbdătoare să mai picteze. Charles s-a retras în cameră pentru a da niște telefoane. Grey și Marina s-au întors în clădirea vechilor grajduri. Ploaia se oprise, iar soarele ieșise din nou, strălucind deasupra frunzelor ude și făcând picăturile de apă să sclipească de parcă ar fi fost de sticlă. Nici unul nu voia să vorbească despre soții Reuben. Implicațiile erau prea dureroase. Așa că au valsat pe lângă subiect, deși acesta atârna între ei ca o firmă luminoasă, cu litere de neon.

La ora ceaiului, Clementine a intrat uruind pe alee în Mini Cooperul ei, nerăbdătoare să vadă cum arătau cei doi vizitatori. L-a găsit pe Rafa în solariu, strângându-și culorile și pensulele.

–Deci? a șuierat ea, venind prin spate și luându-l prin surprindere.

El s-a întors.

–A, tu erai, a râs artistul. Presupun că te referi la soții Reuben.

–Continuă, cum sunt?

–*Pesados*, a răspuns el. Grei.

–Unde sunt acum?

–Nu știu. Marina și cu tatăl tău s-au întors în clădirea vechilor grajduri. Atmosfera e tare tensionată.

–Știu. Se simte.

S-a uitat prin salon, la toți ceilalți oaspeți care stăteau în grupulețe mici, bând ceai și ciugulind minisendvișuri cu ou. S-a întrebat dacă și ei simțeau încordarea.

–Nu-mi vine să cred că tata chiar o să fie de acord să vândă.

–Nu-și dorește asta, Clementine.

Ea l-a privit serioasă.

–E chiar atât de rău, nu-i așa?

–Cred că da. Aș vrea să pot ajuta într-un fel.

–Și eu. Și-a pus o mână pe brațul lui. Dar nu putem. Tot ce putem face e să-i susținem – și să sperăm că familia Reuben o să deteste locul ăsta.

El i-a zâmbit trist.

–Din păcate, asta e imposibil. Polzanze are o anumită magie pe care n-o găsești prea des.

–Magie pe care Marina o va lua cu ea dacă va trebui să plece. O să ajungă să cumpere o cochilie goală. S-a îndreptat către geam și s-a uitat la grădinile scăldate de soare. Vrei să-l scoatem pe Biscuit la o plimbare?

–Mi-ai citit gândurile, Clementine. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Clementine şi-a petrecut weekendul lângă Marina, ferind-o de comentariile sarcastice ale hienei şi făcând haz pe seama acesteia prin spatele ei ca să-şi înveselească mama vitregă.

Dar n-a fost de nici un folos că Celeste s-a simţit bine în timpul lecţiilor de pictură sau că Charles a savurat plimbarea cu barca lui Grey şi partida de pescuit, pentru că dacă celor doi le plăcea structura unui hotel şi îl cumpărau, oricum îl eviscerau, aşa cum făcuseră deja cu toate celelalte proprietăţi ale lor, şi îl schimbau din toate punctele de vedere.

Duminică, Grey şi Charles au petrecut mult timp în bibliotecă, discutând despre cărţi. Apoi uşa a fost închisă, iar cei doi au rămas acolo până la ora prânzului, fără ca nimeni să ştie despre ce vorbeau. Marina se săturase şi a refuzat să li se alăture. A rămas în bucătăria ei, împreună cu Rafa, Clementine şi Biscuit, bând ceaşcă după ceaşcă de ceai tare şi mâncând biscuiţi pe care Celeste refuzase să îi guste.

—Ştiu că îi face lui Grey o ofertă pe care n-o s-o poată refuza, a spus ea, frământându-şi mâinile.

—Întotdeauna are puterea să refuze, a spus Rafa cu speranţă.

—Nu şi dacă suntem faliţi. A oftat. Uite, am spus-o. Ai putea foarte bine să ştii, Rafa. Ne-am împrumutat până peste cap, iar acum pur şi simplu nu facem bani.

—Dar în perioada asta locul e plin! a protestat Clementine. Trebuie să facem bani.

—În caz că n-ai vreo zână drept naşă care să dea din bagheta ei magică şi să ne ofere o mare injecţie de capital, suntem incapabili să ne plătim datoriile.

—Trebuie să existe o altă cale, a spus Rafa.

Marina a scuturat din cap.

—Dacă există, eu n-am reuşit să-mi dau seama care e.

A început să-şi ciugulească pieliţa din jurul degetului mare, pentru că ceea ce spusese nu era adevărul curat.

Exista o cale; se gândise la ea de multe ori, în cele mai disperate momente. La început fusese doar rătăcirea frenetică a unei minți dezolate. Apoi, pe măsură ce posibilitatea de a pierde Polzanze devenise o realitate, acea rătăcire devenise mai directă și mai strategică.

Totuși, în spatele dorinței de a salva hotelul, se afla o nevoie viscerală. La început, fusese prea speriată pentru a se gândi măcar la ea, dar, încet-încet, ideea se transformase într-o posibilitate, iar inima femeii se umpluse de speranță. Să fi fost planul ei de a salva Polzanze doar o scuză care să-i permită să revină și să îndrepte acea teribilă greșeală? Și-a imaginat cutia din fundul dulapului și s-a înfiorat la gândul de a se întoarce în trecut.

Clementine i-a luat tremurul drept neajutorare și a prins-o de mână. Marina i-a răspuns cu un zâmbet firav.

În sfârșit, soții Reuben au plecat cu Bentley-ul lor condus de un șofer, iar Grey și-a făcut apariția în ușa bucătăriei. Până și Biscuit a ridicat capul ca să audă ce avea de zis.

—Deci? a întrebat Marina.

Dar putea ghici după expresia amărâtă de pe chipul lui.

—O, Doamne, ți-a făcut o ofertă, nu-i așa?

Rafa i-a surprins privirea lui Clementine. Amândoi se gândeau la același lucru. S-au întors către Marina și au privit neputincioși cum aceasta părea să se ofilească sub ochii lor.

—Este o ofertă foarte mare? a întrebat ea cu o voce tremurândă.

—E cea mai mare ofertă pe care am putea-o primi vreodată, a răspuns Grey.

Era prea rușinat să admită că o parte din el se simțea ușurată că, în sfârșit, exista o cale de ieșire din coșmarul lor financiar.

—Ce-o să faci?

Clementine i-a strâns mâna Marinei.

–Nu poți vinde, tată. Trebuie să existe o altă cale.

Grey a oftat și s-a scărpinat în cap.

–Nu-mi vine în minte nici una.

Marina a închis ochii. În acea clipă și-a văzut întreaga viață trecându-i prin fața lor. A revăzut clădirea casei pe care o prețuia de parcă ar fi urmărit un film ce i se derula în minte. Ea și Harvey râzând în vreme ce zugrăveau salonul; domnul Potter tundea iarba cu noua mașină pe care o cumpăraseră; Grey venind în weekenduri și admirând progresele făcute; în seră, în vreme ce ploaia bătea în geamuri, ronțăind biscuiții digestivi ai domnului Potter și discutând ce plante să cumpere și unde să le așeze. Făcuseră planuri împreună: ea, Harvey, domnul Potter și Grey. Fuseseră o echipă, o familie. Își realizase visul cu toată puterea voinței sale și îl udase cu dragoste. Acesta crescuse mai mare și mai frumos decât și l-ar fi imaginat vreodată. Nimeni nu avea să i-l ia. Nu acum. Nu când avea mai mare nevoie de el.

–Există o persoană care ne poate ajuta, a spus ea, ridicându-și bărbia. O persoană, dacă mă lași să întreb.

capitolul 33

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Rafa, Clementine și Grey se uitau uluiți la Marina.

–Cine? a întrebat Grey.

Credea că cercetaseră fiecare posibilitate.

Femeia părea jenată.

–Un vechi prieten.

Soțul ei s-a încruntat.

–Cum adică un vechi prieten?

–E complicat. E cineva pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă.

–Păi, unde e?

Ea a ezitat, frământându-și mâinile.

–În Italia.

Cuvintele au fost rostite spre uimirea tuturor. Nici unul nu era mai uimit decât însăși Marina.

–Italia?

–Da.

–Pe cine Dumnezeu cunoști tu în Italia, cu atât mai puțin cineva capabil să te scoată din belele? Grey a privit-o fix din cealaltă parte a mesei. Draga mea, asta e o mare surpriză. De ce nu mi-ai mai spus despre el până acum?

Colțurile gurii ei au tresărit de emoție, iar Marina a inspirat adânc pentru a se calma.

–Trebuie să ai încredere în mine, dragul meu, și să nu-mi mai pui întrebări. Te rog. E o poveste lungă. Nici nu m-aș fi gândit la el dacă n-aș fi fost disperată. Dar *sunt* disperată.

În liniștea care s-a lăsat, Marina a simțit un junghi în adâncul sufletului. A realizat că era disperată de foarte,

foarte mult timp și abia acum, când ezita la granița unde se întâlnesc trecutul și prezentul, își dădea seama de adevăratul motiv aflat în spatele planului ei – iar acela nu era Polzanze. Cutia de pantofi ascunsă în spatele dulapului a ieșit din nou la suprafață și ochii i s-au umplut de lacrimi.

Grey era oripilat de planul soției.

–N-o să te las să traversezi Europa ca să cerșești bani de la un bărbat pe care nu l-am întâlnit în viața mea.

–Asta e altceva, dragule – și n-o să cerșesc.

Grey și-a tras un scaun și s-a așezat. Nu-i plăcea ideea ca soția lui să aibă secrete față de el, mai ales când venea vorba de bani. S-a uitat lung la ea. Apoi a văzut în ochii ei ceva care l-a făcut să se răzgândească – același dor pe care îl vedea când vorbea cu ea după coșmaruri, aceeași dorință care o îndemna să se plimbe pe plajă și să se uite ore în șir la apă. Știa că sursa neliniștii ei se afla în Italia și, pentru asta, trebuia să plece.

–Bine, a cedat el cu blândețe, luând-o de mână. Dar nu pot merge cu tine.

Ea a înțeles că Grey nu se simțea în largul lui să ceară ajutor de la un străin.

–Asta e treaba ta, Marina.

–O să merg singură. O să fie bine.

El i-a zâmbit cu drag. Femeia nu-și dădea seama cât de fragilă părea.

–Draga mea, nu cred că e un lucru înțelept să călătorești singură. De ce n-o iei pe Clemmie cu tine sau pe Jake?

–Nu, chiar o să fiu bine, a insistat ea.

–Merg eu cu tine, a propus Rafa.

Marina și Grey s-au uitat la el. Aproape că și uitaseră că se afla acolo.

–În primul rând că vorbesc limba. A ridicat din umeri. Și sunt un bun șofer.

–Ești foarte generos să te oferi, Rafa, a spus Grey. Apoi s-a întors către soția lui. Cred că e o idee bună. Aș fi mult mai mulțumit dacă aș ști că ai pe cineva cu tine.

–Atunci așa rămâne, a spus Marina.

A surâs fără putere, ca un cauciuc dezumflat care a rulat mii de kilometri și nu mai poate continua.

–E ultima noastră șansă.

Grey a încuviințat din cap.

–Dacă nu merge, o să fim de acord să-i vindem lui Charles Reuben. Ne putem instala în altă parte.

Dar Marina nu-l mai asculta. Era deja în Italia, pășind pe cărările trecutului ei.

Mai târziu, în vreme ce îl plimbau pe Biscuit de-a lungul falezei, Clementine și Rafa discutau despre ciudatul episod care avusese loc în bucătărie.

–Ce-a fost asta? a întrebat ea.

–N-am idee. E bizar.

–Cu cine se duce să se întâlnească în Italia? Vreun vechi iubit, poate?

–Tot ce e posibil.

–Trebuie să-mi trimiți mesaje. Mor de nerăbdare să aflu.

–Trebuie să fie un vechi iubit foarte *special* dacă speră că el o să-i scrie un cec atât de consistent.

–Cine are atâția bani de aruncat? Era conștientă că el o privea într-un fel ciudat. De ce nu-l poate suna pur și simplu? Dacă e un prieten atât de bun, de ce nu-i dă un telefon ca să-i ceară un împrumut?

–Clementine, trebuie să-ți spun ceva, a rostit brusc Rafa.

Ea s-a întors și a descoperit că fața lui pălise cu totul, inclusiv buzele.

–Ești bine?

–Nu.

Clementine nu voia să-i audă mărturisirile. Dacă el era Baffles, prefera să nu știe. N-avea decât să jefuiască mai departe, în taină, iar prietenia lor să continue nestingherită. Îi plăcea cum stăteau lucrurile. Dacă el i se confesa, avea să strice totul.

–Am fost în clădirea vechilor grajduri... a început bărbatul.

–Știu. Te-a găsit Jake.

–I-am zis că îl căutam pe Biscuit.

–Dar nu-l căutai?

–Nu.

–Sunt sigură că Jake te-a judecat greșit. Nu-ți face griji din cauza lui. E puțin invidios pe tine, cum probabil ți-ai dat seama deja.

–Jake nu m-a judecat greșit. Căutam altceva.

–Nu vreau să știu! a izbucnit ea, astupându-și urechile cu mâinile. Nu-mi spune. Dacă ai un secret, te rog, ține-l pentru tine.

El a privit-o uluit.

–Dar vreau să-ți spun. Vreau să ies la lumină.

–De ce? La ce bun? O să-mi mărturisești ceva groaznic și apoi n-o să mai fim prieteni.

–Nu, nu e așa.

Rafa i-a luat mâinile de la urechi.

–Ba da, este. N-ai venit aici ca să le înveți pe băbuțe să picteze, nu?

–Nu... dar...

–Ne-ai ales pentru un motiv?

–Da.

Clementine a simțit cum un val de emoție i se ridică în piept și s-a luptat pentru a-și elibera mâinile.

–Atunci nu-mi spune motivul, te rog. Nu mai suport. Am avut încredere în tine.

În zăpăceala ei, fata a luat-o la goană pe plajă.

–Clementine, stai! Nu e ceea ce crezi tu. Intențiile mele sunt bune.

Ea s-a oprit și s-a întors, vântul smulgându-i părul de la spate și aruncându-i-l peste obraji.

– Tu chiar nu pricepi, nu-i așa? „Nu pricepi că te iubesc", a strigat ea în tăcere. Apoi, cu voce tare, a adăugat. Sper să găsești ceea ce cauți.

El a urmărit-o cum se îndepărtează. Ar fi putut să fugă după ea și să-i spună totul – acum era destul de sigur că se afla în locul potrivit –, dar Grey nu știa nimic despre trecutul Marinei, iar la asta nu se așteptase. Cum s-ar simți ei dacă, brusc, el le-ar întoarce lumea cu fundul în sus și le-ar spune cine era cu adevărat? S-a așezat pe nisip, luându-și capul în mâini. O parte din el voia să-și facă bagajele și să se întoarcă în Argentina, lăsând în urmă toată povestea asta încurcată. Dar o parte din el știa că trebuia să meargă în Italia împreună cu Marina. Dacă avea vreo speranță s-o cucerească pe Clementine, trebuia să știe *tot* adevărul.

Clementine a plâns cu nasul în pernă. Știa că ar fi trebuit să aștepte să audă ce avea el de spus. Ieșirea ei fusese la fel de aiurea ca acelea din telenovelele de prost gust, în care câte un personaj întotdeauna îl lasă baltă pe celălalt, înainte să-i audă explicațiile. Însă n-ar fi suportat să-l vadă răsturnat de pe piedestal. Nu putea risca să descopere că s-a îndrăgostit de un miraj, de o imagine inteligent construită. Nu voia să fie asemenea Sylviei, cu viziunea ei cinică despre dragoste. Și acum ce urma? Cum să mai revină la relația dinainte? Ar fi putut foarte bine să-l asculte, pentru că deja totul se schimbase între ei și nici măcar nu avea satisfacția de a ști cine era el cu adevărat.

Marina și Rafa au plecat spre aeroport a doua zi de dimineață, înainte de ivirea zorilor, pe când Polzanze încă mai dormea. Au luat un tren spre Heathrow, via Londra, apoi s-au îmbarcat pentru un zbor cu destinația Roma.

Erau atâtea întrebări pe care Rafa tânjea să le pună, dar era suficient de isteț încât să nu se bage în ceea ce Marina credea că e aventura ei secretă. Ea habar nu avea că aceasta era și aventura lui.

Marina era agitată. Își rodea unghiile, se fâțâia și nu reușea să citească revista care a rămas deschisă la aceeași pagină pe toată durata călătoriei. Era neobișnuit de tăcută, răspunzând monosilabic la comentariile lui. Croasantul de pe tava ei a rămas neatins. În aeroportul din Roma l-a rugat pe Rafa să se ocupe de închirierea unei mașini, lucru pe care el l-a făcut într-o italiană fluentă, în vreme ce ea se plimba de colo-colo, ca un ogar ce se pregătește pentru o cursă. Într-un târziu, înarmați cu o hartă și două pahare cu cafea la pachet, au condus prin zona rurală a Toscanei, spre un orășel obscur numit Herba.

Rafa se concentra asupra drumului, pe când Marina se uita pe geam la chiparoșii de un verde-închis, la pinii-umbrelă înalți și la fermele italiene, cu acoperișurile lor din țiglă roșie și ziduri de culoarea nisipului. O briză călduță intra prin ferestrele deschise, purtând miresme de cimbrișor, rozmarin și conifere. Marina și-a sprijinit cotul de rama geamului, mușcându-și degetul. Se simțea de parcă ar fi condus către o ușă enormă, având o singură șansă de a o deschide. Dacă va eșua, aceasta va închide pentru totdeauna unicul lucru pe care așteptase toată viața să-l găsească. Acum că se afla în Italia, Polzanze părea foarte, foarte departe și, cumva, mai puțin important. Punctul ei de interes se schimbase, masca era pe cale să cadă – poate că, de la început, hotelul nu fusese decât un paravan, ascunzând singurul lucru care conta, singurul lucru care contase *vreodată*. Și-a șters o lacrimă și a încercat să se concentreze asupra planului ei.

Începuse să se lase seara, când mașina a oprit în fața porților domeniului La Magdalena. Lumina devenise mai blândă, umbrele se lungiseră. Locuința galbenă din capătul

aleii o privea curioasă dintre chiparoși. Un gardian s-a aplecat pe fereastră.

—Marina Turner, a spus ea.

Bărbatul a dat din cap și s-a întors în ghereta lui pentru a deschide porțile acționate electronic.

—Condu mai departe, a spus ea.

Rafa a făcut cum i s-a cerut și a înaintat pe alee. Nu îndrăznea s-o privească; știa, fără să se uite, că ea plângea. A parcat în fața casei.

—De ce nu te duci până în Herba să arunci o privire prin împrejurimi? i-a sugerat ea. Lasă-mă vreo două ore.

Rafa a văzut-o cum coboară și mai întârzie o vreme, adunându-și curajul. A mângâiat cu privirea fațada, și-a îndreptat rochia, și-a netezit părul. Apoi a urcat treptele care duceau către ușa din față, unde a fost întâmpinată de un valet în uniformă.

Rafa a mers de-a lungul coastei, până în Herba, orășelul pe care îl cunoștea atât de bine din amintirile tatălui său. Bărbatul i-l descrisese în detaliu în timpul acelor lungi plimbări călare prin pampas, iar Rafa putea vedea acum că localitatea nu se schimbase prea mult de pe vremea când părintele său era doar un băiat care alerga desculț pe străzile pietruite, împreună cu frații lui. Așadar, aici începuse totul, și-a spus el, simțind cum îl cuprinde o nostalgie ciudată.

Valetul a salutat-o formal pe Marina, apoi a condus-o pe podeaua cu dale ca o tablă de șah, oprindu-se în fața unor impozante uși din lemn. A ciocănit rapid. O voce a strigat din interior: „*Avanti*". Marina și-a ținut răsuflarea și a clipit pentru a-și alunga lacrimile. Valetul a deschis încet ușa. Ea și-a ridicat bărbia, și-a îndreptat umerii și a pășit înăuntru.

Bărbatul din spatele biroului și-a pus jos stiloul, înălțând privirea. S-a albit de uimire la vederea femeii care stătea în fața lui.

–Dumnezeule, a spus el cu răsuflarea tăiată, ridicându-se în picioare.

Pentru o clipă nu i-a venit să-și creadă ochilor.

–Dante, a rostit ea încet.

Nu mai putea face nici un pas, pentru că picioarele îi amorțiseră. A rămas încremenită, tremurând. Bărbatul și-a înconjurat încet biroul, îndreptându-se către ea, fără s-o scape din ochi – temându-se că ea va dispărea la fel de brusc cum apăruse. Când a ajuns la doar câțiva centimetri distanță, privirea i s-a încețoșat. A luat-o de mână, părând să nu-i mai pese că o lacrimă i se scursese din colțul ochiului și se rostogolea peste ridurile feței.

–Floriana.

capitolul 34

Au stat așa multă vreme, cu fața spre trecut. Dante îmbătrânise, la fel și ea. Părul lui încărunțise, devenise mai rar, iar ridurile laba-gâștei se adânciseră, întinzându-se până spre tâmple. Avea pungi sub ochi, cearcănele trădând o viață marcată de muncă grea și dezamăgiri. Bărbatul privea uimit trăsăturile Marinei, iar întrebările i se înghesuiau pentru a fi rostite, dar el era pierdut în vâltoarea propriilor emoții. Nu i-a eliberat mâinile, ci a rămas, la fel ca și ea, încremenit și tremurând.

Într-un târziu a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere, lăsând-o pentru o clipă fără suflare. Era ca și cum ultimele patru decenii se risipiseră pur și simplu, lăsându-i așa cum erau odată, schimbați doar la exterior.

El și-a lipit obrazul ud de al ei și a închis ochii.

—Te-ai întors, i-a șoptit. *Piccolina* mea. *L'orfanella*. Te-ai întors.

Când i-a dat drumul, amândoi au început să râdă printre lacrimi, puțin jenați că doi oameni maturi se puteau comporta în felul acesta.

—Hai să stăm afară unde te pot vedea la lumină. Nu te-ai schimbat deloc, Floriana, cu excepția părului, e mai deschis la culoare!

—L-am vopsit, a răspuns ea cu timiditate. Nu-ți place?

—E diferit și vorbești italiana ca o englezoaică.

—*Sunt* englezoaică.

El a luat-o de mână și a condus-o prin casă, spre terasă.

—Îți mai amintești petrecerea de ziua ta?

—Bineînțeles.

Bărbatul s-a uitat în jos către mâna ei.

—Nu porți inelul de la mine — nici brățara de la mama.

Ochii ei s-au umplut iar de lacrimi și a început să-i explice.

–Le-am dat...

Dante a zâmbit, alungând subiectul cu o fluturare a mâinii.

–Nu contează. Nimic nu contează. Vino, stai jos. Avem atâtea de vorbit. Vrei ceai, cafea? Nu știu ce mai bei zilele astea. Deodată a părut dezamăgit. Cândva știam totul despre tine.

–Aș vrea cafea și pâine. Brusc mi s-a făcut foame.

Dante a chemat valetul.

–Cafea, pâine și brânză pentru amândoi.

Dante și Marina s-au așezat unul lângă altul, cu fața către grădini. Amintirile se ridicau din iarbă ca niște fluturi, răspândindu-se în bătaia brizei.

–Nu-mi vine să cred că ești aici, a spus el, privind-o cu scepticism. Cred că mă înșală privirea. Și totuși, iată-te, mai frumoasă acum decât atunci când te-am cunoscut.

–N-am crezut că o să te mai văd vreodată. Ți-am citit și recitit scrisorile, sperând că ai să vii și-ai să mă găsești. Te-am așteptat ani de zile. Femeia a scuturat din cap, nedorind să-și amintească acea perioadă mohorâtă și singuratică. Ce s-a întâmplat cu Noapte Bună?

–S-a prăpădit de dorul tău, Floriana. Zăcea pur și simplu în mijlocul drumului și cu privirea ațintită înainte.

Îngrozită, ea și-a apăsat pieptul cu mâna.

–S-a prăpădit de dorul meu?

–Da. Într-un târziu l-am cărat în casă, dar n-a mai vrut să mănânce. Floriana, n-am avut habar ce s-a întâmplat cu tine. Te-am căutat peste tot, dar nimeni nu știa nimic, cu excepția lui Elio.

–Ce ți-a spus?

–Că ai fugit cu un alt bărbat, exact ca mama ta.

–L-ai crezut?

–Sigur că nu. Acum spune-mi, unde te-ai dus?

Valetul le-a adus cafea într-un ibric de argint și o tavă cu pâine de casă, brânză și gutui. Marina l-a așteptat să toarne cafeaua și să-i lase singuri, înainte de a răspunde la întrebarea lui Dante. Nu mai vorbise niciodată despre asta – până și să rememoreze fusese prea dureros. Dar acum, pe măsură ce aducea la lumină acele amintiri, și-a dat seama că vremea le mai scăzuse puterea.

–Cu o seară înainte să ne întâlnim lângă zid, un străin și-a făcut apariția în apartament. Tata mi-a spus că știe că îți port copilul. Avea în mână un plic maroniu. A zis că e un cadou de la Beppe Bonfanti.

–L-a șantajat pe tata?

–Mă tem că trebuie s-o fi făcut.

–Deci tata știa? Dante a privit pierdut către grădini. Tatăl meu a știut tot timpul?

–Habar n-am de unde a aflat tatăl *meu*, pentru că singurii oameni care știau adevărul erau părintele Ascanio și Signora Bruno. Nici unul dintre ei nu m-ar fi trădat.

–Deci, ce s-a întâmplat?

Ea a ezitat un moment, pentru că trăsăturile lui Dante păreau să fi căzut sub greutatea amărăciunii.

–Bărbatul mi-a spus că a venit ca să mă aducă aici, la tine, iar eu l-am crezut. Ce alternativă aveam? A pretins că tatăl tău avea să aibă grijă de mine – de noi.

–Unde te-a dus?

–Am condus până aici și iată-l pe Noapte Bună în mijlocul drumului, dând din coadă de cum m-a văzut. Dar mașina a trecut pe lângă porți, iar Noapte Bună s-a luat după ea.

Bărbia a început să-i tremure. Dante a luat-o de mână, mângâindu-i pielea cu degetul mare, implorând-o în tăcere să continue.

–Noapte Bună n-a putut ține pasul. A tot fugit, dar curând n-a mai rămas din el decât un punctișor, până când a dispărut cu totul. Atunci l-am văzut pentru ultima oară.

—Și din cauza asta a rămas în mijlocul drumului, așteptându-te să te întorci.

—Mi-e atât de dor de el, Dante. Aproape că mi-a fost mai dor de el decât de tine.

A sorbit din cafea, iar bărbatul a tăiat câte o felie de pâine pentru fiecare. Au mâncat în tăcere, în vreme ce Marina își amintea câinele, iar Dante își amintea de moartea lui.

—M-a dus la mănăstire, Dante.

—La Santa Maria degli Angeli?

—Da, exact aceea.

—Dar am bătut la ușă. Pentru numele lui Dumnezeu, am bătut la ușa aia zi și noapte!

—Știai că sunt acolo?

—*Speram* să fii acolo. Era singurul loc în care te puteam căuta. Părintele Ascanio îmi promisese că va aranja ca mănăstirea să te primească, așa că atunci când Elio mi-a spus că ai fugit, m-am rugat să te fi dus acolo. Nu aveai unde altundeva să mergi. Dar m-au alungat, pretinzând că n-au auzit vreodată de tine. Bineînțeles, nu credeam că ai fugit. M-am gândit că poate ceva te-a speriat sau că ți-ai pierdut încrederea în mine. Părea atât de amărât, încât inima femeii s-a rupt în bucăți.

—Nu, Dante...

—Dar niciodată n-am bănuit că tata știe. Niciodată n-a lăsat să se vadă. Până în ziua morții lui, niciodată n-a lăsat să se vadă...

Vocea i s-a stins.

—Da, am citit că a murit.

—Ai citit?

—Acum șase luni. Păstrez toate articolele despre familia ta – iar acum, cu internetul, e mult mai ușor.

—Oh, Floriana, a gemut el.

—Îmi pare rău pentru pierderea ta.

—Mie nu-mi pare rău deloc. Niciodată nu l-am plăcut.

A tăiat o felie de brânză.

–Hai să nu mai vorbim despre el. Continuă. Puzzle-ul începe să prindă contur.

În acel moment, Marinei i-a venit greu să vorbească. Era ca și cum o greutate i se lăsase pe piept.

–Am dat naștere unui fiu.

–Avem un fiu?

–*Aveam* un fiu, Dante. A început să-și simtă gâtul înfierbântat și iritat. Un băiețel superb pe care l-am îngrijit vreme de cinci luni, acolo, la mănăstire, până când, în final, mi-a fost luat.

–Cine l-a luat?

–Părintele Ascanio.

–Deci părintele Ascanio a știut tot timpul unde ești?

–El a făcut toate aranjamentele, i-a spus Marina.

–Nu pricep. A zis că habar n-are unde ai plecat. Mi-a spus că se roagă să te întorci teafără. Bărbatul a scuturat din cap. M-a mințit.

–Încerca doar să te protejeze, Dante. A zis că se teme pentru viețile noastre...

–Se temea pentru viețile voastre?

–Da, a zis că nu ne poate apăra dacă rămânem în Italia.

–Să vă apere de cine?

–De Beppe.

El a privit-o chiorâș, frecându-și bărbia.

–Nu se leagă, Floriana.

–Vrei să spui că nu era nici un pericol?

–Nu spun deloc așa ceva. A părut să lase deoparte singura piesă din puzzle care nu se potrivea. Continuă.

–Părintele Ascanio mi-a spus că unicul mod de a ne proteja este ca eu să renunț la copil. M-a trimis să mă ascund în Anglia și nu știu unde l-a dus pe fiul nostru... Vocea ei s-a frânt. Speram că tu ai putea ști.

Dante s-a uitat la ea neajutorat.

–Eu nici nu știam că avem un fiu. Apoi trăsăturile i s-au înăsprit, iar privirea i s-a pierdut printre statuile din grădină. Totuși, cred că e cineva care știe.

–Părintele Ascanio? I-am scris, dar nu mi-a răspuns niciodată.

–Părintele Ascanio a murit acum câțiva ani.

–Atunci cine?

–N-ai mai vorbit cu nimeni înainte să pleci în Anglia?

–Doar cu maica stareță.

–Cu nimeni altcineva?

Marina a scuturat din cap.

–Bineînțeles că n-ai vorbit. Începe să aibă sens. După toți acești ani, începe să se lege. Lasă în seama mea.

–Cine? a insistat ea.

Dante a luat-o de mână.

–Lasă în seama mea, Floriana. Trebuie să ai încredere în mine.

Umerii femeii s-au lăsat în jos.

–Am.

Deodată și-a amintit de Rafa.

–O, Doamne, Rafa s-ar putea întoarce în orice clipă.

–Rafa?

–E un artist argentinian care a venit pe timpul verii să-i învețe pe oaspeții noștri să picteze. Soțul meu n-a fost prea încântat ca eu să vin singură. I-am spus să meargă în Herba pentru vreo două ore.

–O să-l rog pe Lavanti să se ocupe de el când se întoarce. Nu-ți face griji.

Dante l-a chemat pe valet și l-a instruit să-l conducă pe Rafa în salon. Apoi, când Lavanti a părăsit terasa, Dante și-a întors din nou privirea drăgăstoasă către Marina.

–Când ai vorbit cu secretara mea și i-ai spus că ai informații despre Floriana, mi-am dat seama că, deși renunțasem de multă vreme să te mai caut, în sufletul meu nu m-am oprit niciodată. Dar, până la urmă, a trebuit să mi te scot din minte.

–Te-ai căsătorit?
–Iartă-mă.
Ea s-a încruntat.
–Ce e de iertat?
–Am luat-o de soție pe Costanza.

Rafa a parcat mașina și s-a plimbat prin oraș. Aerul era dens și umed, lumina serii făcând ca vechile ziduri etrusce să pară portocalii. Porumbeii se adunau pe străzile pietruite, corciturile numai piele și os, strânse în haite, căutau resturi de mâncare, femeile bârfeau în praguri, în vreme ce copiii se jucau. A ajuns în Piazza Laconda, unde localnicii stăteau la mese, ascunși sub umbrele, bând Prosecco. A simțit atracția bisericii și a intrat. Tămâia încă mai stăruia în aer după slujbă, iar câteva bătrâne văduve rămăseseră pe scaunele lor, vorbind în șoaptă. Rafa și-a băgat mâinile în buzunare și a pășit încet pe lespezi, amintindu-și de Clementine și de prima lor vizită în casa uitată de Dumnezeu. A simțit în inimă durerea dorului de ea.

Un cuplu tânăr stătea în fața meselor cu lumânări, ținându-se de mână. Le invidia fericirea. Bărbatul i-a zâmbit și i-a dat o lumânare de spermanțet. Rafa a luat-o și i-a mulțumit. Cuplul s-a îndepărtat, lăsându-l singur lângă masa încărcată cu flăcări care dansau. S-a gândit la tatăl lui trecut în neființă, care trebuie să fi aprins lumânări aici, așa cum și el era pe cale să o facă. Apoi, în vreme ce apropia lumânarea aprinsă de fitil, a meditat la scopul lui și l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea curajul de a merge până la capăt.

Marina se simțea de parcă o mână rece i-ar fi stors aerul din plămâni. Pentru o vreme n-a mai putut vorbi. Se uita la el, nevenindu-i să creadă.

Dante s-a grăbit să-i explice:

—O, Floriana, nu e ceea ce pare. Niciodată nu mi-am propus să mă însor cu prietena ta. Pur și simplu s-a întâmplat de la sine pentru că, bănuiesc eu, într-un fel am încercat întotdeauna să mă întorc la tine. Nu puteam să las trecutul în pace. Costanza era singura mea legătură cu tine. Și-a ridicat ochii, privind-o cu tristețe. De fiecare dată când mă uitam la ea, mă gândeam la tine, Floriana – până când mi-am dat seama că ea reprezenta o fundătură, nu ducea nicăieri.

—Costanza, a șoptit Marina. Nu-mi vine să cred.

—Ne-am făcut unul pe altul cât se poate de nefericiți.

—Unde e acum?

—Am divorțat după cincisprezece ani de căsnicie.

—Îmi pare atât de rău.

S-a întins și i-a atins mâna. El i-a strâns degetele și a zâmbit trist.

—Cincisprezece ani, Floriana. Ani pe care ar fi trebuit să-i petrec cu tine.

—Am învățat că nimic nu se irosește, Dante. Ai copii?

—Trei fiice, care îmi aduc necazuri și bucurii, în egală măsură. Dragostea pe care o simțea pentru fetele lui i-a readus culoarea în obraji. Dar mai multe bucurii, a mai spus el.

—Costanza, mamă, a spus Marina gânditoare. Mă bucur pentru ea. Ce s-a ales de contesă?

—Contesa! A făcut o grimasă. Am urât-o, până când ura a devenit atât de mare încât nu mai suportam să stau în aceeași încăpere cu ea. Soțul ei a lucrat o vreme pentru tata, dar era inutil și, în final, când tata s-a retras, l-am concediat. I-am scos din belele de vreo câteva ori, până când mi-am pierdut răbdarea. Acum locuiesc împreună cu Costanza la Roma și ea are grijă de ei. Dar contesa e bătrână și nefericită, iar dezamăgirea a urâțit-o din toate punctele de vedere.

—Întotdeauna avea să fie nefericită. Oamenii materialiști nu sunt niciodată mulțumiți.

–Costanza vorbea mereu despre tine. Îi lipseai. Niciodată n-am putut lăsa să se vadă cât de mult îmi lipseai și mie. A trebuit să-mi îngrop amărăciunea în muncă. Am crezut că, dacă o să lucrez în fiecare oră lăsată de la Dumnezeu, n-o să mai am vreme să mă gândesc la tine.

–O, Dante!

–Poate că soția mea a simțit și a vorbit despre tine în speranța că mă va bucura, dar n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile, de parcă mi-ar fi frecat rănile cu șmirghel.

–Singurul lucru în neregulă la Costanza era mama ei. Când am ajuns în Anglia nu aveam pe nimeni. Și eu m-am topit de dorul ei.

–Niciodată n-aș fi fost fericit cu ea, Floriana. Am luat-o de nevastă numai ca să-mi mulțumesc tatăl și să păstrez un soi de legătură cu tine. Niciodată n-o să mai iubesc pe altcineva în afară de tine. I-a zâmbit dezolat. Singura care mi-a știut tainele inimii a fost mama, deși n-am discutat niciodată despre asta.

–Violetta. Ce mai face?

–Este într-o lume a ei. Nu mai vine aici. Locuiește la Milano și rareori iese din casă. Spune-mi, tu ai copii?

–Nu.

El s-a încruntat.

–Nu?

–Dumnezeu m-a pedepsit pentru că l-am dat pe cel care mi-a fost încredințat în grijă.

–Nu-i adevărat.

Marina și-a coborât privirea, rușinată.

–I-am întors spatele lui Dumnezeu.

–Dar, Floriana, n-ai avut de ales.

–Ar fi trebuit să lupt mai tare pentru el.

–Erai tu însăți un copil.

–Am implorat să mi se permită să-l păstrez. L-am iubit din toată inima. Umerii ei au început să tremure.

Așa că am pus brățara primită de la mama ta și inelul, împreună cu o scrisoare de la mine, într-o cutie și...

Dante a luat-o în brațe.

–E în regulă. O să-l găsim.

Ea și-a strâns în mâini poalele fustei și a tras aer în piept.

–Niciodată n-am spus nimănui.

–Nici măcar soțului tău?

–Nimănui. N-am putut vorbi despre asta. Am fugit de mine, Dante – de vinovăția mea.

Bărbatul a ținut-o strâns la piept, iar Marina a închis ochii. Și-a amintit de bebelușul pe care îl hrănise la sân. De noul suflet pe care îl privise dormind, umilă în fața miracolului nașterii lui. A încercat să-și imagineze chipul lui, dar n-a reușit. Oricât de mult ar fi încercat, fața bebelușului era învăluită într-o ceață care devenea tot mai densă cu cât încerca s-o ridice.

Au continuat să stea de vorbă, în vreme ce umbrele se lungeau, iar lumina scădea. Ea i-a povestit despre viața din Anglia, despre felul în care Grey apăruse ca un înger păzitor pentru a o ridica din hăul ei întunecat, cu dragoste și înțelegere.

–Niciodată nu i-am vorbit despre trecutul meu. Nici măcar nu știe că sunt italiancă. Am trăit cu o mamă adoptivă care m-a învățat engleza și m-a ajutat să-mi clădesc o nouă viață. M-am apucat să învăț limba cu atâta dăruire încât, atunci când l-am cunoscut pe Grey, vorbeam engleza foarte bine, iar el n-a bănuit că mă ascund. Am încercat să privesc înainte și să devin o altă persoană. Am crezut că, dacă o las pe Floriana în urmă, în Italia, voi lăsa acolo și durerea ei. Am încercat să-l uit pe fiul nostru. Am încercat să te uit și pe tine, Dante. A închis ochii. Dar inima nu poate uita, iar rănile nu se vindecă niciodată cu adevărat.

–Și, ce te-a făcut să te întorci? De ce, după toții anii ăștia, ai ales să vii tocmai acum?

–Pentru că am nevoie de ajutor. Întotdeauna ai spus că pot veni la tine, indiferent ce s-ar întâmpla.

–Încă mai poți, Floriana.

Femeia a inspirat adânc. Dar apoi ceva a oprit-o înainte să poată pune întrebarea.

–De ce ai nevoie?

Ea s-a șters la ochi și a surâs în sinea ei.

–De nimic, a răspuns cu hotărâre. Nu am nevoie de absolut nimic.

Dante s-a încruntat nedumerit.

–Ești sigură? Știi că aș face orice pentru tine.

Crezuse că Polzanze era viața ei, dar, deodată, în acel fericit moment de autodescoperire, a realizat că mortarul și cărămizile n-ar fi putut vreodată să fie mai mult decât mortar și cărămizi. Lucrurile materiale n-aveau nici un sens fără sentimentele care le erau asociate; astfel, Polzanze nu era nimic fără dorul ei.

Ea i-a luat mâinile bărbatului și s-a uitat drept în ochii lui.

–Dante, găsește-l pe fiul nostru, oriunde ar fi el.

În vreme ce intrau în casă, Dante și-a pus mâna pe spatele ei.

–Floriana, asta a fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea.

–N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp.

–Ce-o să faci acum?

–O să mă întorc în Anglia și-o să-i spun totul soțului meu.

–E genul de bărbat care ar înțelege?

–Știu că o să înțeleagă. E un om bun, și tocmai de aceea îi datorez o explicație pentru purtarea mea irațională de-a lungul anilor. A fost incredibil de răbdător.

–Îl iubești, Floriana?

Ea l-a privit pe Dante, conștientă că răspunsul îl va răni. Dar nu putea minți pentru a-i cruța sentimentele.

–Da, îl iubesc. Îmi iubesc soţul foarte mult.

–Sunt fericit că ai găsit dragostea alături de un om bun, *piccolina*. A zâmbit ca să-şi ascundă dezamăgirea. De ce nu rămâi peste noapte?

–Rafa nu ştie că vorbesc italiana.

–Contează?

Marina a ridicat din umeri.

–Presupun că acum nu.

–Atunci o să luăm o cină plăcută, cu vin bun şi mâncare gustoasă, iar noi doi n-o să mai vorbim despre trecut. Te vei odihni şi te vei reface. Tocmai ai urcat un munte emoţional. Nu ţi-ar face bine să stai în vreun hotel impersonal, pe drumul spre Roma şi, oricum, este târziu.

El i-a zâmbit larg, iar ea nu s-a putut abţine să-i răspundă la fel.

–Te rog, rămâi.

–Bine. O să rămânem. Dar trebuie să-mi spui Marina.

Dante a părut oripilat.

–Îmi ceri prea mult. N-o să-ţi spun în nici un fel.

Rafa s-a întors având o dispoziţie sumbră. Se aşezase la o masă în piaţă şi stătuse timp de un ceas cu un pahar de vin în faţă, întrebându-se dacă, atunci când îi va spune în sfârşit Marinei, dezvăluirea lui va fi primită cu recunoştinţă. Valetul l-a întâmpinat pe trepte şi l-a condus în salon. Acolo a stat o vreme, plimbându-se prin încăpere, uitându-se la fotografiile de familie. Oameni bronzaţi şi radioşi zâmbeau din mijlocul ramelor de argint, iar Rafa a avut impresia unei lumi rarefiate, mereu fericite, în care era tot timpul vară. S-a uitat la tablourile impresionante de pe pereţi, apoi a întârziat multă vreme în faţa portretului de familie care atârna deasupra şemineului. Era datat din 1979: mama, tata şi cele trei fetiţe ale lor, purtând rochiţe albe, frumoase, şi pantofi de satin. S-a apropiat şi l-a cercetat pe bărbat. Pictura îl captivase

atât de tare, încât n-a auzit când ușa s-a deschis, iar Marina și Dante au intrat în cameră.

–Rafa.

Glasul femeii l-a smuls din gândurile sale.

–Vino să-l cunoști pe Dante, vechiul meu prieten.

Rafa n-a fost surprins s-o audă pe Marina vorbind fluent italiana; asta n-a făcut decât să-i confirme ceea ce bănuise tot timpul.

Dar ea i-a interpretat greșit paloarea și a simțit nevoia să-i explice.

–Am crescut aici. Dante face parte din trecutul meu.

Rafa a strâns mâna întinsă a bărbatului.

–E o plăcere să te cunosc.

–Am căzut de acord să rămâneți amândoi peste noapte la La Magdalena, apoi să vă întoarceți la Roma mâine-dimineață, a spus Dante.

Rafa nu putea să-și ia ochii de la el. Părea mai bătrân decât bărbatul care zâmbea în pozele familiei, dar încă era chipeș, cu o charismă care umplea toată camera.

–Înțeleg că ești artist. Vino, dă-mi voie să-ți arăt operele de artă pe care familia mea le-a colecționat de-a lungul generațiilor, iar apoi o să te duc prin grădini, înainte să se întunece. Consider că perioada asta din zi e deosebit de frumoasă.

Rafa l-a urmat pe Dante în hol. I-a surprins privirea Marinei și s-a încruntat, dar ea și-a ferit ochii, dându-i de gândit cu privire la natura relației dintre cei doi.

A fost încântat de La Magdalena și a simțit cum temerile i se domolesc pe măsură ce se plimbau în liniștea grădinilor. Marina a rămas în urmă, lăsându-se în voia amintirilor care pluteau în jurul ei, în miresmele și sunetele locului pe care îl iubise mai presus de oricare altul. De unele s-a agățat, în vreme ce pe altele le-a lăsat să treacă, dar cu fiece rememorare se simțea un pic mai ușoară. S-au plimbat prin grădina cu sirene, unde ea și cu Dante se împrieteniseră, și printre măslini, acolo unde

ea îl îmblânzise pe păunul Michelangelo. Au mers în jurul fântânii şi au admirat statuile, dar nu s-au apropiat de locul în care zidul încă mai era prăbuşit. Amintirile care stăruiau acolo erau prea dure pentru amândoi.

Au cinat pe terasă, la lumina lumânărilor, iar Marina i-a povestit lui Dante despre Clementine şi Jake. Rafa a rămas tăcut, gândindu-se la cearta ce avusese loc pe plajă între el şi Clementine. Ar fi vrut să-i dea un mesaj – fetei i-ar fi plăcut la nebunie să afle că mama ei vitregă vorbea fluent italiana – dar nu putea să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să iasă la lumină şi să-i spună adevărul, acum că era sigur.

S-a uitat la Dante şi la Marina, urmărind felul în care interacţionau cu uşurinţa unor prieteni apropiaţi, felul în care ea îşi mişca mâinile când vorbea italiana, faptul că nu avea aproape deloc accent. Deşi îl includeau în conversaţie, cei doi nu prea îi dădeau atenţie, atât erau de ocupaţi unul cu celălalt. Privirea tandră a lui Dante era inconfundabilă, iar ea părea să crească sub ochii lui, întinerind cu fiecare hohot de râs.

Rafa era subjugat, retrăgându-se în fundal, în vreme ce ei se scăldau în magia ciudată pe care o generau. Ce straniu, şi-a spus el, că, uneori, când primeşti răspunsul la o întrebare, se iveşte o alta; iar răspunsul la *acea* întrebare era cel de care se temea cel mai mult.

capitolul 35

Clementine nu s-a dus la muncă. A sunat-o pe Sylvia și, cu cea mai răgușită voce posibilă, i-a spus că se simțea rău din cauza unui virus misterios și că nu voia să contamineze tot biroul.

–Cred că domnul Atwood are deja destule probleme acasă, a spus ea.

Sylvia știa că se preface, dar nu s-a supărat. Își închipuia că fata are de gând să-și petreacă ziua cu Rafa și n-o condamna pentru asta. Și-a pornit computerul, întrebându-se dacă, undeva prin lume, o exista un Rafa și pentru ea.

Dar bărbatul plecase în acea dimineață spre Italia, iar hotelul părea gol în lipsa lui. Clementine s-a plimbat prin camere ca un câine rătăcit, suferind de dor și de singurătate. L-a luat pe Biscuit la o plimbare pe faleză, timp în care și-a scos telefonul de mai multe ori pentru a vedea dacă Rafa îi trimisese vreun mesaj. S-a gândit să-l sune, să-i spună că-i pare rău pentru că fugise fără să mai aștepte să-i asculte explicațiile, dar de fiecare dată s-a oprit din tastatul numărului, temându-se de ce ar putea auzi din gura lui.

Și-a găsit tatăl în bibliotecă, așezând la loc volumele returnate de general.

–N-a mai citit prea multe de când a cerut-o pe Jane Meister în căsătorie, a spus Grey, urcându-se pe scară ca să așeze cartea *Masters and Commanders* a lui Andrew Roberts în sectorul despre armată. E un om fericit.

–Norocul lui.

Bărbatul s-a uitat în jos, la chipul supărat al fiicei sale.

–Tu de ce ești așa de amărâtă?

Ea și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat pe fereastră, la ocean. Era o zi superbă, cu cer albastru și o apă ca oglinda.

– Tată, ai chef să mă scoți la o plimbare cu barca?

Grey s-a oprit din treabă și a coborât de pe scară.

– Mi-ar face mare plăcere.

Ea a surâs fără vlagă.

– Chiar aș vrea să petrec un timp cu tine.

Grey a bătut-o ușor pe umăr. Acest mic gest de tandrețe i-a provocat lui Clementine un val de nevoie, făcând-o să se arunce la pieptul lui. Grey a înțepenit de mirare, neștiind cum să răspundă. Trecuseră mulți ani de când o îmbrățișase ultima oară, și uitase cum e. Dar ea nu s-a retras. Cu mișcări ezitante, Grey și-a pus brațele în jurul fiicei lui și a ținut-o aproape. N-a întrebat ce se întâmplase deoarece simțea că, odată ce se vor afla în mijlocul mării, ea îi va spune.

A doua zi de dimineață, Marina s-a trezit în sunetele de mult uitate ale Italiei. Păsările ciripeau în vârful pinilor, iar miresmele grădinii pluteau în bătaia unei brize calde. Putea simți arome de conifere și de pământ reavăn, de rozmarin și de iarbă proaspăt tăiată, iar zgomotele făcute de grădinarii care udau gardurile vii folosindu-se de furtunuri era unul diferit. A deschis ochii, lăsându-și privirea să-i rătăcească în voie prin dormitor. Era decorat extravagant, cu tavan înalt, frize elaborate, mobilă veche, delicată, și draperii de mătase, în culoarea palidă a oului de rață.

Cândva crezuse că va locui aici împreună cu Dante și va avea mulți copii cu părul bălai pe care să-i iubească, dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă – într-o altă viață. Acum pe când stătea în uriașul pat luxos, uitându-se la grădinile pe care, odată, le crezuse paradisul, nu mai avea acel vechi sentiment de dor sau de pierdere, ci unul diferit: un soi de mulțumire. Era ca și cum ar fi putut,

în sfârșit, să lase trecutul în urmă pentru că acum, când se întorsese, își dădea seama că acesta nu mai avea puterea s-o rănească.

S-a ridicat și a tras draperiile. Cu ochii spre soare, a lăsat briza să-i dezmierde pielea cu mângâieri fine. A privit împrejurimile cu detașare și a realizat cât de mult se schimbase. Nu mai era Floriana. Era Marina, cu un soț englez și o viață englezească. Deși seara trecută existase un moment în care crezuse că Marina era masca, acum își dădea seama că ea *era* Marina, iar Floriana nu mai reprezenta decât o amintire pe care o reînvia în gândurile ei. Trecutul dispăruse și ea nu-l mai putea recupera niciodată.

Dar nu-l voia înapoi. A tras adânc aer în piept și a închis ochii. Nu-și voia *trecutul* înapoi, ci doar pe fiul pe care îl lăsase acolo și după care tânjea din tot sufletul. Primele zile de exil, în care cerul cenușiu al Angliei și ploaia pătrunzătoare o aruncaseră într-o nebunie a dorului de casă, erau de mult apuse. Orele în care se plimba frustrată pe plajă, așteptând vești despre fiul ei de la părintele Ascanio trecuseră, iar bătrânul preot era acum mort.

Trauma de a o lua de la capăt într-o țară străină, învățând o nouă limbă și rămânând izolată, pentru că inima îi era prea frântă ca să-și mai facă prieteni, trecuse și ea – asemenea unui copac pe timp de iarnă, ea fusese înghețată până când primăvara scosese la iveală muguri verzi care, într-un târziu, înfloriseră iar, făcând-o mai puternică. Acum știa că poate supraviețui oricărui eveniment, chiar și pierderii scumpului ei Polzanze, pentru că își pierduse fiul și totuși mai avea capacitatea de a se bucura de viață și de a iubi.

S-a uitat la cerul albastru, unde o pasăre de pradă se rotea tăcută în bătaia vântului, și a simțit cum îi crește în inimă senzația a ceva mai puternic decât ea; senzația prezenței lui Dumnezeu. Închizând din nou ochii și simțind

acea prezență caldă pe chip, l-a primit din nou în sufletul ei. Și a înălțat o rugăciune pentru singurul lucru care conta cu adevărat în acele momente: copilul ei.

Când a ieșit pe terasă, i-a găsit pe Dante și pe Rafa bucurându-se deja de un mic dejun copios. Sporovăiau ca doi vechi prieteni. Rafa a remarcat imediat schimbarea Marinei. Întreaga ei ființă radia, făcând-o să pară mai tânără, aproape o copilă.

După ce au mâncat, s-au întors la mașină. Valetul le așezase valizele în portbagaj și acum stătea, ținând deschisă portiera din dreapta. Dante le-a propus să conducă prin Herba, dar Marina a refuzat. Văzuse destule.

L-a luat de mână și încet, ca să nu-i audă Rafa, i-a șoptit cu blândețe:

–Nu mai sunt fetița aceea, Dante.

Ochii lui s-au încețoșat, iar el i-a strâns degetele.

–Dar eu sunt același băiat care te iubește.

Rafa i-a văzut îmbrățișându-se. S-au ținut strâns multă vreme. El și-a întors privirea, uitându-se către pâlcul de pini, unde două veverițe se fugăreau de-a lungul unui trunchi subțire, dispărând sub acoperământul acelor verzi. Simțind junghiul geloziei, și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

Dante nu voia să-i dea drumul femeii. Încă mai arăta la fel, în ciuda părului de culoarea mierii. Când o văzuse ieșind pe terasă în acea dimineață, i se tăiase răsuflarea și se ținuse de masă, fiind brusc azvârlit cu patruzeci de ani în urmă. Regreta că nu avusese curajul să fugă atunci când se ivise ocazia și regreta că nu încercase mai mult să o găsească. A urmărit-o cum se urcă în mașină și i-a făcut cu mâna, în vreme ce ea se îndepărta încet pe alee. Încă îi mai simțea aroma pe pielea lui și trupul moale în brațele lui, iar propriul dor îl mira, pentru că timpul nu-i slăbise nicicum puterea. Soarta intervenise și i-o luase o dată; iar acum i-o lua din nou. Dar de data asta nu mai

era pierdută – și aveau un fiu. Și-a frecat bărbia. Cât de mult își dorise un fiu!

A urcat scările cu pas hotărât și a intrat în casă.

–Lavanti, mă întorc la Milano, i-a strigat el valetului, apoi a dispărut în birou.

Marina s-a uitat înapoi pentru ultima oară, în vreme ce mașina aluneca printre porțile domeniului La Magdalena. Le-a privit cum se închideau în urma ei, cum închideau trecutul, alungându-l în podul minții ei, pentru a fi așezat într-o cutie și pus la păstrare, împreună cu restul vieții Florianei.

–Pari mai fericită azi, a comentat Rafa, cu o oarecare amărăciune.

–Sunt, a oftat ea.

Bărbatul i-a cântărit cuvintele cu un aer meditativ.

–Dar n-am obținut lucrul pentru care venisem. Nici nu l-am cerut.

S-a uitat pe geam, la o mamă cu doi copii mici care se plimbau încet pe marginea drumului.

–Dacă o să pierd Polzanze, așa să fie. E doar o casă. Pot lua cu mine toate lucrurile importante. „Pentru că toate lucrurile importante au fost mereu cu mine."

–Presupun că soțul tău nu știe că vorbești fluent italiana.

–Nu, nu știe. Am o groază de explicații de dat.

–Presupun că aș fi impertinent dacă te-aș ruga să-mi explici mie.

–Da, ai fi, Rafa.

Femeia și-a privit inelul de pe deget.

–E corect ca, mai întâi, să fiu sinceră cu soțul meu. Apoi o să vorbesc pe șleau cu voi toți. Nu mai vreau să ascund cine sunt.

El s-a încruntat, având o ciudată senzație de respingere. După aceea, nici unul n-a mai spus nimic. Amândoi se uitau pe geam, singuri cu gândurile lor.

S-au întors la Polzanze în acea seară. Grey, Clementine, Jake, Harvey și domnul Potter stăteau toți în solariu, așteptând să afle dacă ea salvase sau nu hotelul. Deodată, Marina a simțit pe umeri povara responsabilității, de parcă tocmai îmbrăcase o mantie de plumb. Atât de mulți oameni depindeau de ea și de Polzanze, iar ea îi dezamăgise. S-a uitat la chipurile lor nerăbdătoare și, brusc, s-a dezumflat.

–Trebuie să-i vorbesc lui Grey, a spus ea.

–Ai primit împrumutul? a întrebat-o Clementine, incapabilă să-și stăpânească nerăbdarea.

–Nu, nu l-am primit, a răspuns ea.

Aerul s-a fărâmat în jurul lor, ca zăpada udă. Ar fi vrut să-i liniștească și să le spună că nu contează. Dar *conta*. Conta foarte mult. Pentru ei.

Clementine a afișat un zâmbet înțelegător.

–O să fie bine, a spus ea, luptându-se cu lacrimile.

Până atunci nu realizase cât de mult conta Polzanze pentru ea. S-a uitat la Rafa, dar el nu era în stare să-i întâlnească privirea. Părea atât de trist, de parcă noaptea petrecută în Italia îl îmbătrânise cu zece ani. Îi venea să-l scuture. Nu știa cât de mult îl iubește?

Marina și-a privit soțul.

–Grey, vrei să faci o plimbare cu mine? Trebuie să-ți spun ceva.

Bărbatul știuse încă de la începutul relației lor că ea îi ascunde ceva. Coșmarurile repetate din care ea se trezea țipând și apoi plângea în brațele lui îi dădeau de înțeles că exista ceva îngrozitor și întunecat pe care ea nu putea să i-l împărtășească. N-o întrebase niciodată despre ce era vorba pentru că avusese încredere că, în timp, când va fi pregătită, îi va spune singură. Nu se așteptase să treacă atâția ani. Acum ea l-a luat de mână și au coborât către plaja pe care Marina își petrecuse ore în șir privind înspre mare, jelindu-și imposibilitatea de a concepe un copil. S-au plimbat pe nisip, iar femeia nu s-a grăbit.

–Îmi promiți ceva, Grey?

–Sigur.

–O să încerci să nu mă judeci?

–N-o să te judec, draga mea.

–Ba da, o s-o faci. E firesc. Te rog să nu-ți schimbi părerea despre mine pentru că ți-am ascuns asta. Era singura cale de a-i face față.

–Bine.

–Și să știi că te iubesc. S-a oprit și i-a luat ambele mâini în ale ei. Te iubesc pentru răbdarea și compasiunea ta, pentru faptul că întotdeauna m-ai iubit, deși știai că, în adâncul sufletului meu, există un loc în care nu te-am lăsat niciodată să ajungi.

–Marina, scumpo, orice-ar fi, încă te iubesc.

Femeia a inspirat adânc și, fără să-și dea seama, l-a strâns tare de mâini.

–Numele meu e Floriana Farussi. Sunt italiancă. M-am născut în Toscana, într-un orășel de pe malul mării numit Herba. Mama mea a fugit cu un vânzător de roșii de la piață, luându-l cu ea pe frățiorul meu mai mic, lăsându-mă cu bețivanul de tata, Elio. Eram ca și orfană, dar întotdeauna am visat la mai mult.

Era atât de pornită să-și spună povestea, încât nici n-a observat că soțul ei devenise la fel de cenușiu ca un crap.

A vorbit pe îndelete și i-a spus totul. S-au așezat pe nisip, iar ea i-a descris vara în care s-a îndrăgostit de Dante, momentul în care aproape că s-a sinucis aruncându-se în mare de pe cea mai înaltă stâncă și ziua în care făcuseră dragoste. I-a povestit despre Noapte Bună, despre Costanza și despre răutatea contesei, mama acesteia.

În vreme ce îi vorbea despre sarcină, despre speranțele pentru un viitor alături de Dante și despre pierderea copilului la mănăstire, Grey a început s-o înțeleagă mai profund. Acum și-a dat seama de ce se plimba pe nisip, plângând pierderea unui bebeluș pe care îl îngrijise pentru un timp atât de scurt și de ce imposibilitatea ei de a mai

rămâne gravidă aproape că o distrusese. A înțeles de ce suferea nopți de groază și de ce, uneori, părea atât de bântuită de un dor.

–Așadar, când, în sfârșit, l-am văzut pe Dante, mi-am dat seama că nu-i pot cere bani. Pur și simplu n-am putut.

El a luat-o în brațe și a sărutat-o pe tâmplă.

–Bineînțeles că n-ai putut.

–Aș fi transformat în praf și pulbere toate celelalte lucruri. Ar fi crezut că e doar un complot cinic pentru a-l exploata. Dar ce-am avut noi a fost prețios, iar fiul pe care l-am conceput împreună e acolo, undeva, și e mult mai important decât Polzanze. Marina s-a întors și i-a zâmbit. Vezi tu, toate mi s-au limpezit în Italia. *Tu* ești important pentru mine, Grey. Tu, Jake, Clementine, Harvey, domnul Potter – *voi* sunteți familia mea și vă voi purta în suflet oriunde voi merge. Deci, nu contează cu adevărat dacă vom continua aici sau dacă o vom lua de la capăt în altă parte. Atâta vreme cât suntem împreună, vom fi bine.

–Dar, scumpo, fiul tău...

–S-ar putea să nu-l găsesc niciodată. S-a întors, iar apa mării s-a reflectat în ochii ei sclipitori. Sper că e fericit. Sper că nu știe nimic despre mine.

–Știu că e târziu, dar cred că ar trebui să le spui lui Jake și lui Clementine, a zis el, în vreme ce se întorceau spre casă.

–Ai dreptate. Sper să fie la fel de înțelegători ca tine.

–Mă bucur că mi-ai spus. Te înțeleg mai bine acum. Cred că o să descoperi că și ei o să te înțeleagă mai bine.

Clementine și Jake au reacționat foarte diferit la mărturisirea ei. Tânăra a fost fascinată de romantismul și de tragedia istorisirii. Simțea întru totul disperarea Marinei, în vreme ce aceasta își descria povestea de dragoste și pierderea fiului, în vreme ce Jake a considerat emoțiile greu de înțeles. Ca bărbat care nu fusese vreodată

îndrăgostit, care nu suferise niciodată, nu reușea să priceapă enormitatea celor întâmplate. Faptul că ea ascunsese totul îl captiva mult mai mult decât povestea în sine. Pentru el totul părea doar o mare aventură. Totuși, o admira pentru că nu-i ceruse bani lui Dante și a jurat că, indiferent unde vor alege Grey și Marina s-o ia de la capăt, el îi va urma și îi va sprijini sută la sută.

Rafa se plimba prin cameră, în vreme ce Biscuit stătea neliniștit pe pat, urmărindu-l cum se mișcă încolo și încoace, de parcă podeaua ar fi fost acoperită cu tăciuni aprinși. Brusc devenise nesigur. La plecarea din Argentina fusese atât de convins de justețea căutărilor lui. Pornise la drum cu entuziasmul și curiozitatea unui tânăr detectiv, aflat la primul lui caz. Dar nu luase în calcul consecințele emoționale pe care le-ar avea adevărul, odată descoperit. Nu-și imaginase că se va îndrăgosti de Clementine, nu se gândise că ar putea s-o iubească și pe Marina. Nu anticipase temerile îngrozitoare pe care răspunsurile i le dezvăluiau.

Voia să-și sune mama. Ar fi vrut să poată vorbi cu tatăl său. Ar fi vrut să nu fi pornit niciodată la drum. Lașul din el își dorea ca lucrurile să redevină așa cum erau înainte, să i se umple capul cu mâzgă și confuzie, înainte ca inima lui să decidă cu de la sine putere să se implice.

A început să-și arunce hainele în valiză.

A doua zi de dimineață s-a trezit târziu. S-a uitat la ceas. Era zece. Nu mai dormise atât de mult de pe vremea când era student. A făcut duș, s-a îmbrăcat și s-a apucat să termine ce începuse cu o seară înainte. Avea să inventeze o scuză și să plece cât mai repede posibil; așa putea să uite toată povestea. Când s-a gândit la Clementine, a simțit în piept o durere ascuțită – nu suporta gândul că n-o va mai vedea niciodată.

A fost întrerupt de o ușoară bătaie în ușă. S-a uitat la valiza care zăcea deschisă pe pat, apoi la ușă. N-a avut încotro și a deschis. Acolo, în prag, stătea Clementine.

–Te superi dacă intru?

El a ridicat din umeri.

–Dacă tot ești aici...

Fata a fost uimită să vadă că el își făcea bagajele. Inima i-a tresărit, panicată.

–Pleci?

–Da.

–Când?

–Azi.

L-a privit îngrozită.

–Unde te duci?

–Acasă.

–Dar credeam că o să stai toată vara?

–Mi-am schimbat planurile. E complicat.

–Nu la fel de complicat ca povestea pe care ne-a spus-o Marina aseară. Sau mai bine zis Floriana Farussi din Italia.

El s-a așezat la fereastră, frecându-și tâmplele.

–Știai? a întrebat ea.

–Ce v-a spus?

–Tot.

S-a așezat lângă el, strângându-și genunchii la piept.

–Am avut mult timp să meditez cât ai fost plecat. Îmi pare rău că am fugit atunci, pe plajă, și nu ți-am dat răgazul să explici. A fost o dovadă de lașitate din partea mea. Acum sunt pregătită, dacă mai vrei să-mi spui. L-a privit intens. De ce fugi, Rafa?

Marina strângea ierburi din ghiveciul aflat în fața clădirii vechilor grajduri, când automobilul Alfa Romeo de un negru strălucitor a oprit în fața hotelului. Motorul s-a oprit și s-au putut auzi pași pe aleea cu pietriș, dar femeia era atentă la ceea ce făcea. A urmat o scurtă

discuție în șoaptă, apoi pașii au devenit mai zgomotoși. Marina și-a ridicat privirea, dând cu ochii de Grey care se îndrepta către ea împreună cu Dante. Inima i-a tresărit de uimire, făcând-o să-și scape foarfeca de grădină.

–Dante?

–Floriana. N-am mai avut răbdare și n-am vrut să-ți spun la telefon, a zis el în engleză. În plus, am vrut să fiu aici cu tine când îți spun.

–Ce să-mi spui?

Dar știa deja despre ce era vorba și ochii i s-au umplut de lacrimi.

–Fiul nostru.

Ea și-a dus degetele către buze.

–Știi unde e?

–Da.

–Unde?

–E aici.

Marina a simțit că amețește.

–Aici?

–Da.

–Dar nu pricep.

–Îl cheamă Rafa Santoro.

Marina a rămas fără grai. Emoțiile i s-au înălțat asemenea unui talaz și le-a eliberat cu un vaiet prelung. Când i s-au înmuiat genunchii, ambii bărbați s-au repezit s-o prindă. Dar Dante a văzut-o întinzându-se către Grey și s-a stăpânit. S-a retras, în vreme ce soțul ei o ajuta să intre și o așeza pe canapeaua din salon.

–Sunt bine, a spus ea pe când el îi dădea drumul. Te rog, du-te și cheamă-l. Adu-l la mine.

Grey a ieșit, el însuși amețit de uluitoarea înșiruire de revelații.

Marina a lovit ușor canapeaua cu palma.

–Dante, cum ai aflat?

Bărbatul s-a așezat lângă ea. Femeia l-a luat de mână și i-a zâmbit, cu toate că ochii îi erau scăldați în lacrimi.

–Când mi-ai spus că părintele Ascanio te-a trimis în Anglia pentru că se temea pentru viaţa ta, brusc mi-am dat seama că acolo *nu* era mâna tatălui meu. Vezi tu, tata n-ar fi implicat niciodată un preot, iar felul lui de a rezolva o problemă ca a noastră era mult mai brutal. Dacă el ar fi promis să aibă grijă de tine, n-ai fi avut de ce să te mai temi. N-ai mai fi fost trimisă în străinătate, iar fiul nostru n-ar mai fi fost adoptat. Aşadar, am început să mă gândesc: dacă nu tata, atunci cine? Părintele Ascanio n-ar fi avut niciodată posibilitatea să te trimită în Anglia, să-ţi facă rost de paşaport şi să-ţi schimbe identitatea. Singurul om pe care îl ştiam în stare de toate astea era Zazzetta.

–Zazzetta?

–Am mers cu elicopterul drept la Milano şi l-am luat la întrebări. În toţi aceşti ani a păstrat secretul, trimiţând, în taină, bani unei vechi iubiri de-a lui, care a fost de acord să aibă grijă de tine aici.

–Katherine Bridges e o veche iubire de-a lui Zazzetta?

–Lucra pe post de guvernantă la Milano, pe vremea când Zazzetta s-a apucat să muncească pentru tata. Lui îi datorezi viaţa, Floriana. Când tatăl meu a primit scrisoarea de şantaj de la Elio, i-a spus lui Zazzetta să facă problema să dispară. I-a spus să procedeze în aşa fel încât să pară un accident.

Marina s-a albit.

–Dar Zazzetta e un om credincios, fiind peste puterile lui să omoare o fată şi pruncul ei nenăscut. Aşa că, împreună cu părintele Ascanio, în care ştia că poate avea încredere, a plănuit totul în mare taină şi l-a trimis chiar pe fratele lui să te ia. Vezi tu, Floriana, nu-ţi puteau spune adevărul, nu se puteau încrede în nimeni, pentru că şi vieţile lor depindeau de asta. Dacă tata ar fi aflat că ajutorul lui de nădejde l-a trădat, v-ar fi terminat pe toţi. Ţi-ar fi dat de urmă şi l-ar fi îngropat pe Zazzetta fără măcar să se mai uite în urmă. Dante şi-a coborât privirea. N-am cuvinte

să-ți descriu răutatea acelui om. Mi-ar plăcea să-ți pot spune că banii și puterea l-au corupt, dar cred că pur și simplu s-a născut așa.

–Nu-mi spune, Dante. Acum e mort. Niciodată nu va mai răni pe cineva. Iar tu l-ai găsit pe fiul meu. Pe fiul *nostru*.

–În timp ce tu îl căutai, el te căuta pe tine.

–Și m-a găsit. Doar că eu n-am știut.

Dante a zâmbit.

–Până la urmă, există o mică felie de dreptate.

–Care e aceea?

–Tata și-a încredințat întreaga viață în mâinile lui Zazzetta. El făcea totul pentru Beppe. Astfel, i-a fost ușor să ia bani din banii lui ca să-i plătească pe Lorenzo Santoro din Argentina și pe Katherine Bridges din Anglia. Deci, vezi tu, tata v-a finanțat pe tine și pe fiul nostru, fără să-și dea seama vreodată.

–Și iată-ne reuniți după atâția ani. Asta e dreptate, în felul lui Dumnezeu.

capitolul 36

– Tu ești fiul Marinei, nu-i așa? a spus Clementine.

Rafa a încuviințat din cap.

– De ce nu i-ai spus?

– Pentru că nu eram sigur că ea e. Singurele informații pe care le aveam erau o scrisoare semnată „Floriana", o brățară, un inel și cutia cu lucruri personale care i-au aparținut părintelui Ascanio, fratele tatălui meu, trimisă după moartea acestuia.

– Părintele Ascanio a fost unchiul tău?

– Da. Sunt italian-argentinian, nu uita. A mers la valiză, de unde a scos un dosar. Aici sunt scrisorile. Sunt nenumărate de la Costanza din Roma, trimise unchiului meu în Herba, implorând să afle unde se află prietena ei, și scrisori de la Floriana, pe care ea îl roagă să le trimită mai departe. Bineînțeles, el n-a făcut-o niciodată pentru că iată-le aici, legate într-un teanc, împreună cu o epistolă neterminată, adresată Florianei, pe care a scris-o, dar n-a expediat-o niciodată. Ea mi-a dat primul indiciu. Vezi, el menționează Beach Compton, un mic orășel de pe coastă, așa că mi-am început căutările de acolo. Știam că ea avea în jur de șaptesprezece ani când a plecat din Italia, așa că am presupus că a mers la școală. Există o singură școală în oraș, iar fosta directoare încă mai locuiește acolo. Totuși, Floriana nu s-a întors la liceu, dar directoarea o cunoaște bine pe mama ei adoptivă, Katherine Bridges, pentru că aceasta a predat engleza acolo și s-au împrietenit. Și-a amintit-o pe Floriana cu toate că, desigur, pe ea n-o mai chema așa. Din cauza asta n-am putut fi sigur. Iar când am cunoscut-o era atât de englezoaică, nu arăta deloc așa cum mă așteptam.

–Ai dat de Katherine Bridges?

–S-a căsătorit și s-a mutat în Canada acum cincisprezece ani.

–Niciodată n-am știut că există. Crezi că a ținut-o ascunsă intenționat?

–Posibil.

–Și cum ai găsit-o pe Marina aici?

–Directoarea, Christine Black, păstrează albume cu de toate. Mi-a arătat un articol despre Polzanze dintr-o revistă, scris cu puțină vreme după deschiderea hotelului.

–Și de ce pleci?

El și-a frecat tâmplele.

–Clementine, oare Marina chiar își dorește să răscolească trecutul? Oare vrea ca soțul ei să-i afle secretul? Oare Dante știe măcar că ea i-a născut copilul? S-a întors în Italia să salveze Polzanze, nu să dezgroape amintiri dureroase. Poate că eu sunt o amintire dureroasă pe care preferă să nu și-o readucă în minte.

S-a auzit o bătaie în ușă. Clementine a pufnit nervoasă. Nu se bucura de întrerupere. A fost surprinsă când l-a văzut pe tatăl ei băgând capul pe ușă.

–Rafa, vrei să vii până în clădirea vechilor grajduri? E cineva pe care cred că ar trebui să-l cunoști.

Rafa s-a uitat la Clementine, care a ridicat din sprâncene, la fel de uimită ca și el. Grey a văzut valiza deschisă de pe pat, dar n-a spus nimic. Cei doi l-au urmat pe scări, pe lângă recepție, de unde Rose urmărea curioasă sosirile și plecările misterioase, până în clădirea vechilor grajduri, unde acum li se alăturase și Jake.

Rafa a remarcat automobilul Alfa Romeo de pe aleea cu pietriș, păzit de șoferul în uniformă care îi lustruia cu mândrie capota. Nu se așteptase să-l vadă pe Dante. Când a intrat, în salon s-a lăsat liniștea. Aerul a încremenit brusc. Dante și Marina s-au ridicat. Rafa a văzut că femeia plânsese. Atunci și-a dat seama că ea știa cine era el, iar ușurarea i-a fost neașteptat de mare.

Tandreţea din privirea femeii l-a luat pe nepregătite.

–Fiul meu, a spus ea.

Rafa era prea tulburat ca să-i mai răspundă. Bănuise că ea e mama lui, apoi, în Italia, îşi alungase orice îndoială, şi totuşi, vorbele rostite de ea cu voce tare au făcut ca totul să pară real.

S-a uitat la Dante.

–*Mio figlio*, a spus acesta şi i-a întins mâna.

–Ai venit să mă cauţi? a şoptit Marina pe când se apropia cu ezitare de el.

El n-a putut decât să dea din cap prosteşte, în vreme ce oamenii care îl aduseseră pe lume îşi înfăşurau braţele în jurul lui.

–Deci nu eşti Baffles, hoţul gentleman, a spus Jake, considerând insuportabilă intensitatea emoţiilor.

Rafa a început să râdă.

–Bineînţeles că nu.

–Atunci ce căutai în camera Marinei?

–Încercam să găsesc o dovadă că ea e mama.

–Şi ai găsit? l-a întrebat femeia.

–Nu. Doar o poezie: „Marina mea Marina".

–Ah, ai greşit cutia. Aşa mi-am căpătat numele. L-am ales dintr-o carte de poezii a lui Katherine Bridges, care se afla pe noptiera mea când am ajuns în Beach Compton. Sigur, pe vremea aceea n-o înţelegeam, pentru că nu vorbeam deloc engleza, dar Marina e şi un nume italienesc, provenit de la substantivul „mare". Marea a fost singurul lucru în comun pe care l-am putut găsi între Anglia şi Italia, aşa că mi-am ales-o drept nume şi am rupt pagina ca s-o păstrez. Lasă-mă să-ţi aduc acum cutia *potrivită* şi să-ţi arăt cum m-am agăţat de amintirea ta în toţi aceşti ani.

A ieşit din cameră şi s-a grăbit să urce. Inima îi era atât de uşoară încât o putea simţi înălţându-i-se în piept ca un uriaş balon cu heliu.

Rafa s-a așezat lângă tatăl lui, ținând încă dosarul pe care i-l arătase lui Clementine. Acum i l-a arătat și lui Dante.

–Tu nu erai pomenit nicăieri în hârtiile unchiului meu, a spus el. Dar mă bucur că te-am găsit și pe tine.

Dante a scos din dosar un săculeț de catifea și s-a uitat în el. Acolo, sclipind prin întuneric, se aflau inelul cu diamant pe care i-l oferise Florianei și brățara cu pandantive de la mama lui. A răsucit inelul între degete, amintindu-și cu drag noaptea în care i-l dăruise pe malul mării, sub bolta înstelată. Cândva crezuse că vor îmbătrâni împreună.

–Acum că știu cine ești, îmi dau seama că ai ochii Marinei, a spus Jake.

–Dumnezeule, cred că ai dreptate, a încuviințat Grey. Nu știu de ce n-am remarcat până acum. Asemănarea e uimitoare.

–Și culoarea părului meu, nu că s-ar vedea, având în vedere că acum sunt atât de cărunt, a mai spus Dante.

–*Eu* n-am crezut niciodată că tu ești Baffles.

Clementine i-a surâs cu drag. El i-a zâmbit înapoi, lăsându-și ochii să mai întârzie asupra ei, înainte ca Marina să revină cu o veche cutie de pantofi, obligându-l să-și întoarcă privirea.

Femeia s-a lăsat în genunchi în fața canapelei și a deschis capacul. Conținutul n-o mai umplea de vinovăție. Asemenea unor grenade, fusese dezamorsat.

–Acestea sunt câteva lucrușoare prețioase pe care le-am păstrat din scurta noastră perioadă petrecută împreună. O fotografie cu tine făcută de maica stareță.

A ridicat-o și s-a uitat la ea, uimită că bebelușul din poză stătea acum în fața ei ca bărbat în toată firea.

–Uite, vezi cât de dulce erai! Și păturica ta. Și-a dus-o la nas, apoi a scos un plic. O șuviță din părul tău. Uite cât de blond erai! Aveai un păr atât de frumos și mătăsos. Prostii, a spus ea minimalizându-le importanța,

simțindu-se jenată în vreme ce scotocea prin cutie cu degetele tremurânde. Dar sunt tot ce aveam.

A ridicat un teanc de scrisori legate cu panglica roz în care Violetta îl împachetase cadoul de ziua ei.

–Și astea... cât de mult le-am prețuit pe astea!

I-a surprins privirea lui Dante și a zâmbit gânditoare.

–Ce nume mi-ai dat? a întrebat Rafa.

–Ai fost botezat Dante.

El s-a uitat în jos, către catarama de la curea.

–Păi, ăsta a fost întotdeauna al doilea prenume al meu. Rafael Dante Santoro. R.D.S. Când m-ai prezentat lui Dante în Italia, toate piesele s-au așezat la locul lor. Atunci am știut de unde vin. Dar n-am fost convins că pot merge până la capăt cu mărturisirea. Nu eram sigur că ai vrea să știi. Nu eram sigur că *eu* vreau să știu – mă așteptam să mă simt respins. Dar acum, că știu adevărul, înțeleg de ce-am fost dat spre adopție. Înțeleg că n-ai avut de ales.

Marina avea atât de multe întrebări, încât nu știa de unde să înceapă. Așa că l-a luat de mână și i-a pus-o pe cea care o frământase mai mult decât oricare alta.

–Ai avut o viață fericită?

El i-a zâmbit.

–Foarte, a fost răspunsul.

–Sunt aici și pentru un alt motiv, a spus Dante.

–Ce-ar mai putea fi? a întrebat Jake, sătul de-atâtea revelații.

–Aș vrea să investesc în hotelul tău.

Marina s-a uitat la Rafa și a făcut o față lungă.

–Da, Rafa mi-a povestit tot înainte să cobori la micul dejun. Nu fi supărată. L-am întrebat de ce ai venit să mă vezi, iar el mi-a răspuns. Te respect pentru că n-ai vrut să ceri, dar acum lasă-mă să-ți fac o ofertă.

–Mi-e rușine, a spus ea, închizând capacul cutiei.

—Nu e nimic rău în a iubi un loc și a face tot posibilul să-l păstrezi. Eu iubesc La Magdalena și m-aș lupta din răsputeri s-o păstrez, dacă aș fi în pericol s-o pierd. Lasă-mă să fac asta pentru tine, fiindcă pot. I-a zâmbit cu drag. Și fiindcă vreau.

Ea a încuviințat din cap resemnată, dar, în secret, mulțumită, de dragul tuturor.

—Atunci o să te las pe mâna soțului meu, a spus ea, ridicându-se de pe podea. Grey se pricepe la finanțe mai bine decât mine. De ce nu vorbești cu el despre afaceri, câtă vreme eu mă duc să pregătesc prânzul? Propun să mâncăm împreună. Ca o mare familie. S-a uitat în jur. Unde e Harvey? L-a văzut cineva în dimineața asta?

—S-a dus ieri-seară să-și viziteze mama, a spus Jake. Poate că nu s-a întors încă.

—Atunci trebuie să-l sun numaidecât.

Și a dispărut în bucătărie.

Grey l-a invitat pe Dante în hotel, pentru a discuta despre afaceri în bibliotecă. Jake s-a întors la treburile lui, încântat că poate părăsi atmosfera încărcată din salon. Clementine și Rafa au rămas singuri.

—Deci, tot mai ai de gând să pleci azi? l-a întrebat ea, băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

—Cum aș putea?

—Ei bine, ai găsit ce căutai.

—Am găsit *mai mult* decât căutam.

A privit-o în felul acela intens al lui. Ea și-a ferit ochii, nedorind să spere și să fie dezamăgită.

—Clementine, te-am găsit pe tine.

—Dar nu m-ai vrut.

—Întotdeauna te-am vrut. Te-am vrut atât de mult, încât mă durea. A luat-o în brațe. Nu mă puteam aștepta să mă iubești când eu îți ascundeam adevărata mea identitate. Nu puteam risca să te rănesc.

—Dar tot ai făcut-o.

Rafa și-a trecut degetele peste chipul ei.

–Îmi pare rău, *mi amor*. Niciodată n-am vrut s-o rănesc pe femeia pe care o iubesc.

–Şi acum ce facem?

Şi-a ridicat bărbia sfidător.

–Propun să ne bucurăm de restul verii aici. Vreau să petrec un timp cu Marina şi să-i împărtăşesc amintirile. Apoi o să te duc într-o călătorie lungă prin America de Sud.

–Eşti îndrăzneţ.

–O să începem din Argentina, apoi o să traversăm Chile călare, până în Brazilia şi Mexic şi Peru.

Şi-a aplecat capul şi a sărutat-o blând pe gât.

–O să ne ia o vreme. Ce-o să zică domnul Atwood?

–N-o să mai lucrezi acolo.

Şi-a lipit buzele de linia bărbiei ei.

–N-o să mai lucrez?

–Nu, fiindcă eşti făcută pentru ceva mai bun.

Gura lui a urcat spre pometii ei şi i-a mângâiat uşor pielea.

–Pentru ce anume? l-a întrebat ea cu voce slabă.

–Nu ştiu, dar o să descoperim împreună. Asta o să fie partea amuzantă.

Fără să mai scoată o vorbă, Rafa a strâns-o la piept, lipindu-şi buzele de ale ei. În timp ce o săruta, toate dezamăgirile şi dorinţele adunate de-a lungul ultimelor săptămâni s-au evaporat precum ceaţa verii.

Marina a format numărul azilului Sun Valley şi a cerut cu doamne Dovecote. A urmat un foşnet prelung, un murmur de voci, apoi recepţionera a revenit la telefon pentru a-i spune că nu au pe nimeni în azil cu acest nume.

–Dar trebuie să fie o greşeală. Poate că e înregistrată sub un alt nume. Fiul ei, Harvey Dovecote, o vizitează regulat. În ultima vreme a mers de câteva ori pe săptămână.

–Îmi pare rău, nu avem pe nimeni cu acest nume, iar toți cei care vin în vizită sunt obligați să se înregistreze. N-a fost nimeni cu numele ăsta. Mi-aș aminti un nume ca Harvey Dovecote.

Perplexă, Marina a pus jos receptorul. S-a gândit la frumosul Jaguar al nepotului și inima a început să-i bubuie în piept. Începuse să-l pomenească pe nepotul lui abia de curând. Nu ar fi trebuit să fi spus ceva despre el până acum? Și dacă nu mergea să-și viziteze mama, unde se ducea? Dacă mama lui nu era la Sun Valley, ce alte minciuni mai spusese? Măcar o mai fi fost mama lui în viață? Era el însuși trecut de șaptezeci de ani.

Deodată a avut cea mai teribilă viziune. Înfierbântată de grijă, s-a repezit în biroul ei și a scotocit în sertar, după cheia de la magazia lui Harvey. Nu era sigură că păstrase una, pentru că nu mai intrase acolo de ani de zile. Totuși, aceasta zăcea între toate celelalte chei, inscripționată și etichetată. A înșfăcat-o, sperând că toate temerile ei se vor dovedi nefondate. Poate că Harvey avea o explicație plauzibilă. Însă viziunea refuza să dispară. Fără să sufle un cuvânt nimănui, ea a traversat grădina, către micuța magazie a bătrânului, ascunsă în fundul grădinii de legume, în umbra unui castan uriaș. Cu mâna tremurându-i, a băgat cheia în broască și a răsucit-o.

Ușa a scârțâit supărată, pe măsură ce viața secretă a lui Harvey era scoasă la lumină. Marina și-a ținut răsuflarea de uimire. Acolo, în grămezi așezate cu grijă printre bobine de sfoară și benzi adezive, se aflau bijuteriile, tablourile și argintăria furate din marile case pe care le jefuise. Pe un raft prins în perete erau așezate, într-un teanc ordonat, cărțile lui E.W. Hornung despre Raffles, spărgătorul amator.

Marina s-a grăbit să închidă ușa și s-o încuie, inima gonindu-i în piept. „Nimeni nu trebuie să afle despre asta", și-a spus ea, simțind că i se face rău. „Cel puțin

nu înainte să stau de vorbă cu Harvey." Şi-a băgat cheia în buzunar şi s-a întors în casă.

Maria Carmela a auzit soneria telefonului şi a ştiut instinctiv că era fiul ei, Rafa. A fugit în bucătărie şi a răspuns.

–*Hola.*

–*Mamá.*

–Care-s veştile? Nu te-am mai auzit de-o săptămână.

–Mi-am găsit părinţii biologici.

Maria Carmela s-a aşezat.

–I-ai găsit? Pe amândoi?

–Da. Marina, femeia care deţine hotelul, e Floriana. S-a îndrăgostit de un bărbat pe nume Dante. Sunt amândoi aici.

–Eşti bine?

–Sunt fericit, *mamá*. Ştiu de unde vin, dar ştiu şi cui îi aparţin.

–Ştii?

Vocea i-a părut sugrumată.

–Îţi aparţin ţie, *mamá*. Întotdeauna ţi-am aparţinut.

Sufletul Mariei Carmela s-a umplut până la refuz.

–Am fost atât de îngrijorată. Vezi tu, când părintele Ascanio ne-a rugat să te adoptăm, a trebuit să mă confesez angajatoarei mele, Señora Luisa. Când ea te-a luat sub aripa ei ocrotitoare, m-am temut că mi te va răpi, fiindcă era singura persoană care ştia că nu eşti al nostru şi era fermecată de tine. Când ai pornit să-ţi cauţi mama biologică, iar mi-a fost frică să nu te pierd. Mereu am fost conştientă că ne-ai fost încredinţat, dar nu eşti *al* nostru. Mereu m-am temut că într-o zi te voi pierde.

–Dar asta n-are sens! Tu ai fost mama care m-a sărutat de noapte bună, care mi-a citit poveşti înainte să adorm, care mi-a bandajat genunchiul când am căzut de pe iapa tatei. Tu ai fost mama la care am fugit când am fost nefericit, în faţa căreia mi-am descărcat sufletul când mi-a

fost rănit. Tu ești femeia care mi-a fost mamă în toate felurile care contează. N-am avut altă mamă în afară de tine.

I-a simțit emoția prin receptor, dându-și seama că era prea tulburată ca să mai vorbească.

–Ascultă, o mai știi pe fata despre care ți-am povestit? Clementine?

Ea și-a tras nasul și s-a adunat.

–Bineînțeles, Rafa.

–Vreau s-o aduc s-o cunoști.

–Vii acasă?

–Da, vin acasă.

A urmat o pauză. Rafa simțea bucuria mamei sale și inima i s-a umplut de fericire.

–E foarte specială. Știu că și tu ai s-o îndrăgești.

–Dacă tu o iubești, atunci și eu o să fac la fel. Ce minune, când mă gândesc că ai plecat în căutarea unei femei și ai găsit două. Spune-mi, *hijo*, a fost mama ta biologică fericită să te vadă?

–Da, a fost.

–I-ai spus câtă grijă am avut de tine?

–I-am spus că am avut cea mai fericită viață cu putință.

–N-am fost bogați.

–Nici ea n-a fost. Dar, ca și tine, are toate bogățiile care contează.

–Cred că tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

Rafa n-a răspuns.

–Vorbesc serios, *mi amor*, te-ar considera foarte curajos. Ți-ai asumat un risc, unul pe care ai fost sfătuit să nu ți-l asumi, dar a meritat.

–Mi-e dor de el.

–Și mie mi-e dor de el. N-ar fi fost de acord să-ți dau cutia cu lucrurile ce i-au aparținut fratelui său, însă ar fi bucuros să afle rezultatul. Că ești în siguranță, că știi

de unde vii, dar că, mai presus de toate, încă mai știi unde ți-e locul.

Rafa a închis telefonul și a scos săculețul din buzunar. A luat în mână inelul și brățara. Întotdeauna își pusese întrebări legate de femeia căreia îi aparținuseră. Și-a ridicat privirea către fereastră, văzându-le pe Marina și pe Clementine sub cedru, împreună cu Biscuit. Sosise aici cu senzația că nu-și găsește locul, de parcă adevărul despre nașterea lui i-ar fi retezat rădăcinile. Acum realiza că acele rădăcini nu fuseseră niciodată retezate cu adevărat, pentru că Maria Carmela și Lorenzo vor fi mereu părinții lui.

Ce se schimbase acum era viitorul lui. Căutându-și mama, o găsise pe Clementine, iar ea modificase totul. Deodată a simțit dorința de a-și lua un angajament, de a se așeza la casa lui și de a-și întemeia o familie. Floriana și Dante nu au avut parte de un final fericit împreună, dar el și Clementine primiseră șansa asta. Și-a strâns degetele în jurul bijuteriilor. Cu binecuvântarea Marinei, îi va oferi Clementinei podoabele care, cândva, însemnaseră atât de mult pentru Floriana.

În acea seară, pentru a nu se mai gândi la grămezile de comori furate ale lui Harvey, Marina s-a așezat pe banca din fundul grădinii, cu scrisorile Costanzei și cu epistola neterminată pe care părintele Ascanio n-a mai trimis-o niciodată. Marea murmura blând la picioarele ei, iar luna clădea o potecă de argint peste apă, către regatul de marmură al lui Iisus, de unde El îi ascultase, în sfârșit, rugăciunile. Și-a strâns șalul în jurul umerilor și a deschis mai întâi scrisoarea preotului. Aprinzând lanterna, a citit scrisul îngrijit și înflorat.

Draga mea Floriana,

Am încredere că această scrisoare te va găsi sănătoasă la trup și cu sufletul pe cale să se vindece.

Eşti o fată foarte curajoasă şi sunt tare mândru de tine. De-a lungul chinurilor prin care ai trecut, te-ai comportat cu multă demnitate şi putere.

Aş fi dat orice ca să rămâi în Herba, unde puteam să te veghez părinteşte, dar, aşa cum ţi-am explicat la mănăstire, viaţa ta şi a fiului tău se află în mare pericol. Aceasta e singura cale. Beppe Bonfanti e un om foarte puternic, în stare să-şi reducă la tăcere duşmanii în modul cel mai brutal. Aşadar, mă tem că nu pot transmite nici una dintre scrisorile tale Costanzei – ar fi prea periculos, dat fiind că tatăl ei lucrează pentru Beppe. Nimeni nu trebuie să afle unde eşti.

Mă doare să-ţi spun că părintele Severo, în care am avut încredere vreme de peste cincisprezece ani, mi-a auzit discuţia cu Dante şi a lăsat ca secretul nostru să-i scape de faţă cu tatăl tău. S-a spovedit şi e plin de remuşcări. Am considerat că e drept ca el să părăsească Herba.

Crede-mă, copila mea, când îţi spun că băieţelul tău a fost dat celui mai iubitor cuplu şi va fi crescut în religia catolică de către o familie italiană. Prin sacrificiul tău, i-ai oferit cel mai bun început în viaţă pe care îl putea avea. Dumnezeu ştie cât de mult te-a costat şi mă rog ca El să te aline pe măsură ce te instalezi în noul tău cămin.

Înţeleg că Beach Compton se află pe malul mării. Sper că o vei putea lua de la capăt acolo. Domnişoara Bridges e o femeie bună, cu frica lui Dumnezeu, care sunt sigur că va avea multă grijă de tine. Ai o uriaşă forţă lăuntrică şi o credinţă puternică, solidă. Păstrează-l pe Dumnezeu în preajmă şi în sufletul tău şi vei trece peste toate astea.

Cât despre mine

Se oprise acolo. Abia acum înţelegea Marina până unde mersese părintele Ascanio ca s-o salveze. Îl trimisese

pe fiul ei în Argentina, la propriul său frate, singura persoană în care avea încredere că îl va îngriji așa cum se cuvine. Nu i-ar fi putut găsi un cămin mai bun nici dacă ar fi răscolit pământul întreg. Bătrânul își pusese viața în joc. Acum își dădea seama de ce: din iubire.

A împăturit scrisoarea și a pus-o la loc în plic, cu părere de rău pentru că părintele Ascanio nu mai era în viață, astfel încât să-i poată mulțumi. Apoi a luat pachetul de scrisori trimise de Costanza și le-a citit una câte una, descoperind cu uimire cât de dor îi era de vechea ei prietenă.

A doua zi de dimineață, Harvey și-a făcut apariția la Polzanze. În vreme ce Dante lua micul dejun în sala de mese împreună cu Grey, Clementine și Rafa, Marina l-a chemat pe bătrân în biroul ei.

–Trebuie să discut ceva cu tine, Harvey, i-a spus ea pe un ton solemn.

–E totul în regulă?

–Cred că ar trebui să stai jos.

S-a așezat pe marginea fotoliului și l-a privit cum se cufundă pe canapea, vechiul ei prieten și confident, bărbatul care îi fusese aproape ca un tată. Nu-i venea să creadă că el putuse s-o mintă. Voia să-i audă explicațiile cât mai repede. Era gata să creadă orice scuză i-ar fi aruncat.

–Am încercat să te sun ieri la azil.

El a părut surprins.

–Ai încercat?

–Mi-au zis că nu știu nimic despre vreo doamnă Dovecote.

–Probabil că ai sunat la azilul greșit.

–Nu, Harvey. Am aflat.

L-a privit cu tristețe.

El și-a ferit ochii.

–Ce-ai aflat?

Dar vedea după seriozitatea de pe chipul lui că bătrânul își dăduse seama că fusese prins.

–Știu despre magazie. Și-a coborât vocea. Ești Baffles sau Raffles sau cum ți-oi fi zicând. Harvey, cum ai putut să mă minți?

El s-a îndreptat către ea, plin de remușcări.

–Am făcut-o pentru tine, Marina, pentru Polzanze. Când am văzut că erai în mare pericol să-l pierzi, am decis că trebuie să te ajut cumva. Știam cât de mult înseamnă locul ăsta pentru tine. Mă temeam că dacă ai să rămâi fără el, ai să-ți pierzi mințile.

–Of, Harvey...

Bătrânul a ridicat din umeri.

–Și m-am lăsat un pic dus de val.

–Un pic?

–Jaguarul a fost la mâna a doua. L-am luat pe o nimica toată.

–Măcar ai un vreun nepot?

El a scuturat din cap.

–Sau o mamă?

–Nu, a murit acum mulți ani.

–Dar, Harvey, ai putea ajunge la închisoare pentru asta.

–Am crezut că o s-o fac doar o dată. Dar a fost atât de ușor. Așa că am făcut-o iar... și iar. Recunosc că a fost distractiv. Macavity, motanul misterios. I-am sfidat pe toți. A rânjit hoțește. M-a încântat gândul că ți-aș putea răscumpăra datoriile. Moș Harvey, furișându-se în casele oamenilor precum James Bond.

–Sau Raffles.

–Întotdeauna mi-au plăcut romanele alea. Totul a pornit ca o joacă.

–Dar jocul a mers prea departe.

El a privit-o amărât.

–Ce o să faci, Marina?

–Ar trebui să chem poliția.

–Dar n-o să dai în vileag un bătrân aiurit ca mine, nu-i aşa? Aş muri acolo.

Marina a strâns din dinţi, ridicându-şi bărbia. Gândul de a rămâne fără Harvey îi provoca o zvârcolire dureroasă în piept. S-a ridicat şi a mers la fereastră. Pierduse deja prea multe în viaţă pentru a mai îndura şi pierderea lui.

–N-o să te dau în vileag, Harvey. Dar cu o singură condiţie.

–Care? Fac orice.

–Trebuie să returnezi totul.

El a rămas cu gura căscată.

–Dacă a fost atât de uşor, o poţi face din nou. Toate trebuie să se întoarcă la locul lor

–Dar cum rămâne cu Polzanze?

–A, da, tu nu ştii, nu-i aşa? Marina s-a aşezat la loc. S-au întâmplat multe cât ai fost plecat. Dumnezeule, de unde să încep?

capitolul 37

Sylvia stătea la biroul ei și privea cu tristețe scaunul gol de alături. Clementine venise la birou pe 31 august, ca să-și strângă lucrurile și să-și ia rămas-bun, asta fiindu-le înțelegerea de la bun început, având în vedere că Polly trebuia să se întoarcă din concediul de maternitate pe întâi septembrie. Doar că acum nimeni nu-și mai dorea ca ea să plece. Se dovedise a fi cea mai eficientă secretară – și o bună prietenă pentru Sylvia. Domnul Atwood îi oferise o sumă indecent de mare ca să mai rămână, dar Clementine îl refuzase. La urma urmei, ce femeie ar pune banii înaintea unei călătorii de șase luni prin America de Sud, împreună cu bărbatul visurilor ei?

Sylvia era surprinsă că doamna Atwood nu-i intentase divorț soțului. Poate că el îi promisese să-și pună costumul de tâlhar pentru *ea*. Poate că femeia era mai jucăușă decât o crezuse. Oare câte alte deghizări o mai fi folosit bărbatul? Astfel de gânduri o făceau să zâmbească în zilele în care îi era dor de Clementine.

Toamna se strecurase peste ei fără veste pentru că, la drept vorbind, vremea fusese ca de toamnă în cea mai mare parte a lunilor iulie și august, cu cer încărcat și ploi persistente. Polly revenise, incapabilă să mai rostească vreo frază fără s-o strecoare și pe fetița ei acolo, pe undeva. Gâgâlice în sus, Gâgâlice în jos, iar Sylvia nu putea pricepe de ce nu folosea adevăratul nume al copilului, Esme, care era chiar foarte frumos.

Clementine radia. Sylvia n-a fost geloasă pentru că gelozia implică resentimente, iar ea n-ar fi putut niciodată să-i poarte pică fostei colege, dar simțea ceva asemănător invidiei. Dragostea nu doar că o făcea pe Clementine

să pară mai frumoasă, dar îi dădea și un aer nepăsător, de parcă nimic pe lume n-ar mai fi contat, atâta vreme cât era cu bărbatul iubit. Umbra se risipise, luându-i cu ea atitudinea defensivă. Gata cu nefericirea, gata cu amărăciunea, gata cu plânsul de milă.

Acum Sylvia trebuia să-și facă rezervare ca să poată lua prânzul la Polzanze în weekenduri. Înainte nimeni n-avea nevoie de rezervare, dar acum hotelul era foarte aglomerat și singura cale de a obține o masă era să ți-o păstrezi din timp sau să-l suni pe Jake pe mobil. Numărul îl aveau doar clienții foarte speciali și Sylvia era unul dintre ei. Artistul casei plecase, dar pe acolo continua să roiască toată lumea bună a Devonului, iar camerele erau mereu pline. Marina dăduse un anunț în *Gazeta din Dawcomb-Devlish* pentru a găsi un alt pictor, iar William Shawcross îi distrase pe toți la primul dineu literar pentru care se vânduseră toate biletele. Scriitorul nu doar că era un vorbitor talentat și captivant, dar era și al naibii de frumos. Sylvia reușise să-l înghesuie într-un colț pentru multă vreme, iar el fusese politicos și o ascultase, în vreme ce ea îi povestise că materia ei preferată în școală fusese istoria.

Acum rontăia capătul unui pix și se gândea cât de brusc se schimbase viața lui Clementine. După America de Sud, cei doi aveau să se căsătorească și să se stabilească în Italia. Se gândiseră mult unde să prindă rădăcini, Rafa dorindu-și să rămână aproape de Maria Carmela, dar tatăl lui, Dante, era nerăbdător ca ei să locuiască pe domeniul La Magdalena. Până la urmă, se hotărâseră să-și împartă timpul între Argentina și vila La Magdalena, Rafa urmând să-și aducă mama în Italia în fiecare vară. Sylvia s-a gândit cât de grozav trebuie să fie să descoperi că adevăratul tău tată e unul dintre cei mai bogați italieni. I-a aruncat o privire lui Polly, care era ocupată să cerceteze site-ul pentru îngrijirea bebelușilor, și s-a încruntat. Clementine era atât de norocoasă. Ea nu-l mai avea nici măcar pe Freddie

lângă care să se cuibărească. Niciodată nu se simțise mai singură ca acum.

Chiar în acel moment ușa s-a deschis și a intrat Jake de la Polzanze. I se părea ciudat să-l vadă în afara serviciului, îmbrăcat în blugi și o cămașă lejeră. A surprins-o cât de chipeș arăta, cu părul săltându-i pe frunte și cu ochii lui albaștri, limpezi ca o lagună.

–Hei, salut, Jake, a spus ea veselă. Ce faci aici?

El a privit în jur, ușor agitat.

–De fapt, am venit să te văd pe tine.

Sylvia s-a îndreptat de spate.

–Chiar așa?

–Mă întrebam dacă mi-ai permite să te invit la un ceai?

Sylvia era uimită.

–Acum?

–Dacă nu ești prea ocupată.

Ea s-a întors către Polly.

–Fii drăguță și stai cu ochii pe telefoane pentru mine. O să iau o pauză. Nu e sănătos să stai înăuntru toată ziua.

Jake i-a zâmbit copilărește.

–Devil's îți convine?

–Localul meu preferat.

–Aud că fac niște papanași foarte buni, cu smântână și gem.

–Cu siguranță așa e. N-ai mai fost acolo până acum?

–Spre rușinea mea, spun sincer că nu.

–O, Jake, te așteaptă un răsfăț.

Sylvia și-a pus haina pe umeri, apoi și-a luat geanta.

Au ieșit din birou și au început să meargă pe stradă.

–Aștept de multă vreme să te invit la o întâlnire, a mărturisit Jake.

Ea a simțit furnicături de plăcere.

–Zău?

–Da, de când ai venit prima dată la Polzanze. Atunci mi-am zis că eşti cea mai senzuală femeie pe care am văzut-o vreodată.

–Doamne, Jake, sunt flatată. Până acum nimeni nu mi-a mai spus că sunt senzuală.

Zâmbetul ei l-a încurajat să meargă puţin mai departe.

–E adevărat. Doar că a trebuit să-mi adun curajul ca să te invit.

–Dar de ce ţi-a luat atât de mult?

–Sylvia, eşti o femeie frumoasă. Nu eram sigur că vei zice „da".

Ea a râs, nevenindu-i să creadă.

–În cazul ăsta, Jake, să considerăm mersul la Devil's prima noastră întâlnire.

În local era cald şi mirosea a prăjituri proaspăt scoase din cuptor. S-au aşezat la o masă de lângă fereastră şi au comandat ceai şi papanaşi. Jake era încântat s-o vadă savurând smântâna şi gemul cu un apetit sănătos.

–Îmi place o femeie care nu se teme să se bucure de mâncare, a spus el.

–O, n-aş putea să-mi refuz aşa ceva, a spus Sylvia cu entuziasm, lingându-şi un deget mânjit cu smântână.

–Trebuie să-ţi spun că arăţi foarte bine, a continuat el, admirându-i sânii plini, înghesuiţi în materialul elastic al rochiei. Deci, cum se face că o fată frumoasă ca tine nu e măritată?

Ea şi-a privit degetele goale şi a oftat.

–De fapt, sunt divorţată şi încă n-am găsit bărbatul potrivit. În adâncul sufletului sunt o fată de modă veche. Vezi tu, eu cred în Marea Dragoste – iubirea aia care te ia pe sus, ca în romanele siropoase. N-are rost să accepţi compromisuri. Prefer să fiu singură decât cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

A zâmbit, în vreme ce se gândea la ce-ar zice Clementine dacă ar putea s-o audă acum.

–Vreau basmul, a spus ea ferm. Şi nimic mai puţin.

*

Grey a pornit micuța barcă de pescuit, ducând-o spre golfulețul izolat. Pescărușii plonjau de la înălțimi ca să înoate pe lângă ei, în speranța că vor lua parte la răsfățul picnicului pregătit de Marina. Apa era liniștită, cerul înnorat, cu excepția unor petice de un albastru strălucitor care îi lăsau ca, din când în când, să tragă cu ochiul spre paradis. Vântul era tomnatic, iar Marina și-a strâns haina pe umeri, tremurând și luându-l lângă ea pe Biscuit ca să-i țină de cald.

Grey a dus barca pe nisip și a oprit motorul. A sărit pe mal, apoi a tras ambarcațiunea mai spre plajă, asigurându-se că aceasta nu va aluneca iar în mare. Marina i-a dat păturile și coșul pentru picnic, râzând de câinele care sărise deja peste bord și pornise să adulmece pietrele cu entuziasm. Grey și-a luat soția de mână, ajutând-o să coboare.

—Aici e, a spus el cu mândrie. Locul în care am visat să te aduc.

—E superb, a spus ea încântată, luând o pătură și întinzând-o pe nisip.

—Se pare că nimeni nu vine pe aici.

—Atunci o să fie locșorul nostru secret.

—Îmi place cum sună. S-a așezat lângă coș. Ce-i aici?

—Tot ce-ți place ție, a răspuns ea, alăturându-i-se pe pătură.

—A, pâine, pateu, somon afumat, brânză și spumă de ciocolată. A început să râdă. Draga mea, te gândești la toate.

—Cel mai important, vinul.

Ascunsă într-un răcitor se afla o sticlă de Sauvignon Blanc.

Grey a scos paharele și a turnat băutura. Și l-a ridicat pe al lui.

—Pentru prietenii care lipsesc, a spus el cu subînțeles.

–Pentru prietenii care lipsesc. Marina a luat o gură de vin. Mi-e dor de ei, dar într-un fel fericit.

–Se pare că se distrează de minune călătorind prin America de Sud.

–Asta e grozav la e-mailuri. Pe vremea mea aveam doar scrisori cărora le trebuiau zile întregi ca să ajungă la destinație.

–Niciodată nu mi-ai spus că încă mai păstrezi toate scrisorile alea de dragoste pe care ți le-am trimis.

–Păstrez tot. Nu mă pot abține. E în natura mea să mă agăț de toate dovezile vieții mele. I-a zâmbit gânditoare. Poate pentru că întotdeauna mi-a fost un pic teamă să nu le pierd.

–Clementine are un superb inel de logodnă cu diamant tocmai datorită instinctelor tale de coțofană.

–A fost ciudat să revăd bijuteriile alea. Pe vremuri însemnau atât de mult pentru mine. Acum sunt doar bijuterii.

–Dar Clemmie le va imprima propriile asocieri și ele vor deveni speciale pentru ea așa cum, cândva, au fost speciale pentru tine.

Ea l-a luat de mână.

–Grey, dragule, ai fost nespus de înțelegător în toată perioada asta.

–Nu uita câți ani am așteptat să-ți deschizi sufletul.

–Atunci răbdarea e cea mai admirabilă calitate a ta.

–Aș fi așteptat o veșnicie dacă ar fi fost nevoie. Dar știi, ar fi fost mult mai ușor dacă mi-ai fi spus de la bun început. Niciodată nu te-aș fi judecat.

–Știu. Dar pe cât a fost de crud, pe atât a fost de greu de povestit. Acum pot vorbi deschis despre fiul meu. A zâmbit mulțumită și a inspirat adânc. Fiul meu – cuvintele astea mi se par foarte dulci.

–Cine-ar fi crezut, Rafa și Clementine? Fiul tău și fata mea.

–Va trebui să-ți suport fosta nevastă la cununia din mai.

–Ea va trebui să suporte faptul că nunta se va face la Polzanze. Cred că asta e mai rău.

–Iar eu o s-o cunosc pe Maria Carmela. Tremura de nerăbdare. O să-mi aducă poze cu Rafa de când era copil. Ce norocos a fost că a ajuns într-un cămin atât de bun. Le datorez atât de multe părintelui Ascanio și lui Zazzetta, pe care întotdeauna l-am considerat personajul negativ. A mai luat o gură de vin. Știi, viața mea a fost atât de bogată pentru că am trăit de două ori. Dacă n-ar fi fost acea oribilă întorsătură a sorții, nu v-aș fi cunoscut pe tine, pe Clemmie și pe Jake – sau pe Biscuit, a adăugat ea, în vreme ce câinele se întinsese pe pătură și începuse să adulmece coșul.

–Cine știe ce soi de oameni am fi fost dacă nu ne-am fi cunoscut?

–Asta e o întrebare foarte profundă.

–Nu-i așa că-i plăcut să avem toată după-amiaza la dispoziție ca s-o discutăm?

Când s-au întors la hotel deja începuse să se întunece. Zilele erau mai scurte acum, lumina soarelui slăbise, iarba era presărată cu frunze veștede și conuri uscate. Numai porumbeii se alintau pe acoperișuri, de parcă ar fi fost în continuare vară.

Marina s-a uitat la casa pe care o iubea atât de mult și s-a gândit la Dante, care făcuse ca totul să fie posibil; Dante care făcea iar parte din viața ei. Acum putea rememora totul cu plăcere și, în acele clipe, amintirile adânc îngropate reveneau la suprafață ca niște flori, croindu-și drum printre ruine, ieșind la lumină, unde ea le privea cu nostalgie. Un singur trandafir frumos se ivea plin de spini. O durea să se uite la el, așa că l-a ignorat, chiar dacă acesta devenea mai mare și mai ispititor cu fiecare

zi care trecea. Până când, într-o după-amiază de decembrie, a intrat în hol unde Jennifer vorbea la telefon.

–A, uite-o, a spus fata, făcându-i semn Marinei. E pentru dumneavoastră.

I-a întins receptorul.

–Cine e?

Jennifer a dat din umeri.

–Nu știu. Zice că este o veche prietenă. O cheamă Costanza.

epilog

Rafa și Clementine se plimbau prin grădinile domeniului La Magdalena. Trecuseră doar două luni de când se mutaseră și deja se simțeau de parcă ar fi locuit acolo toată viața. Marina Carmela venise pentru a-și petrece vara cu ei, instalându-se în grădina cu sirene și citind pe banca pe care Violettei îi plăcuse să stea. Fetele lui Dante îi vizitau deseori cu soții și copiii lor, umplând iar piscina cu râsete. Pe Biscuit îl lăsaseră la Polzanze, cu Marina, dar La Magdalena era plină de câini și motani fără stăpân salvați de Dante, iar Rafa și Clementine îi iubeau pe toți.

Soarele atârna la orizont, dând cerului o nuanță rozalie și aruncând pe iarbă umbre ca de cerneală. Greierii și păsările care se pregăteau de culcare ciripeau zgomotos, în vreme ce își căutau culcușurile pentru noapte. Mirosmele de pin și de eucalipt stăruiau în aerul umed, iar Clementine le-a inspirat mulțumită, savurând aromele țării străine care o adoptase. N-a trecut mult până când au ajuns lângă acea parte a zidului unde pietrele căzuseră, lăsându-l îndeajuns de scund pentru a fi escaladat.

—Mă întreb de ce Dante nu vrea să repare partea asta, a spus Rafa, înaintând.

A luat o piatră căzută, a zvârlit-o în aer și a prins-o.

—E clar că e ceva special pentru el. I-ai observat expresia când ne-a spus că putem face orice vrem cu casa și grădinile, dar că zidul ăsta trebuie să rămână exact așa cum e?

—Aș zice că are legătură cu Floriana, a spus Rafa. Dar într-un fel am senzația că nu putem întreba.

Clementine s-a dus lângă zid și s-a uitat prin spărtură. Dincolo de ea, dealurile Toscanei se unduiau blând

în lumina portocalie și, în zare, puteau vedea acoperișurile roșii din Herba, cu turnul bisericii înălțându-se deasupra lor. Deodată a simțit imboldul de a se urca pe zid și de a sta acolo o vreme. Avea o senzație de pace cu briza fluturându-i prin păr și soarele încălzindu-i pielea.

—Vino și stai lângă mine, a spus ea, așezându-se pe bolovani. E superb aici sus.

Rafa s-a cățărat pe zid și i s-a alăturat.

—Ai dreptate, e frumos aici.

A luat-o de după umeri și a tras-o ușor mai aproape. Au privit soarele care se lăsa încet în jos și schimbările subtile ale culorilor de pe cer, în vreme ce ziua făcea loc amurgului. Atunci, în fața unei asemenea splendori, el și-a dat seama. Părinții lui stătuseră și ei pe acest zid, admirând apusul superb, așa cum făceau ei acum. Fantomele trecutului încă mai erau acolo.

—O mai știi pe Veronica Leppley? a întrebat-o el după o vreme.

—Sigur că da.

—Ea mi-a spus odată că nu mă voi simți împlinit până când nu-mi voi găsi sufletul-pereche. Pe atunci îmi căutam mama. Dar acum că te am pe tine, îmi dau seama că avea dreptate. Găsirea Marinei mi-a dat o identitate, am descoperit cine sunt cu adevărat și de unde vin, dar faptul că te-am întâlnit pe tine mi-a dat sentimentul împlinirii. Simt că tu ai închis cercul. Unde mă sfârșesc eu, începi tu și unde te sfârșești tu, încep eu. Înțelegi?

Clementine și-a ridicat bărbia și l-a sărutat pe gât.

—Înțeleg foarte bine.

—Te iubesc, Clementine. Cred că-o să fim foarte fericiți aici.

Ea a oftat mulțumită, gândindu-se la cum tânjea să fugă, dar incapabilă să-și amintească exact ce simțea pe atunci.

—Și eu te iubesc, Rafa, a răspuns fata, cuibărindu-se lângă el. Nu mi-aș dori să fiu nicăieri altundeva în lume.

GAZETA DIN DAWCOMB-DEVLISH

CAZUL LUI „BAFFLES". HOȚUL GENTLEMAN – NOI EVENIMENTE ULUITOARE – POLIȚIA ZĂPĂCITĂ (DIN NOU!)

Avalanșa de spargeri din zona Dawcomb-Devlish, care a țintit averile familiale aflate în case de lux și hoteluri din zona rurală, a primit porecla de „cazul Baffles", după eroul cu același nume din filmul Raffles, *care și el era un hoț gentleman. Însă poliția a fost zăpăcită de cazul ce a provocat frică, dar și amuzament, în Devon. Acum acesta a luat o întorsătură dramatică.*

Dacă cineva credea că povestea lui Baffles nu poate deveni mai misterioasă, s-a înșelat. Într-o senzațională răsturnare de situație, se pare că hoțul chiar are ceva din purtarea unui gentleman: a început să returneze bunurile obținute ilegal.

Primele obiecte înapoiate au fost vasele din argint, luate de la domnul și doamna Greville-Jones, care locuiesc în Cherry Manor, Salcombe. Joia trecută, aceștia și-au descoperit serviciul de masă din argint, în valoare de 20 000 de lire, așezat pe masa din sufragerie cu un bilețel pe care scria: „Scuze că lustruitul a durat atât de mult. Baffles".

„Era întins ca pentru unul dintre dineurile mele obișnuite", a spus doamna Greville-Jones.

Doamna Powell din Watertoun Park, Thurlestone, și-a găsit inelul cu diamant pe pervaz: „Asta o să-ți readucă sclipirea pe deget. Sfatul meu, nu-l mai scoate niciodată! Baffles", *scria pe bilețel.*

Totuși, polițiștii nu sunt deloc amuzați: „Infractorul o fi crezând că asta e distractiv", a spus inspectorul

Reginald Bud, „dar noi luăm în serios acest incident de intrare prin efracție".

Una dintre victime, care vrea să-și păstreze anonimatul, a comentat: „Eu îmi țin acum ușa de la intrare descuiată, ca să-i fie mai ușor, iar băiețelul meu de zece ani îi lasă în bucătărie prăjiturele și un pahar cu lapte, în caz că i s-ar face foame. Cam ca lui Moș Crăciun."

mulţumiri

N-aş fi putut scrie această carte fără ajutorul a doi oameni foarte speciali. Mai întâi, soţul meu, Sebag. Îmi ştiam povestea, dar nu reuşeam să-mi dau seama cum să pun laolaltă toate părţile intrigii. Sebag se plimba încoace şi încolo prin bucătăria cabanei noastre, în vreme ce eu ţineam strâns în mână o cană cu ceai şi îmi luam notiţe. Pe măsură ce ziua lăsa loc serii, am tot făcut schimb de idei... iar firul naraţiunii a început să prindă contur. În sfârşit, când luna s-a înălţat sus pe cer şi bufniţele au început să-şi facă auzit glasul, ne-am dus la culcare – extenuaţi! Totuşi, exista o problemă – oricât am fi fost de mulţumiţi, nu ne puteam hotărî cum să o scoatem la capăt cu principala răsturnare de situaţie.

Pentru o asemenea problemă tehnică aveam nevoie de un expert. Am apelat la experienţa vechiului meu prieten de la universitate, Charlie Carr, care se ocupă de investigaţii. Mulţumesc, Charlie, pentru că ai tăiat nodul Gordian – privind retrospectiv pare atât de simplu, dar aşa se întâmplă cu toate intrigile bune! N-aş fi reuşit fără tine.

Şi mulţumesc, Sebag, pentru că ai fost, încă o dată, Sherlock Holmes al meu.

O mare parte din această poveste se petrece în Toscana. Eu am locuit în Italia când aveam douăzeci de ani, dar asta nu mă împiedică să fac greşeli îngrozitoare. Aşadar, le-am cerut o mână de ajutor prietenilor mei italieni de nădejde. Le mulţumesc tuturor: Eduardo Teodorani Fabbri, Stefano Bonfiglio şi Sofia Barattieri di san Pietro.

În perioada în care mă gândeam unde să plasez acţiunea romanului, am mers să locuiesc împreună cu Olga Polizzi,

la încântătorul ei hotel rustic, Endsleigh. Locul acela are ceva magic. Cuibărit adânc în zona rurală din Devon, e clădit lângă un râu plin de meandre şi adăpostit de copaci seculari. Olga are foarte mult fler şi este o persoană plină de căldură, aşa că Endsleigh pare mai mult un cămin decât un hotel – iar eu m-am simţit acolo ca acasă! Era toamnă. Focuri uriaşe, alimentate de buşteni, umpleau camera cu mireasma plăcută a fumului de lemne şi numeroase lumânări aşezate în suporturi de sticlă mov străluceau pretutindeni. Atmosfera părea blândă şi primitoare, iar eu nu mai voiam să plec.

Aşa că m-am inspirat după Endsleigh pentru hotelul Polzanze şi sper că am reuşit să redau o parte din spiritul acestuia. Îi mulţumesc Olgăi pentru că m-a inspirat, deoarece, având doi copii mici, îmi e greu să călătoresc, iar inspiraţia o capăt în doze mici – trebuie să mă încred în amintiri. Dar nimic nu e la fel de revigorant ca descoperirea unor noi locuri minunate.

Tot ce scriu izvorăşte din uriaşul creuzet care conţine toate experienţele mele de viaţă. Pentru bogăţia acestuia trebuie să le mulţumesc părinţilor mei, Charles şi Patty Palmer-Tomkinson. N-aş fi putut scrie nici măcar un singur cuvânt fără înţelepciunea, îndrumarea şi dragostea lor.

Vreau să-i mulţumesc în mod special agentului meu, Sheila Crowley. Neobosită în sprijinul oferit şi întotdeauna optimistă, ea este un aliat preţios şi o bună prietenă. Echipa de la Curtis Brown este plină de energie şi entuziasm, iar eu le mulţumesc tuturor pentru munca pe care o depun în numele meu.

Sunt îndeajuns de norocoasă încât să fiu publicată, de ambele părţi ale oceanului Atlantic, de către Simon & Schuster. Am doi editori activi, Suzanne Baboneau în Marea Britanie şi Trish Todd în SUA. Amândouă mă conduc în direcţia potrivită şi scot la iveală tot ce am mai bun de oferit. Le sunt foarte recunoscătoare pentru

încrederea pe care o au în poveştile mele, pentru isteţimea şi sensibilitatea cu care mi-au pregătit cărţile pentru tipar.

Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Libby Yevtushenko pentru că a muncit din greu la manuscris, îmbunătăţindu-l cu inteligenţă şi tact.

Vrăjită de frumusețea unei magnifice vile de pe malul mării, Florianei, o fetiță de zece ani, îi place să admire grădinile superbe care o înconjoară și să viseze că într-o zi o să evadeze din existența mizeră pe care o duce. Atunci când Dante, fiul proprietarului vilei, un industriaș puternic, o invită înăuntru, Floriana simte că destinul ei va fi alături de el. Dar viața și diferențele de clasă îi despart, punând în pericol iubirea fără speranță care se naște între ei.

După decenii, Marina Turner, proprietara unui hotel de pe coasta Devonului, îl angajează pe Rafael Santoro, un pictor argentinian cu un farmec neobișnuit, ca ultimă soluție de salvare de la faliment. Dar secretul pe care îl ascunde Rafa va avea efecte mult mai profunde decât și-ar fi putut imagina cineva.

Complex și captivant, romanul Santei Montefiore îi va ține pe cititori cu sufletul la gură, pe măsură ce două destine care par a nu avea nimic în comun se împletesc, dezvăluind o misterioasă poveste despre iertare, prietenie și puterea tămăduitoare a iubirii.

Santa Montefiore este autoarea a douăsprezece romane traduse în douăzeci de limbi și publicate în peste trei milioane de exemplare, care au câștigat aprecierea cititorilor din întreaga lume.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-937-9

Lira